

От автора на АЛЕКС и ЩЕ СЕ ВИДИМ ТАМ ГОРЕ

СМЕР ЛЪОМЕТР

БУЛЧИНСКА РОКЛЯ

Нестандартен
психотрилър,
над който се рее
сянката на Хичкок
и Брайън де Палма

Glibri

съвременни
трилъри

ПИЕР ЛЬОМЕТР БУЛЧИНСКА РОКЛЯ

Превод: Максим Благоев

chitanka.info

Над Софи сякаш тегне неведомо проклятие. От няколко години животът ѝ се е превърнал в кошмар, от който тя неуспешно опитва да се отърси. Всичко започва с на пръв поглед най-безобидна разсеяност, която, обаче, бързо преминава в необяснимо и все по-задълбочаващо се физическо и психическо неразположение. В крайна сметка тя губи работата си и съпруга си, останал инвалид след автомобилна катастрофа, който се самоубива при съмнителни обстоятелства. Идва и най-страшното — отново без да може да си обясни защо и как, Софи се превръща в убийец рецидивист, издирвана от полицията на цяла Франция. И тя се впуска в отчаяно бягство, докато ненадейно не се появява Франц... Но кой е Франц и каква е тайната на вехтата булчинска рокля, която той пази като зеницата на окото си?

С „Булчинска рокля“ Пиер Льомерт ни въвлеча с безспорно майсторското си перо в перипетиите на нестандартен психотрилър със силен социален привкус, над който се рее сянката на Хичкок и Брайън де Палма.

Пиер Льомерт (род. 1951 г.) е френски писател и сценарист, известен с криминалните си бестселъри и социални трилъри, които се радват на впечатляващ читателски интерес. Произведенията му са преведени на 30 езика. За свои учители смята писатели като Брет Ийстън Елис и Джеймс Елрой. През 2013 г. е удостоен с най-престижното френско литературно отличие „Гонкур“ за „Ще се видим там горе“ (ИК „Колибри“, 2015) и заема първото място в категорията „френски роман“ от класацията на сп. „Лир“.

Трилърът „Алекс“, част от „трилогията Верховен“, получава наградата на Британската асоциация на криминалните автори.

*На Паскалин, естествено,
без която нищо от това...*

СОФИ

1

Седи на пода, опряла гръб в стената, с изопнати крака, задъхана. Лео лежи плътно до нея, неподвижен, с глава върху бедрата ѝ. С една ръка тя го гали по косата, с другата се опитва да изтрие сълзите си, но движенията ѝ са хаотични. Плаче. Понякога риданията ѝ преминават във викове, после в крясъци, изригващи от стомаха. Главата ѝ безволно се клатушка — ту насам, ту натам. На моменти мъката е толкова жестока, че тя блъска тила си в стената. Болката ѝ носи известно облекчение, но скоро всичко в нея отново се срива. Лео е много послушен, не помръдва. Тя свежда очи към него, гледа го, притиска главичката му към корема си и плаче. Никой, никой няма и най-малка представа колко е нещастна.

Както неведнъж, тази сутрин отново се събужда с плач и свито гърло, макар че няма особена причина за тревоги. В живота ѝ сълзите не са нещо необичайно — тя плаче всяка нощ, откакто е луда. Ако сутрин лицето ѝ не е обляно в сълзи, би могла да заключи, че е прекарала спокойна нощ и е спала непробудно. Утринният плач и свитото гърло са просто признаци. Откога? От злополуката с Венсан? От смъртта му? Отпреди първата смърт или отпреди другата, по-раншната?

Опира се на лакът. Избърсва сълзите си с чаршафа, опипом търси цигарите и когато не ги намира, внезапно осъзнава къде е. И си спомня всичко — снощните събития, соарето... Мигом я пронизва мисълта, че

трябва да се махне от тук, да напусне този дом. Ала вместо да скочи на крака и да си тръгне, остава прикована в леглото, неспособна да помръдне. Безсилна.

Когато най-сетне успява да се надигне и да се затътри до хола, заварва там госпожа Жерве, седнала на дивана, спокойно надвесена над клавиатурата си.

— Как сте? Починахте ли си?

— Да, починах си.

— Не изглеждате много добре.

— Сутрин винаги съм така.

Госпожа Жерве запаметява файла си и захлопва капака на лаптопа.

— Лео още спи — уведомява я тя и с енергична стъпка се насочва към закачалката. — Не посмях да надзърна, страхувах се да не го събудя. Днес няма училище, тъй че е по-добре да си отспи и да ви остави за малко на мира...

Днес няма училище. Софи смътно си спомня — май заради някакъв педагогически съвет. Госпожа Жерве е до вратата, вече е облякла палтото си.

— Трябва да ви оставя...

Софи чувства, че няма смелост да ѝ съобщи решението си. Всъщност дори и да имаше, не ѝ остава време. Госпожа Жерве вече е затворила вратата след себе си.

Тази вечер...

Софи я чува да се спуска по стълбището.

Кристин Жерве никога не ползва асансьора.

Възцарява се тишина. За първи път откакто работи тук, тя запалва цигара в хола. Започва да го кръстосва. Досуц сървайвър — всичко, което вижда, ѝ изглежда безсмислено. Трябва да си тръгне. Сега, когато е сама, с цигара в ръка, вече не припира толкова. Но знае, че заради Лео трябва да се приготви за заминаване. За да се посъвземе, отива в кухнята и включва каната за топлена на вода.

Лео. Шестгодишен.

Когато го видя за първи път, ѝ се стори красавец. Бе преди четири месеца, в същия този хол на улица „Молиер“. Той влезе бежешком, рязко спря и впи очи в нея, наклонявайки леко глава —

характерен за него признак на задълбочен размисъл. Майка му просто каза:

— Лео, това е Софи, за която ти говорих.

Той дълго време я оглежда, след което каза само: „Добре“, и се приближи, за да я целуне.

Лео е мило, малко капризно, интелигентно и невероятно жизнено дете. Задължението на Софи е да го води сутрин на училище, да го взема на обед и вечер и да го гледа до непредвидимия час, в който госпожа Жерве или съпругът ѝ успеят да се приберат. Свободното ѝ време е от пет следобед до два сутринта. Именно това се оказва и решаващият фактор за наемането ѝ — още от първата среща стана ясно, че тя няма личен живот. Госпожа Жерве се опита да заложи дискретно именно на този факт, но всекидневието винаги надделява принципите и само след два месеца тя се превърна в необходим атрибут от семейния живот. Защото е винаги тук, винаги готова, винаги на разположение.

Бащата на Лео, дългност, мършав и суров мъж, е началник на отдел в министерството на външните работи. Колкото до съпругата му, висока, елегантна жена с невероятно съблазнителна усмивка, тя се старае да съвместява задълженията си на статистик в одиторска фирма с тези на майка на Лео и на съпруга на бъдещ държавен секретар. И двамата печелят добре. Софи проявява достатъчно усет да не се възползва от момента, за да се пазари за заплатата си. Всъщност дори и през ум не ѝ минава, защото онова, което ѝ предлагат, напълно съответства на нуждите ѝ. А и още в края на втория месец госпожа Жерве увеличи възнаграждението ѝ.

Колкото до Лео, за него тя е едва ли не Светият граал. И май единственият човек, който може без усилие да постигне веднага онова, което би коствало на майка му часове. Той, както първоначално се опасява, не е разглежено дете с тиранични капризи, а кротко хлапе, което умее да слуша. Естествено, има си своите изпълнения, но Софи стои твърде високо в личната му йерархия. Възможно най-високо.

Всяка вечер към 18:00 ч. Кристин Жерве се обажда, за да разбере как стоят нещата и с гузен тон да прогнозира евентуалния час на прибирането си. Тя задължително разговаря по телефона няколко минути първо със сина си, а после със Софи, която се опитва да предразположи с често доста неуместни лични комплименти.

Опитите ѝ, общо взето, са безуспешни — макар и не особено настойчиво, Софи се придържа към утвърдените правила, сред които дневният доклад заема първо място.

Вечер Лео си ляга точно в 20:00 часа. Това е важно. Софи няма деца, но пък си има принципи. След като му прочита приказка, тя прекарва остатъка от вечерта пред огромния екран на супер плоския, приемащ почти всички сателитни канали телевизор — потаен подарък, който госпожа Жерве ѝ прави през втория месец на постъпването ѝ, когато установява, че я заварва неизменно пред телевизора, независимо кога се прибира. Неведнъж госпожа Жерве се удивява, че една 30-годишна, безспорно образована и доволна от тъй скромната си работа жена прекарва всяка вечер пред малкия, превърнал се вече в голям екран. По време на първата им среща Софи я информира, че следва комуникационни технологии. В отговор на желанието на госпожа Жерве да научи повече за нея тя ѝ представя дипломата си за технологични науки, пояснява, че е работила в една английска фирма, но без да уточнява на каква позиция, както и че е била омъжена, но вече не е. Сведенията очевидно задоволяват Кристин Жерве. Софи ѝ е препоръчана от една от приятелките ѝ от детинство, директорка на посредническа агенция, която по неизяснени и досега причини изпитала симпатия към нея още при първата им среща. А и случаят е спешен — бившата бавачка на Лео неочаквано подала оставка без предизвестие. Сериозното и спокойно лице на Софи ѝ е вдъхнало доверие.

През първите седмици госпожа Жерве прави няколко опита да узнае повече за живота ѝ, ала деликатно се отказва, предусещайки по отговорите, че „ужасяваща, но потайна трагедия“ е съсипала живота ѝ — бледи отсенки от романтика, на която се поддава дори едрата буржоазия.

Както често се случва, когато водата кипне, Софи е потънала в дълбок размисъл. При нея това може да продължи дълго. Все едно изключва. Съзнанието ѝ като че ли се фиксира върху някаква идея или видение и мисълта ѝ бавно се впримчва в нея/него като насекомо, докато самата тя губи представа за времето. После, по силата на нещо като ефекта на гравитацията, Софи се завръща в действителността и подхваща живота си от точката на прекъсване. Винаги е така.

Странно, този път ѝ се привижда лицето на доктор Бръове. Доста време не се е сещала за него. Не си го представяше така. Първоначално, по телефона, го възприе като едър, властен мъж, а когато се срещнаха, ѝ се стори някак невзрачен, досущ нотариален писарушка, възхитен от възможността да приема също толкова невзрачни клиенти. До него — библиотека, отрупана с всевъзможни джунджурии. Софи държеше да остане седнала. Заяви го още с влизането — не искам да лягам. Доктор Бръове успокоително размаха ръце — няма проблеми. „Тук никой не ляга“, бе уточнил. Софи обясни, доколкото можа. „Бележник“, разпореди се накрая лекарят. Софи трябваше да записва всичко, което прави. Било твърде възможно покрай дупките в паметта да си е създала „цял един свят“. Всичко трябвало да се тълкува обективно, заяви доктор Бръове. По този начин „ще можете да определите точно какво забравяте, какво губите“. И Софи бе започнала да си записва, всичко. Беше го правила около три седмици... До следващия сеанс. Ала дотогава бе изгубила куп неща! Забравила беше бог знае колко срещи и два часа преди да отиде отново при доктор Бръове, бе установила, че е загубила дори бележника. Така и не беше успяла да го открие. Бе обърнала всичко наопаки. И дали точно този ден не беше и попаднала на подаръка за рождения ден на Венсан? Онзи, който така и не бе намерила в момента, когато трябваше да го изненада?

Всичко е тъй объркано, животът ѝ е пълен хаос...

Тя налива вода в чашата и допушва цигарата. Петък. Няма училище. Обикновено се грижи за Лео през целия ден в сряда и понякога през уикенда. Води го насам-натам, в зависимост от желанията им и възможностите. Досега двамата са се забавлявали чудесно, ала и често са се карали. Но като за начало всичко е наред.

Поне дотогава, докато не започна да изпитва смътно притеснение, прераснало в тревога. В първия момент реши да не му обръща внимание, опита се да го прогони като досадна муха, но то упорито я притискаше. Започна да се отразява и върху отношението ѝ към детето. Отначало нищо тревожно. Просто нещо подмолно, безгласно. Нещо потайно, което засягаше и двамата.

До предишната вечер, на площад „Дантръомон“, когато внезапно осъзна истината.

Краят на този май в Париж бе наистина разкошен. Лео поиска сладолед. Тя приседна на една пейка, не се чувстваше добре. Отначало реши, че ѝ е прилошало поради самия факт, че е на площада — тя го ненавиждаше заради принудата да си губи времето в избягване на разговорите с тълпи майки орлици. Успя да обезсърчи непрестанните опити за контакт на постоянните посетители, които вече умишлено страняха от нея, но продължаваше да има проблеми с новодошлите и минавачите, да не говорим за пенсионерите. Софи не обичаше площада.

Прелиства разсеяно някакво списание, когато Лео застава пред нея. Гледа я с неопределено изражение, докато яде сладоледа си. Софи отвръща на погледа му. И точно в този момент разбира, че повече не може да крие от самата себе си очевидното — необяснимо защо е започнала да го мрази. Хлапетото продължава да я гледа втренчено и тя се изумява доколко не понася вече всичко у него — ангелското личице, лакомите устни, тъпата усмивка, смехотворните дрехи.

Казва: „Отиваме си“, така, както би казала: „Отивам си“. Машинарията в главата ѝ отново се включва. С всичките си засечки, пропуски, празноти, дивотии... Докато почти тича към дома на Жерве (Лео се оплаква, че върви прекалено бързо), в съзнанието ѝ нахлуват объркани, преплитащи се видения — смазаната в дървото кола на Венсан и прорязващите мрака полицейски лампи, часовникът ѝ на дъното на кутия за бижута, премятащото се надолу по стълбите тяло на госпожа Дюге, разпищялата се посред нощ аларма на къщата... Картините се редуват в една, сетне в друга посока — ту нови, ту някогашни. Машината за световъртеж подновява несекващото си движение.

Софи не пресмята годините си на лудост. Всичко започна толкова отдавна... Явно заради болката има чувството, че е изминало двойно повече време. В началото леко изкачване, преминаващо с течение на месеците в усещането, че се носи с бясна скорост надолу по някакъв кошмарен тобоган. По онова време Софи беше омъжена. Бе преди... всичко това. Венсан беше много търпелив човек. Всеки път когато Софи си мисли за него, той ѝ се явява в някакъв безумен хаос — младият, засмян, неизменно спокоен Венсан се наслаждава върху онзи от последните месеци, с измъченото лице, жълтеникавия тен и изцъклените очи. В началото на брака им (Софи си спомня

апартаментата им до най-малки подробности — да се чудиш как в едно и също съзнание могат да съжителстват толкова подробности и такива празноти) всичко беше белязано от нейната разсеяност. Такава бе и паролата: „Софи е разсеяна“, но тя се утешаваше с факта, че винаги си е била отнесена. Сетне разсеяността прерасна в странност. И само за няколко месеца всичко най-брутално отиде по дяволите. Забравяше срещи, неща, хора, започна да губи вещи, ключове, документи и да ги намира седмици по-късно на най-невероятни места. Въпреки спокойствието си, Венсан започна да се дразни... И напълно разбираемо. Така де... забравяш да си вземеш противозачатъчното, губиш подаръците за рождения ден, коледната украса... Това може да скапе и най-непукисткия характер. Софи започна да си записва всичко с прилежността на наркоманка в период на абстиненция. И загуби бележниците. Загуби колата си, куп приятели, бе арестувана за кражба, отклоненията ѝ се отразяваха все повече върху всички аспекти на живота ѝ и тя, досущ като алкохолик, започна да крие провалите си, да мами, да преиначава всичко тъй, че нито Венсан, нито който и да било да не забележи нищо. Един терапевт ѝ предложи да я хоспитализира. Тя отказа, докато в лудостта ѝ не се намеси смъртта.

Софи в движение отваря чантата си, бръква вътре, запалва цигара с трепереща ръка, вдишва дълбоко. Затваря очи. Въпреки изпълващото главата ѝ жужене и гадното си състояние, успява да установи, че Лео не е до нея. Обръща се и го забелязва далече назад, на тротоара, скръстил ръце с решителна физиономия и отказващ да направи и крачка повече. Гледката на нацупеното дете внезапно я изпълва с неудържим гняв. Тя се връща, застава пред него и му извърта страхотен шамар.

Идва на себе си именно от звука на плесницата. Обзема я срам, обръща се да види дали някой е забелязал. Няма жива душа, улицата е спокойна, само един мотоциклет бавно ги подминава. Поглежда детето, което търка бузата си. То отвърща на погледа ѝ, без да плаче, сякаш смътно усеща, че в действителност това не го засяга.

— Прибираме се — отсича тя.

И толкова.

Цяла вечер не си разменят дума. И всеки е прав за себе си. Тя унило се чуди дали плесницата няма да ѝ създаде проблеми с госпожа

Жерве, макар да е наясно, че ѝ е все едно. Сега вече трябва да замине, всичко се подрежда така, сякаш вече е заминала.

2

Като че ли нарочно, тази вечер Кристин Жерве се прибира късно. Софи дреме на дивана, докато на екрана някакъв баскетболен мач продължава сред взривове от кръсъци и овации. Събужда я тишината, когато госпожа Жерве изключва телевизора.

— Късно е... — извинява се тя.

Софи се взира в силуета в манто пред себе си и вяло промърморва:

— Не е.

— Искате ли да спите тук?

(Когато се връща късно, госпожа Жерве винаги ѝ предлага да остане, тя винаги отказва и госпожата неизменно плаща таксито.)

За миг Софи превърта през паметта си случилото се в края на деня — мълчаливата вечер, беглите разминаващи се погледи, сериозния Лео, който търпеливо изслушва вечерната приказка, докато мислите му явно са другаде. И който приема последната ѝ за деня целувка с толкова неподправена мъка, че тя сама се изненадва от думите си:

— Няма нищо, пиленце, няма нищо. Извинявам се...

Лео утвърдително кимва. И в същия миг светът на възрастните като че ли най-брутално нахълтва в детската му вселена — той изглежда не по-малко изтощен, не по-малко съсипан от нея. И моментално заспива.

Тази вечер Софи се съгласява да остане, толкова изнемощяла се чувства.

Тя стиска в ръце чашата с вече изстиналия чай, без да се притеснява от сълзите си, които тежко се ронят върху паркета. За миг я обсебва гледката на прикована към дървена врата котка. Черно-бяла котка. И още куп, куп видения. Само на мъртъвци. Животът ѝ гъмжи от мъртъвци.

Време е. Поглежда стенния часовник в кухнята — 9:20 часът е. Машинално запалва нова цигара. Нервно я угасва.

— Лео!

Стряска се от собствения си глас. В него долавя страх, но не знае на какво се дължи.

— Лео?

Втурва се в стаята на детето. Завивките са накуп, издути, досущ като за маршрут на влакче на ужасите. Облекчено въздъхва и дори леко се усмихва. И някак против волята ѝ, изведнъж разсеялият се страх преминава в нещо като признателна нежност.

Приближава се до леглото и прошепва:

— Да видим, къде ли е момченцето...? — Обръща се. — Може би тук...

Захлопва леко вратата на чамовия гардероб, наблюдавайки леглото с крайчеца на окоето.

— Не, не е в гардероба. Може би в чекмеджетата...

Отваря едно чекмедже, веднъж, дважд, трети път и мърмори:

— Не е в това... Не е и в това... И тук го няма... Къде ли може да е...?

Приближава се до вратата и повишава глас:

— Е, щом го няма, аз си отивам...

Захлопва шумно вратата, но остава в стаята, без да изпуска от очи леглото и струпаните накуп завивки. Дебне някакво движение. Изведнъж ѝ прилошава, стомахът ѝ се свива. Формата е някак неестествена. Стои вцепенена, от очите ѝ отново рукват сълзи, ала вече не същите, а онези, някогашните, които обливат окървавеното тяло на рухнал върху волана мъж, онези, които съпътстват дланите ѝ, опрени в гърба на стара жена, докато я тласкат надолу по стълбището.

Досуц като автомат, тя се приближава до леглото и рязко дръпва завивките.

Лео е наистина тук, но не спи. Той е гол, превит о две, със завързани за глезените китки и притисната в коленете глава. В профил лицето му е набъбнало в неописуем, ужасяващ цвят. Овързан е здраво с пижамата. Вратът му е скован в примка, толкова стегната, че се е впила дълбоко в плътта.

Софи захапва юмрук, но не успява да се сдържи и повръща. Залита напред, със сетни сили съумява да избегне да се вкопчи в детето, ала няма как да не се опре в леглото. Крехкото телце се катурва

към нея и главата на Лео се удря леко в коленете ѝ. Сграбчва го с такава сила, че двамата падат заедно.

И ето, сега седи на пода, опряла гръб в стената с притиснатото до нея тяло на Лео, неподвижно, ледено... Собствените ѝ писъци я разтърсват така, сякаш изригват от нечие чуждо гърло. Свежда очи към детето и въпреки забулващите погледа ѝ сълзи, най-сетне си дава сметка за мащабите на кошмара. Несъзнателно го гали по косата. Потъмнялото му, изорано от синкави жилки лице е обърнато към нея, ала безжизнените очи са втренчени в нищото.

3

Откога? Няма представа. Отново отваря очи и първото, което усеща, е миризмата на пропитата си с бълвоч фланелка.

Седи все така на пода, опряла гръб в стената, вторачила се упорито в паркета, сякаш не иска нищо повече да помръдва — нито главата ѝ, нито ръцете, нито мислите. Исква да остане тук, неподвижна, да се вдълбае в стената. Когато я арестуват, всичко трябва да приключи, нали? От миризмата ѝ се повдига. Мръдва глава. Едва-едва, надясно, към вратата. Колко ли е часът? Завърта я обратно, също едва-едва, този път наляво. В полезрението ѝ попада крак на легло. Досуц мозайка — достатъчно е едно парченце, за да възстановиш наум цялата. Този път не се озърта, леко помръдва пръсти, усеща нечия коса, отгласква се като гмуркач към повърхността, където я чака ужасът, и внезапно застива като ударена от ток — телефонът звъни.

Вече без колебание обръща глава към вратата. Звъненето идва от там, от най-близкия телефон, в коридора, от онзи, върху черешовата масичка.

За миг свежда очи и гледката на безжизненото детско телце разтърсва цялото ѝ съществуване — то лежи на една страна с притиснатата към коленете глава, неподвижно като картинка.

И това е всичко — едно наполовина легнало върху нея мъртво дете, едно упорито отказващо да секне телефонно звънене и самата тя, Софи, която се грижи за това дете и обикновено вдига телефона, а сега се е свила до стената, върти неспирно глава и вдишва вонята на собствения си бълвоч. Вие ѝ се свят, отново ѝ прилошава, ще припадне. Мозъкът ѝ буквално се разтапя, тя отчаяно протяга ръка, като удавник. Явно се дължи на паниката, но ѝ се струва, че звъненето се е покачило с един тон. Вече чува единствено него, то пронизва мозъка ѝ, изпълва я, парализира я. Протяга ръце напред, сетне встрани, като слепец, опипом дири опора, най-сетне вдясно попада на нещо твърдо, за което се залавя, за да не рухне окончателно... И това диво звънене, което не спира, което не иска да спре! Ръката ѝ се вкопчава в

края на таблата, на която стои нощната лампа на Лео. Стиска я с всички сили и физическото напрежение ѝ действа благотворно, за малко идва на себе си. Звъненето секва. Точат се безкрайни секунди. Тя затаява дъх. Мозъкът ѝ отброява, бавно... четири, пет, шест... телефонът мълчи.

Подпъхва ръка под тялото на Лео. Изобщо не е тежък. Успява да положи главата му на пода и с неимоверно усилие застава на колене. Отново е настъпила тишина, почти осезаема. Диша на пресекулки, като жена, която ражда. От угълчето на устата ѝ се оцежда дълга нишка слюнка. Без да обръща глава, впива поглед в нищото — търси нечие присъствие. Мисли си: „Тук, в апартамента има някой, някой, който е убил Лео, някой, който ще убие и мен“.

В този миг телефонът пак започва да звъни. Нов електрически шок разтърсва тялото ѝ от горе надолу. Озърта се, търси около себе си, трябва да намери нещо, бързо... Нощната лампа. Сграбчва я, рязко дръпва. Шнурът изскача от контакта и тя пристъпва напред, бавно, по посока на звъненето, стискайки лампата като факла, като оръжие, без да си дава сметка за комичната ситуация. Ала е невъзможно да усети нечие присъствие с този разбеснял се телефон, който вие, с това звънене, което пронизва пространството, механично, обсебващо. Тя е на прага на стаята, когато изведнъж отново се възцарява тишина. Пристъпва напред и внезапно, неизвестно защо, я изпълва увереността, че в апартамента няма никого, че е сама.

Без дори да се замисли, решително се насочва към края на коридора, към другите стаи, все така стиснала нощната лампа, чийто шнур се влачи по пода. Връща се към хола, влиза в кухнята, после излиза и отваря врата след врата, всички врати.

Сама.

Свлича се на дивана и най-сетне оставя нощната лампа. Бълвочът върху фланелката ѝ изглежда пресен. Отново ѝ се гади. Припряно я съблича, захвърля я на пода, скача на крака и се отправя назад към детската стая. Обляга се на рамката, вперва поглед в мъртвото, полегнало на една страна телце, скръстила ръце върху голите си гърди, и тихичко плаче... Трябва да се обади. Вече е безполезно, но трябва да се обади. На полицията, на „Бърза помощ“, на пожарникарите — нали тях викат в подобни случаи? На госпожа Жерве? Стомахът ѝ се свива от страх.

Ще ѝ се да се помръдне, но не може. „За бога, Софи, в каква каша се забърка? Само това ти липсваше... Трябваше да си тръгнеш веднага, на момента, преди телефонът да се разбеснее отново, преди майката, разтревожена, да изскочи от някое такси с нейните писъци, сълзи, с полицията, с въпросите, с разпитите.“

Софи не знае какво да прави. Да се обади? Да си тръгне? Има избор между две кофти решения. Както през целия си живот.

Най-сетне се изправя. Нещо в нея е взело решение. Хуква с плач из апартамента, от една стая в друга, но движенията ѝ са объркани, суетенето — безцелно, чува собствения си глас, който се прехласва в досущ детски хленч. Опитва да си повтаря: „Съсредоточи се, Софи. Дишай и се постарай да мислиш. Трябва да се облечеш, да си измиеш лицето, да си прибереш нещата. Бързо. И да се ометеш. Веднага. Събери си нещата, натикай ги в чантата, побързай“. Толкова е обикаляла стаите, че почти губи ориентация. Но когато минава покрай тази на Лео, не може да се сдържи, спира отново и първото нещо, което вижда, е не вкочаненото восъчно лице на детето, а врагът му и кафявата примка, чийто край се вие по пода. Разпознава я — връзките на кубинките ѝ.

4

Има неща от деня, които вече не помни. Впоследствие от дълбините на съзнанието ѝ изниква часовникът на църквата „Света Елизабет“, който отбелязва 11:15 часа.

Слънцето припича и слепоочията ѝ бясно пулсират. Чувства се изтощена до смърт. Отново я спохожда гледката на тялото на Лео. Сякаш пак се събужда. Опитва се да се залови... за какво... Ръката ѝ напипва стъкло. Витрина, някакъв бутик. Стъклото е ледено. Чувства стичащите се от мишниците ѝ капки пот. Ледени.

Какво прави тук? И къде е всъщност? Иска да види колко е часът, но вече няма часовник. Макар да е сигурна, че е имала... Не, може би не. Вече не помни. Улица „Тампл“... за бога, нима ѝ е бил нужен час и половина, за да стигне до тук...?! Какво е правила през цялото това време? Къде е ходила? „А и къде отиваш, Софи? Вървяла си от улица «Молиер» до тук? Взела си метрото?“.

Черната дупка. Тя знае, че е луда. Не, просто има нужда от време, да, от малко време, за да се съсредоточи. Точно така, явно е взела метрото. Вече не чувства тялото си, а само потта, стичаща се по ръцете ѝ на малки щипещи капки, които размазва, притискайки лакът към тялото си. Как е облечена? Прилича ли на луда? Главата ѝ бръмчи като кошер, прелива, ще се пръсне от преплетени едно в друго видения. „Мисли, направи нещо. Но какво?“.

Вижда отражението си в една витрина, но не се разпознава. Първоначално решава, че не е тя. Ала не, тя е, само че има и нещо друго... Нещо друго, но какво?

Оглежда улицата.

Върви и се насилва да мисли. Но краката ѝ се подгъват. Донякъде функционира единствено главата ѝ, изпълнена до пръсване с картини и думи, които с дълбоки вдишвания се опитва да укроти. Гърдите ѝ са все едно в менгеме. Докато с една ръка се опира на витрината, прави опит да сложи ред в мислите си.

„Ти избяга. Именно, уплаши се и избяга. Когато открият тялото на Лео, ще започнат да те издирват. Ще те обвинят в... Как се казваше? Май «съучастничество»... Съсредоточи се.

Всъщност е просто. Ти се грижеше за детето, а някой дойде и го уби. Лео...“.

Изведнъж се сеща, че не може да обясни защо вратата на апартамента е била двойно заключена, когато е избягала. Обяснението ще дойде по-късно.

Вдига очи. Познава мястото. Близо е до дома ѝ. Да, точно така, избяга и се прибра вкъщи...

Това е лудост. Ако беше на себе си, никога нямаше да дойде тук. Ще я търсят. Със сигурност вече я търсят. Смазва я нов прилив на умора. Кафене, там, вдясно. Влиза.

Сяда в дъното на салона. Напрегнато размишлява. Първо да проучи мястото. Седи в дъното на салона и трескаво се взира в лицето на приближаващия се сервитьор, оглежда бързо залата, за да разбере откъде може да се изстреля към изхода, ако... но нищо не се случва. Сервитьорът не задава въпроси, задоволява се да я изгледа нагло... Поръчва си кафе. Оня се врътва обратно към бара.

Така, първо да уточни къде е.

Улица „Тампл“. Тя е... да видим, на три, не, на четири спирки на метрото от дома ѝ. Да, на четири спирки — „Тампл“, „Републик“, едно прекачване и после... Коя е четвъртата спирка, по дяволите! Слиза на нея всеки ден, ползвала е линията стотици пъти. Спомня си ясно входа, стълбите с железни перила, вестникарската будка на ъгъла с оня тип, дете винаги се изцепва: „Мамка му, ама че време, а?“... По дяволите!

Сервитьорът ѝ донася кафето заедно с касовата бележка — евро и десет цента. Имам ли пари? Оставила е чантата пред себе си, на масата. Дори не се е усетила, че я носи.

Действа безпаметно, автоматично, с изчерпано до дъно съзнание, без да си дава сметка за каквото и да било. Сякаш всичко вече е отминало. Точно затова и избяга.

Да се съсредоточи. Как се казва шибаната спирка? Идването ѝ до тук, чантата, часовникът... Нещо в нея действа така, сякаш е раздвоена. Аз съм раздвоена. Едната трепери от страх пред чашата изстиващо кафе, другата крачи, стиснала чантата си, забравила часовника си, и сега се прибира у дома, сякаш нищо не се е случило.

Обгръща главата си с ръце и усеща стичащите се по лицето ѝ сълзи. Сервитьорът я наблюдава, докато бърше чашите, с привидно безразличие. Аз съм луда и това си личи... Трябва да си тръгна. Да стана и да си тръгна.

Врълхита я внезапен прилив на адреналин — ако съм луда, може би всички тези картини са фалшификати. Може би всичко е само разбунен кошмар. Просто е прекрачила прага. Точно така, кошмар, нищо повече. Мечтаеше да убие това дете. И сутринта я хвана страх и си плю на петите? Точно така, уплаших се от собствената си мечта.

„Бон Нувел“! Ами да, метростанцията е „Бон Нувел“! Не, не, има друга, преди нея. И този път веднага се сеца: „Страсбург — Сен Дьони“.

Но нейната спирка е „Бон Нувел“. Сигурна е, даже повече от сигурна.

Сервитьорът я гледа странно. Избухнала е в смях. Както е плакала, внезапно е започнала да се превива от смях.

Реално ли е всичко това? Трябва да разбере. Да си изясни всичко, докрай. Да телефонира... Кой ден е? Петък... Лео не е на училище. Лео трябва да си е вкъщи.

Сам.

Избягах и детето е само.

Трябва да се обадя.

Тя сграбчва чантата си, отваря я рязко, сякаш я разкъсва. Рови се в нея. Помни телефона наизуст. Избърсва очи, за да различи номерата. Оттатък звъни. Веднъж, два, три пъти... Звъни и никой не вдига. Лео не е на училище, сам е в апартамента, телефонът звъни и никой не вдига. По тялото ѝ отново се стича пот, този път по гърба. „Мамка му, вдигни!“. Продължава да отброява иззвъняванията, машинално — четири, пет, шест. Прищраковане, тишина и най-сетне глас, който обаче не е очаквала. Именно на Лео му бе хрумнала идеята да отговаря майка му: „Здравейте, вие се свързахте с Кристин и Ален Жерве...“. Спокойният, самоуверен глас я смразява до мозъка на костите. Какво чака, за да затвори? Всяка дума буквално я приковава към стола. „В момента отсъстваме...“. Софи едно натиска бутона.

Невероятно е колко усилия изисква формулирането на две най-елементарни идеи... Да анализира. Да проумее. Лео се справя чудесно с телефона, за него е същински празник да те изпревари, да вдигне, да

отговори, да се поинтересува кой се обажда. Ако Лео е там, именно той трябва да вдигне, ако ли не, значи, го няма, много просто.

По дяволите, къде ли може да е тоя глупчо, ако не у дома! Той не може сам да отвори вратата. Майка му поръча да монтират цяла система от ключалки по времето, когато момчето започна да щъка навсякъде, а тя категорично му нямаше вяра. Не отговаря, но и няма как да е излязъл — квадратурата на кръга или нещо такова. Къде е тъпото хлапе?!

Да помисли. Колко е часът? 11:30 часът.

На масата се търкалят куп неща, изпаднали от чантата ѝ. Дори дамска превръзка „Нет“. Как ли изглежда... На бара сервитьорът разговаря с двама типове. Явно постоянни посетители. Със сигурност я обсъждат. Кръстосани, бегли погледи. Не може да остане тук. Трябва да си тръгне. С едно движение наgrabва всичко, струпано върху масата, натиква го в чантата и хуква към изхода.

Десет цента!

Обръща се. Тримата я гледат странно. Бърка в чантата си, изравя пряко сили две монети, хвърля ги върху плота и излиза.

Времето е все така хубаво. Машинално маркира движението по улицата, пешеходците, преминаващите коли, бръмчащите насам–натам мотоциклети. Върви. Върви и мисли. Този път картината с Лео се избистря. Различава и най-малката подробност. Не, това не е сън. Детето е мъртво и тя бяга.

Чистачката трябва да дойде по обед! Няма причина някой да влезе в апартамента преди това. После ще открият тялото на детето.

И тъй, трябва да замине. Да бъде предпазлива. Опасността може да дойде отвсякъде, по всяко време. Не бива да стои на едно място, трябва да се движи, да върви. Да си събере нещата, да се омете, и то веднага, преди да са я открили. Да се отдалечи толкова, колкото да може да размисли. Да разбере. Когато се успокои, ще анализира. И ще намери обяснение на всичко, точно така. Но сега трябва да замине. За къде всъщност?

Застива наред улицата. Пешеходецът отзад се блъска в нея. Тя смотолевя някакво извинение. Стои по средата на тротоара, озърта се. Движението по булеварда е кошмарно. Жегата също. Животът леко взема връх над лудостта ѝ.

Така, цветарят, мебелният магазин. Действай, по-бързо. Погледът ѝ се спира на стенния часовник в магазина — 11:35 часът е. Нахълтва във входа на блока, тършува, измъква ключа. Пощенската кутия е препълнена. Да не губи време. Третият етаж. Пак ключът, първо за резето, сетне за бравата. Ръцете ѝ треперят, оставя чантата си на пода, на два пъти се налага да започне отново, опитва се да успокои дишането си, вторият ключ най-сетне превърта, вратата се отваря.

Стои на прага на широко отворената врата — за миг дори ѝ минава през ума, че сметките ѝ може да са погрешни. Че може би вече я чакат... На площадката цари тишина. Познатата светлина на апартамента се разстила в краката ѝ. Застива на място, неподвижно, ала чува единствено ударите на сърцето си. Изведнъж се сепва — нейде се превърта ключ. На площадката, вдясно. Съседката. Без да се замисли, се втурва в дома си. Вратата се захлопва, преди да успее да я задържи. Спира, вслушва се. Тъй често отчайващата празнота сега я успокоява. Пристъпва бавно в празната стая. Поглежда часовника — 11:40 часът е. Почти. Той никога не е бил абсолютно точен. Да, но в какъв смисъл? Спомня си, че май избързва. Ала не е сигурна.

Всичко става едновременно. Измъква куфара от гардероба, издърпва чекмеджетата на раклата, натиква безразборно дрехи, хуква към банята, загребва съдържанието на тоалетката и натъпква всичко в един сак. Оглежда се. Документите! В бюрото — паспорт, пари. Колко? Двеста евро. Чековата книжка! Къде е шибаната чекова книжка?! В чантата. Проверява. Отново се озърта. Якето. Чантата. Снимките! Връща се, издърпва първото чекмедже на раклата, взема албума. Погледът ѝ засича сватбената снимка върху раклата. Награбва всичко, хвърля го в куфара, затваря.

Напрегната като струна, притиска ухо към вратата, ослушва се. Ударите на сърцето ѝ отново изпълват цялото пространство. Притиска длани към вратата, плътно. Опитва да се съсредоточи. Не чува нищо. Грабва куфара, отваря рязко — площадката е пуста, затръшва вратата след себе си, дори не си прави труда да заключи. Хуква надолу по стълбите. Минава едно такси. Спира го. Шофьорът иска да сложи нещата ѝ в багажника. Няма време! Тя ги струпва на задната седалка и се качва.

Оня пита:

— Къде отиваме?

Тя не знае. За миг се двоуми.

— Лионската гара.

Когато таксито потегля, тя се озърта назад. Нищо особено — няколко коли, минувачи. Отдъхва си. Засича подозрителния поглед на шофьора в огледалото за обратно виждане.

5

Странно е как в спешни ситуации мислите се навързват пряко волята.

— Спрете! — крясва Софи.

Сащисан от заповедния тон, шофьорът набива спирачки. Не са изминали и сто метра. Той едва успява да се обърне, когато тя вече е изскочила от колата.

— Сега се връщам. Изчакайте ме!

— Вижте, не си падам много... — изсумтява типът.

Озърта се към куфара, който е хвърлила на задната седалка. Нито той, нито тя му вдъхват особено доверие. Софи се колебае. Шофьорът ѝ е необходим, и без това всичко е толкова сложно... Бърка в чантата, измъква банкнота от 50 евро и му я подава.

— Така става ли?

Оня поглежда банкнотата, но не посяга.

— Добре, вървете — промърморва, — само не се бавете.

Тя пресича улицата и нахълтва в офиса на банковия клон. Почти безлюден. Не познава служителката на гишето, но пък и не идва често тук. Изважда чековата си книжка и я поставя пред нея.

— Бих искала да знам състоянието на сметката ми, моля...

Жената многозначително поглежда стенния часовник, придърпва книжката, натраква нещо на клавиатурата и започва задълбочено да разглежда ноктите си, докато принтерът мъчително стърже. Ноктите и ръчния си часовник. Възложената му задача е сякаш непосилна за принтера, на който му е необходима повече от минута, за да изплюе десет реда текст и цифри. Софи се интересува само от последната.

— На депозитната също...

Служителката въздъхва:

— Знаете ли номера?

— Не, не си го спомням, съжалявам...

Софи изглежда искрено притеснена. И е всъщност. Стенният часовник отбелязва 11:56 часа. Останала е единственият клиент.

Другият служител в офиса, невероятно висок тип, се надига, прекосява помещението и започва да спуска щорите. Изкуствена, клинична светлина постепенно изблъсква дневната. И с падането на този убит, лепкав светлик се възцарява напрегнато мълчание. Софи не се чувства добре. Никак. Принтерът изстъргва нов лист. Тя поглежда двете цифри.

— Ще изтегля шестстотин от разплащателната... и... да речем, пет хиляди от депозитната...?

Завършва изречението като въпрос, като молба за разрешение. Внимавай в картинката. Бъди по-уверена. От другата страна на гишето реагират с известна паника:

— Искате да закриете сметките си? — пита служителката.

— О, не... — Спокойно, ти си клиентът, ти решаваш. — Не, просто ми трябват пари в брой. — Виж, това е друго, „в брой“ звучи сериозно, зряло.

— Само че...

Тя поглежда последователно Софи, чековата книжка в ръцете си, продължаващия да напират към обяд стенен часовник, колегата, който прикляква до остъклените врати, за да ги заключи, спуска последната щора и сега ги гледа със зле прикрито нетърпение. Двоуми се как да постъпи.

Сега нещата изглеждат вече доста по-сложни от предвиденото. Агенцията е затворена, обяд е, таксиджията сигурно е видял спускането на щорите...

Софи се насилва да се усмихне:

— Вижте, аз също бързам...

— Момент, ще проверя...

Не успява да я спре, оная вече е блъснала вратичката на гишето и чука на вратата на отсрещния кабинет. Софи усеща впития в гърба си поглед на колегата, отговарящ за вратата, който несъмнено би предпочел да отговаря вече за обедното меню. Неприятно е, когато някой се вира така в гърба ти. Но всичко в тази ситуация е неприятно, особено изскочилият от кабинета тип, ескортиращ служителката на гишето.

Виж, него го познава, вече не си спомня името му, но точно той я прие в деня, когато откри сметката си. Над трийсетте, с леко брутална физиономия, от ония, дето почиват семейно, играят на петанк, ръсейки

глупости, носят сандалите си с чорапи, ще наддадат двайсет килограма през следващите пет години, уреждат се с любовници за обедната почивка и държат колегите в течение на похожденията си — типичният щатен сваяч ала Парижка национална банка с жълта риза и неизменно натъртващ на обръщението „госпожице“. Накратко, дръвник.

И сега дръвникът е тук, пред нея. До него служителката изглежда още по-невзрачна. Ефектът на авторитета. Софи е повече от наясно с кого си има работа. Типът буквално смърди на пот. Загазила е като за световно.

— Уведомиха ме, че искате да изтеглите... — дръвникът се навежда към монитора, сякаш за първи път се запознава с информацията — ... почти всичките си пари в брой.

— Нима е забранено?

И веднага осъзнава, че не е избрала най-удачния подход. Сблъсъкът с подобни явления предвещава открита война.

— Не, не е забранено, просто...

Той се обръща и хвърля бащински поглед към застиналата до закачалката служителка:

— Вървете, Жюлиет, аз ще затворя, не се притеснявайте.

Въпросната Жюлиет не чака повторна покана.

— Може би не сте доволна от услугите на агенцията ни, госпожо Дюге?

В дъното на офиса се захлопват врати, настъпва още по-напрегната тишина. Мозъкът на Софи работи на пълни обороти.

— О, не... Просто... заминавам на пътешествие, това е. И имам нужда от пари в брой. — Този път „в брой“ не звучи вече толкова убедително, както преди малко, сега тонът е по-задъхан, припрян, гузен, леко подмилкващ се.

— Нужда от пари в брой... — повтаря типът. — Когато става дума за толкова значителни суми, обикновено предпочитаме да уговаряме среща с клиентите ни. В работно време... Въпрос на сигурност, нали разбирате.

Намекът е толкова недвусмислен и дотолкова присъщ на такъв дръвник, че на драго сърце би му извъртяла един шамар. Вкопчва се в мисълта, че има нужда, че до болка се нуждае от тази пари, че таксито няма да я чака цял ден, че трябва да си тръгне, да се справи със ситуацията.

— Решението за заминаването бе неочаквано. Наистина неочаквано. И тези пари са ми необходими, на всяка цена.

Гледа го и нещо в нея леко отстъпва — малко от достойнството ѝ. Тя въздъхва, ще направи каквото трябва, вярно, гадничко е, но не е фатално.

— Напълно разбирам притесненията ви, господин Мюзен. — Изведнъж си спомня името на дръвника, признак за предполагаемо възстановено доверие. — Ако имах време да ви предупредя, непременно щях да го сторя. А и ако знаех часа на заминаването ми, не бих дошла точно в момента когато затваряте. Всъщност ако нямах спешно нужда от пари, изобщо не бих ви безпокоила. Но те са ми нужни. Необходима ми е цялата сума. И то незабавно.

Мюзен самодоволно се усмихва. Този път нещата явно се развиват в по-благоприятна посока.

— Проблемът е дали разполагаме с толкова пари в брой...

Софи усеща, че я облива ледена пот.

— Но ще проверя — заключава Мюзен.

И изчезва. В кабинета си. За да телефонира? Защо е необходимо да ходи в кабинета си, за да разбере какво има в сейфа?

Тя объркано се озърта — изходът на офиса, спуснатите щори, вратата в дъното, през която двамата служители са отишли на обяд и която се е захлопнала с металическото прищракване на блиндирана врата. И отново се възцарява тишина, още по-напрегната, по-заплашителна от предишната. Оня със сигурност телефонира. На кого? Но ей го че се връща, приближава се до нея, само че този път не откъм гишетото, а директно, с предразполагаща усмивка. И е много близо, наистина прекалено близо. Изсумтява:

— Мисля, че можем да уредим въпроса, госпожо Дюге.

Тя измъчено се усмихва. Оня не помръдва. Хили се насреща ѝ. Тя също не помръдва, продължава да се усмихва. Точно това беше нужно. Да се усмихва. Да проявява отзивчивост. Дръвникът се врътва и се отдалечава.

Отново е сама. 12:06 часът. Втурва се към щорите, повдига няколко ламели. Таксито все така чака. Не вижда шофьора. Но е тук, това е важното. Ала трябва да действа бързо. Много бързо.

Когато оня излиза от кабинета си, тя вече се е облакътвила на гишетото в позата на обичаен клиент. Той застава зад гишетото и наброява

пет хиляди и шестстотин евро. Сяда на мястото на служителката, изтраква нещо върху клавиатурата и принтерът послушно се отзовава. Междувременно Мюзен я гледа с усмивка. Софи се чувства чисто гола. Най-сетне подписва разписката.

Мюзен се прехласва в съвети. Сетне слага парите в кафяв канцеларски плик и ѝ го подава с все същия самодоволен вид.

— Една тъй млада и крехка жена като вас, сама на улицата, при това с такава сума, не би трябвало да ви го позволя... Крайно непредпазливо е...

„Крехка като вас“! Направо не е истина! Взема плика. Той е доста дебел. Чуди се как да постъпи, после го напъхва във вътрешния джоб на якето си. Мюзен скептично я наблюдава.

— Таксито — избъбря тя. — Шофьорът ме чака и сигурно се безпокои... Ще имам грижата по-късно...

— Разбира се — кимва Мюзен.

Тя си тръгва.

— Чакайте!

Софи се обръща, готова на всичко, дори да го удари, но дръвникът се усмихва.

— Когато е затворено, се излиза оттук — и посочва вратата зад себе си.

Тя го следва към дъното на офиса. Коридорът е адски тесен, изходът е в дъното. Той превърта ключалките, блиндираната врата се плъзва, но не се отваря напълно. Мюзен стои пред нея. Почти напълно задръства изхода.

— Е, това е... — казва.

— Благодаря ви.

Не знае как да постъпи. Оня не помръдва и се усмихва.

— И къде заминавате? Ако не е тайна...

Трябва бързо да измисли нещо, каквото и да е. Осъзнава, че умува прекалено дълго, че би трябвало да има готов отговор, но той ѝ убягва.

— На юг...

Якето ѝ не е закопчано докрай. Когато прибира парите, вдига ципа само наполовина. Мюзен се е вторачил в шията ѝ и все така се усмихва.

— На юг... На юг е хубаво...

И в същия момент протяга ръка и леко побутва плика с банкнотите, чийто край се подава от пазвата ѝ. За секунда ръката му докосва гърдите ѝ. Не казва и дума, но не я отдръпва веднага. На Софи ѝ се иска ужасно да го зашлеви, ала като че ли нещо свише, нещо ужасяващо я кара да се въздържа. Страхът. За миг през ума ѝ минава, че типът като нищо би могъл да я опипа и че тъй, както се е панирала, не би му казала и думичка. Парите са ѝ адски необходими. Нима чак толкова си личи?

— Да — продължава Мюзен, — на юг наистина не е зле...

Ръката му е отново свободна и леко гали ревера на якето ѝ.

— Бързам...

И прави крачка надясно, към вратата.

— Разбирам — кима Мюзен и леко се отдръпва.

Софи се промъква към изхода.

— Е, тогава приятен път, госпожо Дюге. Доскоро... надявам се?

И дълго ѝ стиска ръка.

— Благодаря.

Буквално изхвърча на тротоара. Досуц заложница след заплатен откуп, заложница на страха, който е брала вътре, на зависимостта си от тоя кретен — залива я вълна от ненавист. Сега, когато е навън, когато всичко е приключило, на драго сърце би разбила главата му в стената. Докато тича към таксито, усеща отново допира на пръстите му и почти физическо облекчение при мисълта как би го сграбчила за ушите и би сплескала физиономията му в стената. Защото ѝ се повдига именно от нея, от мутрата на тоя тъпанар. Всичко това я докарва до бяс... Да, сграбчва го за ушите и размазва тиквата му в стената. Тя отскача със зловещ тъп, глух звук и животното я гледа така, сякаш целият абсурд на света влита в лайняното му мозъче, след което изражението се трансформира в болезнена гримаса, докато тя блъска ли, блъска главата му в стената — три, четири, пет, десет пъти, и гримасата сякаш постепенно се вцепенява, и той застива неподвижно, вперил безжизнен поглед в нищото. Облекчена, тя спира, шепите ѝ са пълни с извиращата от ушите му кръв. Очите му са като във филмите — мъртви, изцъклени.

Тогава си спомня лицето на Лео, неговите наистина мъртви очи. Не като тези от филмите. Завива ѝ се свят.

6

— Е, к'во правиме?

Вдига очи. Спряла е пред таксито.

— Добре ли сте? Да се надявам, че няма да се тръшнете точно сега.

„Не, ще се оправяш, качвай се в таксито. Софи, просто изчезваш. Трябва да се успокоиш, всичко е наред. Всичко е от умората, да, изпитанието е тежко, но ще се справиш, само се съсредоточи.“

Докато пътуват, шофьорът постоянно я наблюдава в огледалото за обратно виждане. Тя опитва да се успокои с гледката на тъй добре познатия ѝ пейзаж — „Републик“, кейовете на Сена, моста „Аустерлиц“ нейде там, в дъното. Дишането ѝ се нормализира. Ударите на сърцето се разреждат. Преди всичко трябва да се успокои, да се съсредоточи, да размисли.

Таксито спира пред Лионската гара. Докато плаща, изправилият се до вратата на колата си шофьор отново се вторачва в нея, обезпокоен, заинтригуван, уплашен — може би от всичко по малко — но също и облекчен. Взема парите и отпрашва. Тя помъква куфара си към табелата „Заминаващи“.

Пуши ѝ се. Трескаво рови в джобовете. Ужасно ѝ се пуши, но времето я припира. В павилиона за цигари е четвърта поред. Най-сетне — иска един пакет, не, два — момичето се обръща, взема два пакета и ги поставя пред нея.

— Не, три...

— В крайна сметка колко, два или три?

— Един стек.

— Сигурна ли сте?

— Ако обичате...! И една запалка.

— Каква?

— Все ми е тая, каквато и да е!

Припряно грабва стека, рови в джобовете, нарива пари, ръцете ѝ треперят толкова, че всичко се пръсва върху купчината списания пред

гишето. Озърта се назад, наоколо, трескаво събира банкнотите от 50 евро и ги тъпче в джобовете си — лошо, много лошо, Софи. Някаква двойка я гледа особено. Точно до нея един видимо притеснен дебелак се прави, че не я забелязва.

Излиза от павилиона за цигари със стека в ръка. Погледа ѝ привлича табела с червен надпис, съветващ пътниците да се пазят от джебчиите... А сега какво да прави? Ако можеше, би се разкрещяла, но странно, изведнъж чувства нещо, което по-нататък често ще я спохожда, нещо твърде необичайно, почти успокояващо, което и в най-неумолимите детски страхове, в самата същина на страха, изведнъж изкрystalизира в натрапчивата, но твърда увереност, че всичко, което виждаш, не е чак толкова истинско, че някъде там, отвъд страха, нещо те защитава, че нещо неведомо те закриля... За миг ѝ се мярва лицето на баща ѝ, сетне изчезва.

Магически рефлекс.

Дълбоко в себе си Софи ясно осъзнава, че това е просто детински начин за самоуспокоение.

Да намери тоалетна, да се срещне, да се съсредоточи отново, да подреди приемливо банкнотите, да реши за къде да замине, да състави план — точно това трябва да направи. И да запали цигара, веднага.

Разкъсва целофана на стека, три пакета падат на пода. Събира ги, скупчва якето и стека върху куфара, с изключение на един пакет, който отваря. Измъква цигара запалва. Благодатна топлина изпълва гърдите ѝ. Първо мигновение на щастие, бог знае откога. И почти веднага главата ѝ се замайва. Затваря очи, колкото да се посъвземе, и след малко се чувства по-добре. Виж ти, две-три минути с една цигара и вече си в мир със себе си. Пуши със затворени очи. Накрая угасва цигарата, напъхва стека в куфара и се отправя към кафенето срещу перона „Заминаващи“.

Над нея се извисява ресторантът „Синият влак“ с колосалното си вито стълбище, зад чиито остъклени врати се ширят салоните с умопомрачаващо високи тавани, с белите си маси, с врявата си на вулгарна пивница, със сребърните си куверти, с пожарникарските си стенописи. Една вечер Венсан я бе довел тук, много отдавна. Много-много отдавна.

Забелязва свободна маса на закритата тераса. Поръчва си кафе, пита къде е тоалетната. Не ѝ се иска да оставя куфара. Но пък да го

мъкне до тоалетната... Оглежда се. Вляво жена, вдясно — пак жена. В такива случаи жените са най-подходящи. Тази вдясно е горе-долу на нейната възраст, прелиства списание и пуши. Софи избира другата, вляво, по-възрастна, някак по-стабилна, по-самоуверена — със знак ѝ посочва куфара, макар само по себе си изражението на лицето ѝ да е толкова красноречиво, че не е сигурна дали са я разбрали добре. При все това погледът на жената сякаш казва: „Вървете, аз съм тук“. Бегла усмивка, първата от векове насам. Женската усмивка е също по-подходяща. Софи не посяга към кафето. Спуска се по стълбите, избягва да се погледне в огледалата, влиза направо в кабината, затваря вратата, смъква джинсите и слиповете, забива лакти в коленете и се разплаква.

На излизане от кабината мярва лицето си в огледалото. Съсипано. Господи, колко стара и немощна се чувства. Измива ръцете си, наплисква челото. Каква умора само... „Хайде, качи се горе, пийни едно кафе, изпуши една цигара и мисли. Стига с тая паника, действай предпазливо, анализирай.“ Лесно е да се каже.

Тръгва нагоре по стълбището. Излиза на терасата и катастрофата е налице. Куфарът е изчезнал, жената също. Избухва: „Мамка му!“, и започва бясно да блъска по масата. Чашата с кафе се разлива, пада, счупва се, всички я гледат. Тя се обръща към другата жена — онази, на масата вдясно. И мигновено, без повод, само по лека сянка в очите ѝ Софи разбира, че момичето е видяло всичко, че не се е намесило, че не е казало нито дума, не е направило нито жест, нищо.

— Вие, естествено, нищо не сте видели...!

Жената е към трийсетте, сива от глава до пети, с тъжно сиво лице. Софи я приближава. Изтрива сълзите с ръкав.

— Не си видяла нищо, а, кучко?!

И я зашлевява. Викове, сервитьорът хуква към тях, момичето се държи за бузата, безмълвно се разплаква. Всички се скупчват, Софи е в окото на урагана, навалица, сервитьорът я сграбчва за ръцете и вика: „Успокойте се или ще извикам ченгетата!“. С рязко движение на раменете тя се отскубва и побягва, сервитьорът надава вой, хуква след нея, тълпата ги следва — десет метра, двайсет, не знае накъде да тича, ръката на сервитьора безмилостно се стоварва върху рамото ѝ.

— Платете си кафето! — крясва той.

Софи се обръща. В очите му се чете трескава възбуда. Погледите им се сблъскват в битка на волята. Той е мъж. Софи чувства, че държи на всяка цена на победата, именно на тази победа, вече целият е пламнал. Тя изважда плика, в който има само едри банкноти, цигарите ѝ падат, тя набързо събира всичко, около тях се е струпал толкова народ, вдишва дълбоко, подсмърча, изтрива пак сълзите си с опакото на ръката, измъква 50-еврова банкнота и я натиква в шепата на сервитьора. Стоят наред гарата, заобиколени от тълпа любопитни и пътници, забавили се от интерес да видят как ще се развият нещата. Сервитьорът бръква в препасаната през кръста му чантичка, за да върне рестото, и по умишлено забавените му движения Софи осъзнава, че той просто вкусва мига на славата си. Това отнема векове, оня не се и оглежда, съсредоточен, сякаш навалицата наоколо не съществува и е важна единствено тъй надлежната му роля на вездесъщата власт. Софи усеща как нервите ѝ се изопват. Ръцете започват да я сърбят. Сякаш цялата гара си е определила среща около тях. Сервитьорът педантично отброява две евро от петдесетте, полагайки бавно всяка банкнота и монета върху изопнатата си, трепереща длан. Софи вижда само белезникавото му теме, капчиците пот в корените на рядката му косица. Иде ѝ да се издрайфа.

Прибира рестото, обръща се и си пробива път през тълпата, напълно дезориентирана. Крачи. Има усещането, че залита, но не, върви направо, просто е капнала от умора. Нечий глас:

— Да помогна?

Прегракнал, глух.

Тя се обръща. Господи, колко е скапана! Пияндето насреща ѝ е пълна отрепка, чиста проба клошар.

— Не, всичко е наред, благодаря... — изстрелва тя и продължава нататък.

— Няма що да се притеснявате, така де! Всички сме в един лайн...

— Чупката, не ми досаждай!

Типът веднага бие отбой, мърморейки под нос нещо, което тя се прави, че не разбира. „Може би грешиш, Софи. Може би точно той е прав, а не ти, въпреки големите ти претенции. Клошарят.“

„Какво имаше в куфара? Парцалки, глупости, най-важното са парите!“.

Тя трескаво пребърква джобовете си и облекчено въздъхва — документите са тук, парите също. Най-същественото е налице. Така, да помислим отново. Излиза от гарата под жаркото слънце. Пред нея се редят кафенета, ресторантчета, навсякъде щъкат пътници, такситата, коли, автобуси. Точно насреща до ниска бетонна стена е стоянката на такситата. Неколцина просто седят, други четат, някакъв тип с угрижен вид телефонира, разтворил бележник в скута си. Тя приближава, на свой ред сяда, вади пакет цигари и запалва, притваряйки очи. „Съсредоточи се.“ Внезапно се сеца за клетъчния си телефон. Ще започнат да го подслушват. Ще разберат, че се е опитала да се обади от дома на Жерве. Отваря го, трескаво измъква СИМ картата и я хвърля в отточния канал. Трябва да се отърве и от телефона.

Избра Лионската гара чисто интуитивно. Защо? За да замине къде? Загадка... Рови се в мозъка си. И внезапно се сеца — Марсилия, точно така, където бяха двамата с Венсан, преди много-много време. Заливайки се от смях, те отседнаха в някакво долнопробно хотелче, защото така и не намериха нещо по-добро, а ужасно им се искаше да се пхнат възможно най-скоро под завивките. Когато рецепционистът ги попита за имената им, Венсан отвърна: „Стефан Цвайг“ — по онова време той беше любимият им писател. Наложиха се да повторят името буква по буква. Оня се поинтересува дали не са поляци и Венсан уточни: „Австрийци, по произход...“. Преспяха там една нощ, под чуждо име, тъй че затова... И изведнъж ѝ просветва — интуицията я е подтикнала да отиде там, където вече е била — в Марсилия или другаде, няма значение, но задължително в познато място, та ако ще и слабо познато, защото това действа успокояващо, а и точно това ще се очаква от нея. Ще я търсят там, където се предполага, че би отишла, и именно това не бива да прави. „От сега нататък трябва да забравиш всички познати места, Софи, това е жизненоважно. Налага се да размърдаш въображението си. Да правиш това, което никога не си правила, да ходиш там, където никой не те очаква.“ Неочаквано изпада в паника при мисълта, че повече няма да може да навестява баща си. Не го е виждала почти шест месеца и ето че сега е невъзможно да припари там. Къщата сигурно се наблюдава, а телефонът му несъмнено се подслушва. В съзнанието ѝ изниква до болка познатата фигура на възрастния мъж, все тъй висок, кокалест и солиден, издялан сякаш от дъб, все тъй стар, все тъй силен. Софи бе избрала Венсан

именно по този модел — дългност, спокоен, благ. И точно това ще ѝ липсва. Когато след смъртта на Венсан всичко рухна и от живота ѝ останаха само развалини, баща ѝ бе останал за нея единственият стълб. А ето че няма да може да го навести, нито да си поприказва с него. Съвсем сама на света, сякаш той също е мъртъв. Не може да си представи свят, в който баща ѝ ще живее, но тя няма да е в състояние нито да говори с него, нито да го чуе. Като че ли самата тя е вече мъртва.

От тази перспектива ѝ се завива свят, като че ли навлиза без капчица надежда за завръщане в друг, враждебен, абсолютно непознат свят, където всичко щеше да се съизмерва с опасността, където трябваше да загърби всяка спонтанност и непрекъснато да предприема нови и нови рисковани стъпки. Вече никъде нямаше да бъде в безопасност, никъде нямаше да може да разкрие името си. Софи е вече никой, тя е просто беглец, просто твар, която умира от страх, животно, стремящо се на всяка цена да оцелее — отрицание дори на самия живот.

Изтощението я смазва — струва ли си, наистина? Какво е животът всъщност? Да се движиш, да не стоиш на едно място... Всичко това е обречено на провал, Софи не е в състояние да се пребори. Няма душата на беглец, тя е просто един престъпник. Не, никога няма да се справи. Ще те открият много лесно... От гърдите ѝ се откъсва тежка, примирена въздишка — да се предаде, да отиде в полицията, да каже истината, тоест че нищо не си спомня... че един ден всичко това е трябвало да се случи, че носи в себе си огромна неприязън, неистова омраза към света... Най-добре е всичко да приключи още сега. Тя не желае живота, който я очаква. Но на какво, по дяволите, приличаше животът ѝ досега? На нищо, от много дълго време на нищо. Сега може да избира между две безполезни съществувания... Толкова е уморена... Казва си: „Трябва да приключи“. И за първи път това решение ѝ се струва конкретно. „Ще се предам“, и дори не е изненадана, че използва израз, присъщ на убийца. За две години полудя, за една нощ се превърна в престъпница, за два часа — в преследвана жена ведно с цялата си свита от кошмари, подозрения, хитрини, страхове, опити да се вземе в ръце, фантасмагории, а сега дори и речник. За втори път в съществуването си осъзнава до каква степен един нормален живот може да бъде

погълнат от лудостта, от смъртта, и то само за миг. Край. Всичко трябва да приключи още сега. Обзема я неописуемо блаженство. Разсейва се дори страхът от затвора, който я пришпорваше да бяга. Сега психиатричната клиника вече не е ад, а нещо като благодатен пристан. Угасва цигарата, запалва нова. „Изпушвам тази и отивам.“ Една последна цигара и после — решено, ще се обади, ще набере 17. Това ли беше номерът? 17? Вече няма значение, все някак ще успее да ги накара да разберат, ще обясни. Всичко друго е далеч по-приемливо в сравнение с изживяното през последните часове. Всичко друго, в сравнение с тази лудост.

Издишва дълбоко, издухва дима далече, възможно най-далече и в същия момент чува женски глас:

— Съжалявам...

Пред нея стои сивото момиче и нервно стиска малката си чанта. Лицето ѝ се изкривява в подобие на усмивка. Софи дори не е изненадана.

Известно време я гледа, после казва:

— Няма нищо, зарежете. Случват се такива неща.

— Съжалявам — повтаря сивото момиче.

— Нищо не можете да направите, забравете.

Но момичето някак идиотски упорства и не помръдва. Софи едва сега успява да я огледа. Не е чак толкова грозна, но е тъжна. Около трийсетте, с издължено лице, фини черти, живи очи.

— Какво бих могла да направя?

— Да ми донесете куфара! Виж, това е наистина добра идея, донесете ми куфара. — Софи става и я хваща за ръката. — Малко съм изнервена. Не се засягайте. Сега трябва да вървя.

— Имате ли ценни вещи?

Софи се обръща.

— Искам да кажа... В куфара имате ли ценни вещи?

— Достатъчно ценни, за да ги взема със себе си.

— Какво ще правите?

Уместен въпрос. Всеки би отговорил: „Ще се прибера у дома“. Но Софи мълчи, няма какво да каже, няма къде да отиде.

— Да ви черпя едно кафе?

Младата жена я гледа настойчиво. Това не е предложение, прилича по-скоро на молба. Несъзнателно Софи кимва:

— И тъй, и тъй съм го докарала дотук...

Ресторантче срещу гарата.

Явно заради слънцето онази се насочва директно към терасата, но Софи настоява да седнат в дъното на заведението. Подхвърля: „Не

държа да ме зяпат“. Момичето отвърща на усмивката ѝ.

Не знаят какво да си кажат, чакат кафетата.

— Пристигате или заминавате?

— Моля? О, пристигам. От Лил.

— На Лионската гара?

Кофти начало. Софи внезапно изпитва желание да зареже девойката с нейните закъснели угризения и вида ѝ на пребито псе.

— Прекачих се...

Импровизира. И на свой ред веднага пита:

— А вие?

За миг момичето се колебае, сетне залага на уклончивостта:

— Живея тук. Казвам се Вероник.

— Аз също — отвърща Софи.

— И вие ли се казвате Вероник?

Софи си дава сметка, че ще бъде по-трудно от очакваното, че не е имала време да се подготви за подобни въпроси, че това тепърва ѝ предстои. Че се налага да пренастрои съзнанието си.

Смътно утвърдителният ѝ жест може да се тълкува всячески.

— Странно — отбелязва момичето.

— Случва се...

Софи запалва цигара, предлага ѝ пакета. Онази на свой ред запалва, неподозирано грациозно. Невероятно е доколко това бронирано в сивотата си момиче е различно, видно отблизо.

— С какво се занимавате? — пита Софи. — Какво работите, имам предвид...

— Преводачка съм. А вие?

И само за няколко минути в хода на разговора Софи вече си е създала нов живот. Отначало се прокрадва малко страх, но в крайна сметка всичко е просто игра, достатъчно е само да се спазват правилата. Невероятен шанс, бога ми, ударила е джакпота! При все това тя постъпва като всички печеливши от лотарията, които като нищо биха могли да започнат нов живот, ала вместо това се задоволяват да си купят вила по подобие на останалите. Ето че вече е Вероник, преподавателка по пластични изкуства в Лионския университет, неомъжена, дошла да посети за няколко дни родителите си в парижките предградия.

— Да не би академията да е във ваканция? — пита Вероник.

Точно в това е проблемът — преиграването рискува да я отведе твърде далече.

— Взех си отпуск. Баща ми е болен. Но между нас казано (Софи се усмихва), не чак толкова сериозно — просто ми се искаше да прекарам няколко дни в Париж. Би трябвало да се засрамя...

— Къде живеят родителите ви? Мога да ви откарам, с кола съм.

— Не, всичко е наред, благодаря...

— За мен няма никакъв проблем.

— Много мило, но не е необходимо.

Отговорът е рязък и тутакси помежду им отново се възцарява неловко мълчание.

— Очакват ли ви? Може би трябва да им се обадите?

— О, не!

Отговаря прекалено бързо. „Спокойно, запази самообладание, не избързвай, Софи, не дрънкай каквото ти падне...“

— Всъщност трябваше да пристигна утре сутринта...

— Разбирам — кимва Вероник и угасва цигарата. — Обядвали ли сте?

Това е последното, което би й минало през ума.

— Не.

Поглежда стенния часовник — 13:30 часът е.

— Тогава мога ли да ви поканя на обяд? За да се извиня... за куфара... Живея съвсем наблизко... Нямам кой знае какво, но в хладилника все ще се намери нещо за ядене.

„Не прави както досега, Софи, запомни го. Отивай там, където не те очакват.“

— Защо не — отвърща.

Разменят усмивки. Вероник плаща сметката. На излизане Софи купува два пакета цигари и я последва.

Булевард „Дидро“. Претенциозна буржоазна сграда. Вървели са една до друга, продължавайки да разменят вездесъщите баналности. Ала едва-що пристигнали пред дома на Вероник, Софи вече съжالياва. Трябваше да откаже, да си тръгне. Вече трябваше да е далече от Париж, бог знае къде. Прие заради болезненото колебание, заради умората. И сега механично я следва — влизат във фойето на сградата. Остава се да я водят като случайна посетителка. Асансьорът. Вероник натиска бутона за четвъртия, кабината се разтърсва, стене, скърца, но

все пак се изкачва и с изтерзан хлип рязко спира на етаж. Вероник се усмихва.

— Не е кой знае колко комфортно — извинява се тя, докато рови в чантата си за ключа.

Да бе, не е комфортно, но още от входа смърди на буржоазия, на мангизи. Апартаментът е просторен, дори повече от просторен. Холът е двоен, с два огромни прозореца. Вдясно — кожена гарнитура, вляво малък роял, в дъното — библиотека...

— Заповядайте, моля...

Софи влиза сякаш в музей. И обстановката тутакси болезнено ѝ напомня тази в апартамента на улица „Молиер“, където в момента...

Машинално се опитва да разбере колко е часът, погледът ѝ попада върху малък позлатен часовник на ъгловата камина — 13:50 часът е.

Още с пристигането им Вероник се втурва в кухнята, внезапно оживена, почти припряна. Софи отговаря разсеяно, докато оглежда обстановката. Погледът ѝ се насочва отново към часовника. Минутите не минават. Поема си дълбоко дъх. „Внимавай с отговорите, мрънкай нещо от сорта: «Да, разбира се...», и се опитай да се вземеш в ръце.“ Все едно че се събуждаше насред неспокойна нощ и изведнъж се оказваше на непознато място. Вероник се суети, прехласва се в приказки, отваря шкаф след шкаф, включва микровълновата печка, захлопва вратата на хладилника, подрежда масата. Софи пита:

— Да ви помогна?

— Не, не — възкликва Вероник.

Досуц перфектната малка стопанка на големия дом. За минути на масата се появяват салатата, вино, почти пресен хляб („Вчерашен е“, „Нищо му няма...“), който тя прилежно нарязва.

— Е, преводачка от...

Софи търси тема за разговор. Но вече не се налага. Сега, след като си е вече у дома, Вероник е дори бърлива.

— От английски и руски. Майка ми е рускиня, това помага!

— Какво превеждате? Романи?

— Много бих искала, но се занимавам предимно с техническа литература — кореспонденция, брошури, такива неща.

Разговорът се вие като планински ручей, говорят за работа, за близките. Софи си измисля връзки, колеги, семейство — един чисто

нов разкошен живот, стараяйки се да се отдалечи колкото се може повече от действителността.

— Къде живеят родителите ви? — любопитства Вероник.

— В Шили-Мазарен. — Идва ѝ на мига, съвсем несъзнателно.

— И с какво се занимават?

— Пенсионирах ги.

Вероник отваря бутилката вино, поднася зеленчуково фрикасе с бекон.

— Беше замразено, предупреждавам ви...

Софи внезапно осъзнава, че умира от глад. И яде, яде. Виното поражда у нея приятно усещане за блаженство. За щастие, Вероник е доста словоохотлива. Придържа се към общи приказки, но с подчертан усет за разговор, заплитайки умело безсмислици с анекдоти. Докато се хранят, Софи попива частична информация за родителите ѝ, за ученето ѝ, за малкия ѝ брат, за пътуването до Шотландия... В един момент словесният порой секва.

— Омъжена? — пита Вероник, посочвайки ръката на Софи.

Смътно неразположение...

— Вече не.

— Но продължавате да го носите?

Май ще е добре да го свали. Софи импровизира.

— По навик, предполагам. А вие?

— Ще ми се да придобия този навик.

Отговаря със смутена усмивка, апелирайки към женската солидарност. При други обстоятелства може би, казва си Софи. Но не сега...

— И...?

— По-нататък, предполагам.

Вероник сервира сиренето. Да бе, за човек, който не знае какво има в хладилника си...

— Значи, живеете сама?

Вероник се двоуми.

— Да.

Навежда глава над чинията, сетне рязко я вдига и поглежда Софи право в очите, сякаш я предизвиква.

— От понеделник... Отскоро.

— Аха...

Софи знае само, че не иска нищо да знае. Не иска да се забърква. Единственото ѝ желание е да приключи обяда и да си тръгне. Не се чувства добре. Исква да си тръгне.

— Случва се — подхвърля глуповато тя.

— Да — съгласява се Вероник.

Разменят още няколко думи, но някаква брънка в разговора се е прекъснала. Помежду им внезапно се е нагнетила едва доловима лична болка.

И ето че телефонът звъни.

Вероник обръща глава към коридора, като че ли очаква онзи, който звъни, да влезе всеки миг в стаята. Едно иззвъняване, второ. Извинява се. Става, излиза в коридора, вдига.

Софи допива чашата си, налива си отново, поглежда през прозореца. Вероник е притворила вратата, но гласът ѝ достига до хола — приглушен. Неприятна ситуация. Ако онази не беше в коридора, Софи щеше да грабне якето си и просто да се изниже, без да каже дума, като крадла.

Долавя няколко фрази, подсъзнателно се опитва да навърже разговора.

Тонът на Вероник е категоричен, рязък.

Софи става, отдалечава се от вратата, но разстоянието не променя нищо. Приглушеният глас на Вероник звучи така, сякаш е в хола. Обичайните мелодраматични изблици при банално скъсване. Животът на девойката изобщо не я интересува. („Край, ти казвам, всичко приключи.“) На Софи ни най-малко не ѝ пука за любовните ѝ терзания, приближава се до прозореца. („Говорихме вече сто пъти, излишно е да се повтаряме...!“) Вляво засича малък шкаф. Идеята току-що ѝ е хрумнала. Ослушва се, за да прецени докъде е стигнал разговорът. Събеседниците са на ниво: „Остави ме на мира, ти казах“, което ѝ предоставя още малко време; тя предпазливо издърпва централното пано на шкафчето и зад него открива две чекмеджета. „С подобни дивотии не можеш да ме прецакаш, уверявам те...“ Във второто попада на двестаеврови банкноти, не много. Отброява четири. Напъхва ги в джоба си, продължава да рови. Ръката ѝ („Да не смяташ, че ще ме впечатлиш с това?!“) напипва твърдата корица на паспорт. Прелиства го, но отлага проучването му за по-нататък. Прибира и него. Сетне забърсва начената чекова книжка. Остава ѝ време колкото да

изтича обратно на дивана, да седне и да натъпче всичко във вътрешния джоб на якето си, докато оттатък се разразяват в: „Нещастник!“, сетне в: „Отрепка!“, и накрая в: „Тъпанар!“.

След което слушалката се трясва. Тишина. Вероник се забавя в коридора. Софи се старее да възприеме подобаващо за случая изражение, притискайки якето си с ръка.

Вероник най-сетне се връща. Извинява се гузно, пробва да се усмихне:

— Съжалявам, сигурно сте... Съжалявам...

— Няма нищо — успокоява я Софи и тутакси добавя: — Е, оставям ви.

— Не, не — сепва се Вероник. — Ще направя кафе.

— По-добре да си вървя...

— Ще отнеме само минутка, уверявам ви!

Вероник избърсва очите с опакото на ръката си, опитва да се усмихне.

— Адски е тъпо...

Софи си дава четвърт час, след което на всяка цена си тръгва. От кухнята долитат коментарите на Вероник:

— От три дни ми звъни непрекъснато. Опитах всичко, дори изключих телефона, но не е особено практично, особено заради работата ми. А оставя ли го да звъни, ужасно се стягам. Тъй че от време на време пийвам едно кафе... Накрая все ще му писне, но иначе е голяма шестица. От ония, най-досадните...

Сервира кафетата на ниската масичка в хола.

Софи си дава сметка, че е попрекалила с виното. Контурите на обкръжаващата я обстановка бавно се размазват, всъщност на целия шибан буржоазен апартамент. Вероник и всичко започва да се преплита, внезапно изникват лицето на Лео, часовникът върху камината, празната бутилка от вино на масата, детската стая със скупчените върху леглото завивки, трополящите чекмеджета и тишината, когато страхът я смразява. Пред очите ѝ танцуват всевъзможни вещи... паспортът, който е напъхала в джоба на якето си. Залива я неведома вълна, като че ли всичко бавно угасва и се стопява в мрака. Неяде от безкрая долита гласът на Вероник, която пита: „Да не ви е зле?“, ала сякаш блъвва от дъното на кладенец, кънти. Софи

чувства как тялото ѝ омеква, сетне безволно се отпуска и внезапно всичко изчезва.

До ден-днешен си спомня отлично тази сцена. И сега би могла да опише всяка мебел, всяка подробност, дори тапетите в хола.

Лежи на дивана, единият ѝ крак виси и опира в пода, тя разтърква очи, опитвайки се да дойде на себе си, примигва няколкократно и усеща, че нещо в нея се разбунтува, че нещо иска тя отново да потъне в унес, далече от всичко това. Чувства се дяволски изтощена, от сутринта са се случили толкова неща... Най-сетне се надига на лакът, обръща се към хола и бавно отваря очи.

До масата, сред локва кръв, лежи тялото на Вероник. Първият ѝ жест е да захвърли кухненския нож, който държи в ръка, и той зловещо издрънчава на пода.

Сякаш сънува. Изправя се със залитане. Машинално се опитва да избърше дясната си ръка в панталона, ала кръвта е вече засъхнала. Кракът ѝ се хлъзга в локвата, която бавно се разпростира по пода, и тя със сетни сили успява да се залови за масата. За миг се олюлява. Всъщност е пиана. Несъзнателно сграбчва якето си и го влачи подире си като кучешка каишка. Като шнур на лампа. Дотътря се до коридора, опирайки се на стените. Чантата ѝ е там. Погледът ѝ е отново замъглен от сълзи, тя подсмърча. Пада по задник. Завира лице в навитите ръкави на якето си. Изпитва странно усещане, вдига глава. Якето ѝ се е влачило в кръвта и тя е изтрила лицето си с него... „Измий се, преди да излезеш, Софи. Ставай!“.

Ала няма сили. Идва ѝ наистина в повече. Този път ляга на пода, опирайки глава на входната врата, готова пак да заспи, готова на всичко, но не и да посрещне тази реалност. Затваря очи. И изведнъж като че ли невидими ръце я издърпват за раменете... Дори и днес не е в състояние да каже какво точно се е случило, ала ето че отново седи. Сетне отново е права. Олюлява се, но стои. Усеща как в нея се надига дива, неистова животинска ярост. Връща се в хола. От мястото си вижда единствено краката на Вероник, наполовина подаващи се изпод масата. Приближава. Тялото лежи на една страна, лицето е скрито от раменете. Софи се приближава още малко, навежда се — блузата е почерняла от кръв. На корема зее широка рана — там, където се е забил ножът. В апартамента цари тишина. Отправя се към стаята — десетината стъпки изсмукват цялата ѝ енергия и тя присяда на края на

леглото. Едната стена е цялата в гардероби. Отпуснала ръце върху коленете, Софи мъчително пристъпва до единия и го отваря. С това, дето е вътре, човек може да облече цяло сиропиталище. Двете са на почти един ръст, Софи отваря втория, третия, накрая попада на някакъв куфар, който хвърля широко отворен върху леглото. Измъква няколко рокли, просто няма време да търси какво си отива с полите. Награбва три чифта използвани джинси. Самото движение ѝ помага да се окопоти. Несъзнателно подбира онова, което би ѝ пасвало най-малко. В следващия гардероб попада на чекмедже с долно бельо. Нарива няколко шепи и го нахвърля в куфара. Обувките... мигом установява, че трагедията е пълна. Забърсва два чифта нещо си и чифт маратонки. После се тръшва върху куфара, за да го затвори, извлича го в коридора и го оставя до чантата си. Отива в банята и си измива лицето, без да се гледа. В огледалото мярва, че десният ръкав на якето ѝ е целият в кръв, и мигом го смъква, сякаш се е подпалило. Връща се в стаята, отваря отново гардероба, търси подходящо яке и избира едно в невзрачно синьо. Прехвърля в него всичко от джобовете на своето, изтичва отново в коридора и долепя ухо до вратата.

Ситуацията ѝ е кристално ясна. Отваря деликатно вратата, с една ръка грабва куфара, с другата — чантата, и се спуска по стълбището спокойно, с вече примирено сърце, със сякаш вече изстискано от сълзи лице. Господи, колко е тежък този куфар! Явно е изтощена до крайност. Няколко стъпки, отваря вратата на сградата, излиза на булевард „Дидро“ и веднага свива вляво, оставяйки гарата зад гърба си.

8

Разгърнала е паспорта на умивалника на страницата със снимката и се взира в огледалото. Погледът ѝ снова — нагоре-надолу, нагоре-надолу, нагоре... Взема паспорта, проверява датата на издаване — 1993 година. Достатъчно отдавна, за да мине. Вероник Фабр, родена на 11 февруари 1970 година. Разликата е минимална. В Шьовро. Няма дори смътна представа къде е това. Някъде наскре Франкия? Накратко, дупка в морето. Да се изясни.

Преводачка. Вероник бе споменала, че превежда от руски и английски. Да де, но Софи и езиците... Малко английски, още по-малко испански, ала сега всичко е толкова далече. Ако трябва да доказва професията си, с нея е свършено, но пък не вижда как би могло да се стигне до подобна катастрофа. Да изнамери други, редки езици, като литовския? Или естонския?

Повече от безлична снимка на невзрачна жена с къса коса и също толкова невзрачни черти. Софи се проучва в огледалото. Челото ѝ е по-високо, носът — по-широк, дори погледът ѝ е много по-различен... И все пак трябва да направи нещо. Навежда се и отваря найлоновата торба, в която е напъхала всичко, закупено малко по-рано от магазин „Монопри“ на булеварда: ножичка, комплект гримове, слънчеви очила, боя за коса. Последен поглед в огледалото. И се залавя за работа.

9

Опитва се да отгатне съдбата си. Стои пред електронното табло с разписанието с куфара на пода до себе си и задълбочено проучва дестинациите, часовете на заминаване, номерата на коловозите. Всъщност ѝ е все едно накъде ще потегли. Като за начало обаче задължително трябва да избягва скоростните влакове, от които просто няма мърдане. И да потърси многолюден град, в който да се скрие без проблем. Ще купи билет за крайната гара, но ще слезе преди нея, в случай че служителят на гишето си спомни заявката ѝ. Награбва купчина брошури и на кръглата масичка в снекбара съставя маршрут, който след шест прекачвания би трябвало да я отведе от Париж до Гренобъл. Пътуването е дълго, но поне ще успее да си отдъхне.

Пред автоматичните каси е същинско стълпотворение. Тя минава покрай гишетата. Исква да избере. Никакви жени — те са понаблюдателни. Нито пък някой младок, на когото случайно би могла да хване окото и по-късно да си я спомни. Късметът ѝ се усмихва в края на поредицата и тя застава на опашката. Номерът е да се втурнеш към първото свободно гише. Ще ѝ се наложи доста сериозно да маневрира, за да постигне желанието резултат.

Сваля слънчевите очила. Трябваше да го направи по-рано, за да не привлича вниманието. Вече ще го има предвид. Опашката е дълга, но редът ѝ идва по-рано, отколкото е очаквала; тя умишлено забавя крачка, преструва се, че не забелязва една нахалница, която я прережда, и се озовава точно там, където е искала. Има бог и за престъпниците. Старае се да говори по-уверено и привидно се рови в чантата си, докато заявява един билет за влака за Гренобъл в 18:30 часа.

— Ще проверя дали има места — отговаря служителят, докато пръстите му вече танцуват по клавиатурата на терминала.

Виж, не се бе сетила за това. Вече не може да промени нито дестинацията, нито да откаже билета — този иначе тъй незначителен факт би могъл да се запечати в паметта на служителя, който се е

вторачил в екрана, изчаквайки отговора на централата. Софи се чуди какво да прави — дали да не се обърне и да си тръгне още сега, да отиде на друга гара, да избере друга дестинация.

— Съжалявам — казва най-сетне служителят, поглеждайки я за първи път, — този е пълен. — Сетне чуква отново по клавиатурата и добавя: — Има места за 20:45 часа...

— Не, благодаря... — Отговаря твърде припряно. Опитва да се усмихне. — Ще си помисля.

Проблемът е, че не се държи естествено — една обикновена пътничка никога не би реагирала така, но нищо друго не ѝ беше дошло на ума. Трябва да се омита. Взема чантата си. Следващият клиент е вече зад нея и чака да заеме мястото ѝ — няма време за губене, Софи се обръща и си тръгва.

Сега се налага да набележи друго гише, друга дестинация, но също и друга стратегия, да задава въпросите другояче, за да може да избере без колебание. Въпреки току-що разиграния етюд, мисълта, че служителят на гишето ще си спомни за нея, продължава да я гложди. И точно тогава забелязва в салона на гарата табела с логото на „Херц“. В момента името ѝ е вече известно, проучвано, издирвано, но не и това на Вероник Фабр. Може да плати в брой или с чек. А една кола предоставя самостоятелност, свобода на движение — предимствата са повече от очевидни и ето че Софи вече отваря остъклената врата на офиса.

Двайсет и пет минути по-късно един видимо подозрително настроен служител ѝ предоставя възможността да се убеди сама в безупречното състояние на тъмносин форд фиеста. Тя му отвърща с предизвикателна усмивка. Имала е време да размисли и сега за първи път от часове насам се чувства уверена. От нея несъмнено се очаква да напусне колкото се може по-бързо Париж. Засега стратегията ѝ включва два основни момента: тази вечер да отседне в някой хотел в парижките предградия, а утре да купи чифт регистрационни номера и необходимите инструменти, за да смени оригиналните.

И докато навлиза в предградията, се чувства малко по-свободна. „Жива съм“, минава ѝ през ума и в очите ѝ отново набъбват сълзи.

10

КЪДЕ ИЗЧЕЗНА СОФИ ДЮГЕ?

ЛЪО МАТЕН /13.02.2003 г./14:08 ч.

Експертите са били категорични, а прогнозите според информирани източници са варирали с плюс-минус няколко часа: в най-лошия случай Софи Дюге е щяла да бъде заловена до две седмици. Да, но ето че вече повече от осем месеца от най-издирваната жена във Франция няма и следа.

В комюнике след комюнике, в безброй изявления и на множество пресконференции съдебната полиция и министерството на правосъдието продължават да си прехвърлят отговорността.

Да припомним фактите:

На 28 май тази година, малко преди обяд, прислужницата на господин и госпожа Жерве открива тялото на малкия Лео, шестгодишен. Детето е било удушено в леглото си с чифт връзки от кубинки. Полицията незабавно е вдигната на крак. Много бързо подозренията падат върху гледачката му Софи Дюге, родена Оверне, двацет и осем годишна, която се е грижела за детето и която и до момента остава неоткриваема. Първоначалните констатации са категорично в ущърб на младата жена: в апартамента не са открити следи от взлом, госпожа Жерве, майката, е оставила Софи Дюге в дома си към девет сутринта, като е била с впечатлението, че детето все още спи... Аутопсията установява, че към този час момчето вече отдавна е било мъртво, бидейки, без съмнение, удушено през нощта в съня си.

Съдебната полиция се надяваше на възможно най-бърз арест, още повече че през последвалите престъплението дни то предизвика буря от негодувание. Не ще и дума, че медиите имат огромна заслуга за това, изтъквайки натрапчиво факта, че невръстната жертва е син на приближен сътрудник на министъра на външните работи. Нека си припомним, че крайната десница в лицето на Паскал Мариани и някои асоциации, макар и предполагаемо разпуснати, се възползваха от случая, за да призоват към възстановяване на смъртната присъда за „особено жестоките престъпления“, подкрепени гръмогласно от депутата от десницата Бернар Строс.

Според министерството на вътрешните работи това бягство е нямало никакъв шанс да се проточи във времето. Бързата реакция на полицията несъмнено не е позволила на Софи Дюге да напусне страната. „Редките бягства от този тип, увенчали се с успех, го дължат единствено на много опит и сериозна предварителна подготовка“, уверяваше комисар Бертран от съдебната полиция. А младата жена е разполагала с крайно ограничени финансови средства и е нямала познати, способни да ѝ окажат ефикасна помощ, като се изключи баща ѝ, Патрик Оверне, пенсиониран архитект, поставен незабавно под полицейско наблюдение.

По думите на министъра на правосъдието арестът бил въпрос на „няколко дни“. Вътрешното министерство си позволи дори да прогнозира максимален срок от „осем до десет дни“. По-предпазлива, полицията го определи на „най-много няколко седмици“... А оттогава минаха осем месеца.

Какво се е случило? Никой няма представа. Но фактът е налице — Софи Дюге буквално се е изпарила. С учудващо самообладание младата жена е напуснала апартамента, където е лежало тялото на малкия Лео. Отскочила е до дома си, за да вземе някои документи и дрехи, след което е отишла в банката, откъдето е изтеглила почти всичките си налични средства. За последен път е

видяна на Лионската гара, след което следите ѝ се губят. Следователите са сигурни, че нищо от това — нито убийството на детето, нито последвалото го бягство — не е било предварително планирано, което поражда опасения относно способността на Софи Дюге да импровизира.

Почти всичко в този случай остава загадка. Така например не са известни истинските мотиви на младата жена. Следователите се задоволиха да изкажат предположения, че тя очевидно е преживяла много тежко двете последователни загуби на свои близки — първо тази на майка си, доктор Катрин Оверне, починала през февруари 2000 г. от генерализиран рак, към която, изглежда, е била силно привързана, а след това и на съпруга си, Венсан Дюге, трийсет и една годишен инженер-химик, който, останал парализиран след автомобилна катастрофа, през следващата година се самоубил. Бащата на младата жена — и най-вероятно единствената ѝ опора — се отнася доста скептично към тези хипотези, но същевременно отказва да контактува с пресата.

Случаят много бързо се превърна в предизвикателство за властите. На 30 септември, тоест два дни след убийството на малкия Лео, тялото на Вероник Фабр, трийсет и две годишна преводачка, е открито в парижкия ѝ апартамент от нейния приятел Жак Брюсе. Младата жена е издъхнала в резултат на множество порезни рани в областта на корема. При аутопсията се установява, че убийството е извършено в ранния следобед в деня на бягството на Софи Дюге. ДНК пробите, взети от местопрестъплението, категорично доказват присъствието на последната в апартамента на жертвата. Междувременно тя е наела кола, възползвайки се от откраднатите от дома на Вероник Фабр документи. И естествено, вниманието на всички се насочва към бегълката.

Понастоящем равносметката е следната: два дни след бягството ѝ, младата жена е вече заподозряна в двойно

убийство. Усилията за залавянето ѝ се удвояват, но безрезултатно...

Издирване на очевидци, поставяне под наблюдение на всички предполагаеми места, където би могла да потърси убежище, мобилизиране на куп „информатори“, ала до момента резултатът е нулев и мнозина започват да си задават въпроса дали все пак Софи Дюге не е успяла да напусне Франция... Съдебните власти и полицията продължават да си прехвърлят отговорността, но вече без първоначалния ентузиазъм: изглежда, успехът на бягството (засега безспорен) се дължи на технически грешки и на двете страни, но най-вече на непоколебимата решителност на младата жена, основаваща се на предварително и много точно пресметнато умишлено деяние (в противоречие с хипотезата на полицията) или на изключителен усет към импровизация. Префектурата отрича, че е наела услугите на експерт по кризисни ситуации...

Отвсякъде ни уверяват, че капаните са заложени. Остава просто да чакаме. В съдебната полиция се надяват, че следващите новини за Софи Дюге няма да бъдат предизвестие за ново убийство... А що се отнася до прогнозите, те, естествено, са повече от уклончиви. Колебаят се между утре, вдругиден и никога.

11

Софи върви като робот, костите и мускулите на ханша ѝ дори не помръдват. Просто напредва, досущ пружинена играчка. После за дълъг, може би дори прекалено дълъг период, сърцето ѝ катастрофално забавя пулс. За миг се спира — бог знае къде?! — сетне продължава с все същата механична крачка.

Напоследък доста е отслабнала. Яде малко и каквото ѝ падне. Пуши много, спи зле. Сутрин се събужда внезапно, надига се също толкова рязко, без мисъл в главата, размазва сълзите по лицето си и запалва първата цигара за деня. Това е отдавна. Така е и тази сутрин, на 11 март, както всеки ден. Нае мебелиран апартамент в краен квартал. Не промени абсолютно нищо — заобикалят я все същите избелели тапети, все същият излинял мокет, все същият вехт диван. Още със ставането включва телевизора — праисторически сандък, който предава всички програми със снежинки. Независимо дали го гледа, или не (в действителност тя прекарва пред него часове наред), телевизорът остава включен. Дори придобива навика на излизане да изключва само звука. Тъй като често се прибира много късно, от улицата може да види прозореца на апартамента си, осветен от трепкащи сини отблясъци. И още с влизането включва звука. Неведнъж нощем бе оставяла телевизора да работи, въобразявайки си, че в съня съзнанието ѝ ще остане свързано със звука на предаванията и така ще ѝ спести кошмарите. Напрасно. Ала след двучасова неспокойна дрямка поне се събужда с усета за нечие смътно присъствие покрай сутрешните прогнози за времето, покрай телешопа, който може да гледа с часове, и обедната новинарска емисия, докато накрая не ѝ писне.

Към 14:00 ч. Софи изключва звука и излиза. Спуска се по стълбите, запалва цигара, преди да отвори външната врата, и както обикновено, пъха ръце в джобовете, за да скрие непрестанното им треперене.

— Ще си размърдаш ли задника, или да ти помогна?

Час пик. Заведението за бързо хранене бръмчи като кошер, пред шубера се редят на опашка цели семейства, кухненските миризми изпълват салона, сервитьорките търчат, клиентите зарязват таблите по масите, в залата за пушачи полистиреновите купички са пълни с угарки и навсякъде по пода се търкалят пластмасови чашки за сода. Софи се хваща за парцала. Клиентите я прескачат, понесли таблите си, зад гърба ѝ група гимназисти вдигат адска врява.

— Зарежи го тоя дебел тъпанар — подхвърля мимоходом Жан.

Жан, слабичко момиче с леко кубично лице, е единствената, с която е успяла да се сближи. Колкото до дебелия тъпанар, той изобщо не е дебел. Много мургав, висок, с напмпана мускулатура, костюмиран като управител на щанд в голям магазин, той е изключително педантичен по отношение на три неща: работното време, заплатите и задниците на сервитьорките. В пиковите часове мъжката ръководи „бандата си“ със замаха на легионер, а следобед задълбочено проучва формите на задника на най-търпеливите сервитьорки, след като другите са побързали да се изнижат през изхода. За него животът е прекрасен. Всички знаят, че злоупотребява с положението си, че възприема хигиената като чисто декоративно понятие, както и защо е влюбен до уши в професията си — средногодишно човекът се облажва незаконно с 20 хиляди евро и прекарва през леглото си петнайсетина сервитьорки, готови на всичко, за да запазят една работа, класирана под всякакви социални норми. Докато прекарва парцала по плочките, Софи забелязва, че той я гледа. Всъщност не точно я гледа, а я оценява като някой, който би могъл да я вкара в леглото си, когато пожелае. Погледът му е повече от красноречив. Неговите „момичета“ са неговите „неща“. Софи продължава да търка с мисълта, че възможно най-скоро трябва да си потърси нова работа.

Работи тук от шест седмици. Той я прие безцеремонно, предлагайки тозчас практическо решение на хроничния ѝ проблем:

— Фиш за заплата ли искаш, или сухо?

— Сухо — отвърна Софи.

— Как се казваш? — попита той.

— Жюлиет.

— Жюлиет да бъде.

Започна още на следващия ден, без трудов договор, срещу заплащане в брой; не избира никога смените си, налагат ѝ се абсурдни почивки, през които няма време дори да отскочи до квартирата си, разпределят ѝ късни смени по-често, отколкото на останалите, и се прибира посред нощ. Софи се преструва, че ѝ е тежко, но в действителност всичко това напълно я устройва. Нае апартамент в един от крайните квартали до булевард, окупиран с падането на нощта от рояк проститутки. В квартала не я познават, тя излиза рано сутрин и се прибира по време, когато съседите са или заседнали пред телевизора, или вече са си легнали. Понякога вечер, когато смяната ѝ свършва прекалено късно, след последния автобус, си позволява да вземе такси. Използва почивките, за да направи равносметка на ситуацията, да си търси ново жилище и друга работа, където никой за нищо няма да я пита. Придържа се към тази стратегия от самото начало — установява се някъде, ала тутакси започва да търси ново убежище, друга работа, друга квартира... Не бива да се задържа на едно място. Трябва да обикаля. Отначало движението без документи ѝ се струва доста лесно, макар и изнурително. Спи все така малко, стареа се да променя маршрута си поне два пъти седмично, независимо къде се намира. Косата ѝ пораства и това ѝ позволява да смени прическата. Купува си очила с обикновени стъкла. Продължава да бъде неизменно нащрек. Периодично променя местожителството. Обиколила е вече четири града. И този тук далеч не е от най-гадните. Най-гадна е работата.

Понеделникът е най-проблематичният ден — три произволно наложени ѝ почивки и работна смяна от над шестнайсет часа. Към 11:00 ч., докато крачи по неизвестна ѝ улица, решава да приседне за няколко минути („Никога повече, Софи, най-много за десетина минути“) на терасата на първото попаднало ѝ заведение, за да пийне чаша кафе. На влизане автоматично подбира някакво безплатно вестникарско издание, наблъскано с реклами, и запалва цигара. Заоблачава се. Докато пие кафето, размишлява върху предстоящите седмици. („Предвиждай, бъди винаги с едни гърди напред.“) Разсеяно прелиства вестника. Цели страници, нагъчкани с реклами за клетъчни телефони, с безброй оферти за продажба на коли втора употреба... и изведнъж нещо привлича вниманието ѝ, тя оставя чашата, угася

цигарата и мигом трескаво запалва нова. Притваря очи. „Прекалено хубаво е, за да е истина, Софи. Не, първо помисли.“

Ала колкото и да мисли... Сложно е, наистина, но може би именно това е начинът да се измъкне, крайното решение, което, макар че несъмнено ще ѝ излезе доста скъпо, може да ѝ осигури реална безопасност.

Има една-единствена и безспорно съществена пречка, но след преодоляването ѝ всичко може да се промени.

Софи сериозно се замисля. Съзнанието ѝ е толкова претоварено, че за момент дори я съблазнява идеята да започне да си води бележки, ала веднага я отхвърля. Все пак решава да си даде няколко дни за размисъл, след което, ако изходът продължи да ѝ се струва все тъй приемлив, ще предприеме необходимите стъпки.

За първи път нарушава правилото да се задържи повече от четвърт час на едно място.

Софи не успява да заспи. Веднъж прибрала се в апартамента, тя поема риска да си води бележки, за да придобие повече яснота по въпроса. Вече всички елементи са налице. Целият замисъл се съдържа точно в пет реда. Запалва нова цигара, препрочита бележките, изгаря ги и изхвърля пепелта в шахтата за смет. Оттук нататък всичко зависи от едно двойно условие — да намери точния човек и да разполага с достатъчно пари. Още с пристигането си, независимо къде, първата предпазна мярка е да наеме багажен бокс на гарата и да остави в него куфар, съдържащ всичко необходимо в случай на бягство — дрехи и задължителните аксесоари за промяна на външността (боя за коса, очила, гримове и т.н.). Багажът ѝ включва и единайсет хиляди евро. Да, но сега няма ни най-малка представа колко би ѝ струвало това. Ами ако парите не стигнат?

Възможно ли е да устои подобна картонена кула? Чиста проба лудост, при това подчинена на прекалено много условия. Като се замисли, си дава сметка, че реакцията ѝ от типа „Би трябвало да се получи“, що се отнася до тривиалните технически препятствия, в действителност само прикрива акумулирането на задръжките ѝ, оценявани неизменно, бог знае защо, като маловажни, и превръща плана ѝ в абсолютно неосъществима измишльотина.

Научила се е да се съмнява в самата себе си. И може би именно в това е най-добра. Поема дълбоко дъх, посяга към пакета цигари и

установява, че ѝ е останала само една. Часовникът отбелязва 7:30. А е на работа чак от 11:00 часа.

Напуска ресторанта към 23:00 часа. Следобед е валяло, но вечерта е приятна, свежа. Знае, че по това време с малко късмет... Слиза надолу по булеварда, поема си дъх, за последен път се пита дали наистина няма друг начин, макар да е повече от убедена, че нееднократно е премислила докрай редките възможности, които ѝ се предлагат. И че тази наистина е най-добрата. Залага изцяло на интуицията си. Да бе, на интуицията...

Колите обикалят, спират със спуснато стъкло, за да се осведомят за тарифите и да преценят стоката. Други правят завой в края на булеварда и поемат обратно. Отначало, когато се прибираше късно, Софи се колебаеше дали да мине оттам, но обиколният път беше по-дълъг, а и в интерес на истината, бе установила, че това не ѝ е чак толкова неприятно — беше свела до минимум връзките си с външния свят и изпитваше почти удоволствие да отговаря — досущ съседка, която вече започват да опознават — на предпазливо свойските поздравя на тези жени, които, както и самата тя, може би се питаха дали някой ден ще успеят да се измъкнат от блатото.

Булевардът е осветен само около лампите. В началото му се намира наркосекторът. Момичетата са много млади, сякаш наелектризирани и като че ли в постоянно очакване на следващата доза. А са и достатъчно красиви, за да се предлагат на светло. Малко по-нататък другите се спотайват в полумрака. А още по-далече, в почти непрогледна тъмнина, е царството на травеститите, чиито гримирани в синьо лица понякога изникват ненадейно от нощта като карнавални маски.

Софи подминава блока, в който живее, и навлиза в по-спокоен, но и по-зловещ район. Жената, за която си мисли, е тук. Около петдесетте, изрусена до бяло, по-висока от Софи, с щедра гръд, която явно не я оставя без клиента. Двете се гледат и Софи спира пред нея.

— Извинете... Имам нужда от информация. — Чува отзвука на собствения си глас — ясен, чист. Дори сама се изненадва от самообладанието си. И преди жената да успее да отговори, добавя, показвайки крайчеца на банкнотата от 50 евро, която стиска в ръка: — Мога да платя.

Онази известно време я оглежда, сетне се озърта, колебливо се усмихва и отвърща с прегракнал от цигарите глас:

— Зависи от информацията...

— Нуждая се от един документ... — уточнява Софи.

— Какъв документ?

— Извлечение от акт за раждане. Името няма значение, интересува ме единствено датата. По-точно... годината. Може би знаете към кого бих могла да се обърна...

В първоначалния си идеален сценарий Софи допускаше проява на нещо като съчувствие, дори на съучастничество, но романтичните изблици явно нямаха място тук. Ставаше дума, чисто и просто, за сделка.

— Имам нужда от него... при приемливи условия, разбира се... Моля ви просто за някакво име, адрес...

— Тия неща не стават така.

Жената се обръща и се отдалечава, преди Софи да е успяла дори да помръдне. Но внезапно се обръща и подхвърля:

— Намини следващата седмица, ще видя какво мога да направя...

После протяга ръка и чака, гледайки я право в очите. Софи се двоуми, бърка в чантата си и изважда втора банкнота, която тутакси изчезва.

Сега, след като вече е набелязала стратегията си, а и в интерес на истината, не вижда друго, по-добро решение, Софи не чака резултатите от първата си стъпка и незабавно предприема следващата, подтиквана от неосъзнато желание да предизвика съдбата. Следващия ден тя се възползва от следобедната си почивка и тръгва на разузнаване. И грижливо си набелязва мишена, отдалечена както от ресторанта, така и от дома ѝ — на другия край на града.

Слиза от автобуса на булевард „Федерб“ и дълго време върви, консултирайки се от една карта на града, за да не се налага да пита за пътя. Умишлено подминава агенцията, без да бърза, за да може да надзърне вътре, но всичко, което успява да види, е един празен кабинет с кантонерки и няколко афиша по стените. Тогава пресича улицата, връща се обратно и влиза в близкото кафене, откъдето може да наблюдава входа, но без самата тя да бъде забелязана. Наблюдението се оказва също толкова разочаровашо, колкото и непосредственото

проучване — агенцията е от онези, където просто няма какво да се види и които грижливо поддържат баналния си външен вид, за да не обезсърчават клиентите. След няколко минути Софи плаща кафето, решително пресича улицата и отваря вратата.

Кабинетът е все тъй празен, но звънчето на вратата стимулира появата на около четирийсетгодишна жена с малко недотъкмена на цвят рижа коса и окичена с бижута, която веднага ѝ подава ръка, сякаш са приятелки от детинство.

— Мириам Декле — представя се тя.

Името ѝ е несъмнено толкова истинско, колкото и цветът на косата. В отговор Софи изстрелва: „Катрин Герал“, което, парадоксално, звучи много по-достоверно.

Директорката на агенцията явно се изживява като психолог. Тя се облакътява на бюрото, подпира глава на ръцете си и се вторачва в Софи с полуразбираща и същевременно полусъстрадателна усмивка, призвана да засвидетелства дълбоко познаване на човешката мъка.

— Чувстваме се самотни, нали? — тихо изчуруликва тя.

— Малко... — рискува Софи.

— Разкажете ми за себе си...

Софи преговаря бързо наум краткото съчинение, което търпеливо е подготвила и чиито елементи многократно са били премислени, претеглени.

— Казвам се Катрин, на трийсет години съм... — подхваща тя.

Срещата като нищо би могла да продължи два, че и повече часа. Софи чудесно разбира, че директорката използва всички възможни уловки, включително и най-безцеремонните, за да я убеди, че е „разбрана“, че най-сетне е попаднала на внимателния и опитен човек, от когото има нужда, накратко — да я увери, че е в добри ръце, в благите обятия на една универсална маминка с чувствителна душа, която схваща всичко от половин дума и която я уведомява с мимики било, че: „Не е нужно да продължавате, всичко разбрах“, или пък: „Вече съм напълно наясно с проблема ви“.

Софи е притисната от времето. Постаравайки се въпросът ѝ да прозвучи възможно най-нескопосано, тя се интересува за „начина, по който става всичко“, като уточнява, че се налага скоро да се върне на работа.

В подобни ситуации се влиза неизменно в надпревара с времето. Единият иска да си тръгне, другият — да го задържи. Това е упорита борба за надмощие, в чийто ход с ускорени темпове се следват всички етапи на една истинска малка война — атаки, финтове, прегрупиране, заплаха, мнимо отстъпление, промяна в стратегията...

В крайна сметка на Софи ѝ писва. Вече знае всичко, което ѝ е необходимо — цената, нивото на клиентелата, системата на срещите, гаранциите. Тя се задоволява да избъбри едно смутено, но убедително: „Ще си помисля“, и си тръгва. Направила е всичко възможно, за да не подклажда извънмерно въображението на директорката. Без колебание ѝ предоставя фалшиво име, фалшив адрес и фалшив телефонен номер. И се отправя към автобусната спирка с увереността, че никога повече няма да стъпи тук, но затова пък с потвърждението за онова, на което се е надявала — ако всичко мине добре, много скоро ще си осигури чисто нова, желязна самоличност.

„Все едно да изпереш куп мръсни пари, Софи.“

И то благодарение на едно най-елементарно, но пък напълно законно извлечение от акт за раждане. Остава ѝ само да си намери съпруг, който да ѝ предостави ново, безукорно, неподлежащо и на най-малко съмнение име...

Тогава вече наистина ще стане неоткриваема.

Крадлата Софи, Убийцата Софи ще изчезне — сбогом на Лудата Софи.

Запознайте се с Изпраната Софи.

Софи не е чела много криминалета, но има някаква представа за характерната обстановка: закътан салон в пивница в бандитски квартал, пълен с антипатични мъже, които играят на карти сред облаци тютюнев дим; вместо това обаче тя се озовава в просторен, изцяло боядисан в бяло апартамент, една от чиито остъклени стени разкрива панорамна гледка към по-голямата част от града, пред мъж на четирийсетина години, не особено приветлив, наистина, но очевидно цивилизован.

Мястото е карикатура на всичко, което не понася: бюрото със стъклен плот, дизайнерските столове, абстрактния цвят на стените... дело на посредствен, ако не и елементарен декоратор.

Мъжът седи на бюрото. Софи остава права. Една бележка, пусната в пощенската ѝ кутия, ѝ бе определила среща тук в невъзможен за нея час. Най-обикновена бележка с адрес и час, нищо повече. Наложил ѝ се да избяга от работа и сега бърза.

— Значи, имате нужда от извлечение от акт за раждане — казва простишко мъжът, докато я оглежда.

— Не е за мен... а за...

— Не си правете труда, това няма значение.

Погледът на Софи се съсредоточава върху мъжа, чиито черти се опитва да запечата в съзнанието си.

— На този пазар се радваме на безукорна репутация — продължава той. — Предоставяните от нас услуги са възможно най-висококачествените и именно в това се крие нашата тайна. — Едновременно благ и решителен глас, създаващ усещането, че си в сигурни ръце. — Можем да ви предоставим благонадеждна и сигурна самоличност. Разбира се, изключено е да я ползвате вечно, но да речем, за един приемлив период качеството на услугите ни остава наистина неоспоримо.

— Колко? — пита тя.

— 15 хиляди евро.

— Нямам толкова!

Почти изкрещява в отговор. Мъжът е търговец. За миг се замисля, после категорично отсича:

— Няма да паднем под 12 хиляди.

Но и с толкова не разполага. Дори да успее някак да допълни разликата, ще остане без пукнат грош. Има усещането, че се намира пред отворен прозорец в обзета от пламъци сграда. Да скочи или не? Няма да има втори шанс. Опитва се да прецени ситуацията си през очите на своя събеседник. Оня е непреклонен.

— Каква е процедурата? — пита най-сетне тя.

— Много проста... — подхваща мъжът.

Когато се връща с двацет минути закъснение, ресторантът буквално се пръска по шевовете. Втурвайки се припряно вътре, тя зърва Жан, която с многозначителна гримаса кимва към края на шубера. Не ѝ остава време да отиде дори до съблекалнята.

— Ти майтап ли си правиш с мен?!

Управителят връхлита отгоре ѝ. За да не привлича вниманието на клиентелата, той се приближава толкова плътно до нея, сякаш се кани да я удари. Дъхът му вони на бира. Изсъсква през зъби:

— Ако още веднъж ми спретнеш тоя номер, ще те изхвърля с ритници в задника!

След което денят преминава в рамките на обичайния ад — парцала, таблетите, локвите кетчуп, миризмата на пържено, препускането насам-натам по хлъзгавите от разлята кока плочки, претъпканите кофи за смет, докато накрая, около седем часа по-късно, отдалата се изцяло на мислите си Софи установява, че смяната ѝ е приключила преди двацет минути. Не съжалява за това несъзнателно удължение, продължавайки да се пита как ли ще се развият нещата от сега нататък. Защото сред навалищата и врявата нито за миг не е престанала да мисли за срещата си с онзи мъж и поставените от него категорични условия — веднага или никога. Планът, който е разработила, определено си струва. Вече всичко е въпрос само на съобразителност и на пари. Що се отнася до съобразителността, то след посещението ѝ в агенцията е убедена, че все някак ще се справи. Колкото до парите, налице е известен недостиг. Неголям. Някъде малко под хилядарка.

Отива в съблекалнята, увесва престилката си на закачалката, преобува се и се поглежда в огледалото. Обрамченото ѝ от мазни кичури лице е придобило мъртвешкия тен на нощните труженици. Като дете неведнъж ѝ се бе случвало да се погледне в някое огледало, впервайки поглед в очите си, и след миг-два да почувства нещо като хипнотична замая, която я бе принуждавала да се вкопчи в мивката, за да не изгуби равновесие. Нещо като гмурване в неведомото, което се спотайва във всеки от нас. Втрещва се в зениците си, докато в един момент вижда единствено тях, но малко преди да потъне в собствения си поглед, зад гърба ѝ се разнася гласът на управителя:

— Не е чак толкова зле...

Софи се обръща. Той стои на входа, опрял рамо в касата на вратата. Тя отмята един кичур и застава пред него. Няма време дори да помисли, думите сами излизат от устата ѝ:

— Имам нужда от аванс.

Усмивка. Неописуема усмивка, тържество на всички мъжки победи, дори и на най-недостойните.

— Виж ти...

Софи се подпира на умивалника и скръства ръце.

— Хиляда.

— И таз добра, само хиляда...?

— Горещо-долу толкова ми дължите.

— Ще ти ги дължа в края на месеца. Можеш ли да почакаш?

— Не, не мога.

— Ясно...

Двамата дълго време се гледат и изведнъж именно в очите на този мъж тя открива това, което е търсила преди малко в огледалото — онази странна омая, само че този път лишена от всяка интимност. Сега просто ѝ се завива свят и навсякъде, дори в най-съкровения кътчета на съществото ѝ плъзва болка.

— Е? — пита тя в опит да се окопоти.

— Ще видим... Ще видим...

Мъжът запречва вратата и Софи веднага си спомня случая на задния вход на банковия клон, няколко месеца преди това. Неприятно усещане за дежа вю. Но същевременно и нещо различно...

Тя се насочва към изхода, но мъжът я сграбчва за китката.

— Може и да стане — промърморва той, наблягайки на всяка сричка. — Утре вечер след смяната намини при мен. — След което притиска ръката ѝ към чатала си и добавя: — Ще видим какво можем да направим.

Точно тук е цялата разлика. Това не е опит за свалка, а безапелационна заявка от позиция на силата, конкретна сделка между двама души, всеки от които може да даде на другия онова, което желае. Елементарно. Софи е дори изненадана. Тя е от двайсет часа на крак, девет дни не е почивала, спи малко, за да избегне кошмарите, изтощена е, изчерпана, иска да приключи, посветила е на тази цел последните остатъци от енергията си, трябва да се измъкне от ситуацията още сега, независимо от цената, която във всички случаи ще бъде несравнимо по-малка от непосилната тежест на сегашния ѝ живот, превръщащ в пепел всичко, чак до корените на самото ѝ съществуване.

Без дори да го реши предварително, тя разтваря пръсти и през плата на панталона стисва еректиралния пенис на мъжа. Гледа го в очите, но не го вижда. Просто държи члена му в ръка. Сделка.

На качване в автобуса отбелязва за себе си: ако трябваше да му извърти свирка още там, веднага, щеше да го направи. Без да се колебае. Мисълта за това не предизвиква у нея никакви емоции. Обикновена информация, нищо повече.

Софи прекарва цяла нощ на прозореца, палейки цигара след цигара. Далече долу, край булеварда, вижда сиянието на лампите и си представя проститутките в нощта, под дърветата, коленичили пред мъже, които гледат към небето, придържайки главата им.

В резултат на каква асоциация ненадейно си спомни за инцидента в супермаркета? Охранителите струпаха върху стоманената маса неща, които не бе купила, но които извадиха от чантата ѝ. Опитва се да отговаря на въпросите. Моли се само Венсан да не научи за това.

Ако Венсан разбере, че е луда, ще я изпрати в психиатрия.

Преди много време, в разговор с приятели, той бе заявил, че „ако има такава жена“, туккси би я изпратил в лудницата — през смях, това бе просто шега, разбира се, но тя така и не беше успяла да я прогони от съзнанието си. И оттогава бе заживяла в страх. Може би беше вече прекалено откачена, за да може да разграничи нещата, да възприеме тази безобидна фраза като най-обикновен анекдот. Месеци

наред бе мислила за това — ако Венсан разбере, че съм ненормална, ще ме вкара в лудницата...

Към шест сутринта се надига от стола, взема душ и приляга за около час, преди да тръгне на работа. Плаче спокойно, вперила поглед в тавана.

Все едно е под упойка. Нещо в нея я подтиква да действа, има усещането, че се е свила вдън телесната си обвивка като в троянски кон. Конят действа без нея, той знае какво да прави. На нея ѝ остава просто да чака, притискайки с всички сили ръце към ушите си.

13

Тази сутрин Жан е в лошо настроение, но когато вижда Софи, зяпва от изумление.

— Какво ти е? — пита.

— Нищо, защо?

— Изглеждаш ужасно...

— Да — отвърща Софи, насочвайки се към съблекалнята, за да вземе престилката си. — Не спях много добре.

Странно, но не ѝ се спи и не чувства умора. Сигурно ще я налегне по-късно. И незабавно се захваща да мие пода в крайния салон.

Механично. Потапяш парцала в кофата, не разсъждаваш. Изстискваш го и го просваш върху пода. Когато изстине, отново го потапяш в кофата и започваш отначало. Не мислиш.

Изпразваш пепелниците, забърсваш ги набързо, оставяш ги на местата им. След малко Жан ще се приближи и ще каже: „Наистина изглеждаш странно...“. Но ти няма да отговориш. Всъщност почти няма да си я чула. Ще махнеш неопределено с ръка. Не говориш, съсредоточена върху едно бягство, което усещаш да кълни в теб, необходимото бягство. Ще те спхождат видения, все нови и нови видения, лица, ще ги прогонваш като мухи, отмятайки кичура, който пада всеки път когато се наведеш. Автоматично. След това ще се прехвърлиш в кухните, сред миризмата на пържено. Близко до теб се навърта някой. Вдигаш очи — управителят. Продължаваш работата си. Машинално. Знаеш какво искаш — да заминеш. Възможно най-скоро. Тъй че бачкаш. Правиш каквото е необходимо. И ще направиш всичко необходимо. Рефлекс. На сомнамбул. Действаш, чакаш. Ще заминеш. Трябва на всяка цена да заминеш.

Работният ден приключва около 23:00 часа. По това време всички са капнали и шефът има тежката задача да повдигне духа на армията си, за да подготви всичко за следващия ден. Той минава навсякъде — в кухните, в салоните, подхвърляйки мимоходом: „Дай

по-живо, няма да ноцуваме тук...“, или: „Размърдай си задника, мамка му!“. Благодарение на което към 23:30 всичко приключва. Изкуството да управляваш, така да се каже.

После всички се омитат, светкавично. Е, винаги има неколцина, които се забавят пред вратата за по цигара, преди на свой ред да се отдалечат, разменяйки баналности. Накрая шефът прави последна обиколка, заключва вратите и включва алармата.

Вече всички са си тръгнали. Софи поглежда часовника си и установява, че е било крайно време — срещата ѝ е в 1:30 часа. Отива в съблекалнята, прибира престилката си, затваря гардероба, прекосява кухните. Има един коридор, който води към улицата зад ресторанта и към една врата вдясно, тази на кабинета на управителя. Чука и влиза, без да чака отговор.

Озовава се в малко помещение с боядисани в бяло бетонни стени, обзаведено с вехти мебели и желязно бюро, върху което са струпани документи и фактури, има телефон и електрически калкулатор. Зад бюрото стърчи желязен шкаф, над който мътнее мръсно прозорче, гледащо към двора зад ресторанта. Управителят седи на бюрото и разговаря по телефона. Когато тя влиза, той се усмихва, продължавайки разговора си, и ѝ прави знак да седне. Софи остава права, облегната на вратата.

Оня казва: „До скоро...“, и затваря. После става, приближава се до нея и много тихо пита:

— За аванса ли идваш...? Та колко беше?

— Хиляда.

— Може и да се получи... — прошепва той, докато хваща дясната ѝ ръка и отново я притиска към чатала си.

И се получава, наистина. Как? Днес Софи вече не си спомня много добре. Оня бе казал нещо от сорта на: „Разбрахме се, нали“, Софи най-вероятно беше кимнала в знак на съгласие, че да, че са се разбрали. В действителност тя почти не го бе слушала, възприятията ѝ бяха погълнати от някаква замайваща мъгла, от нещо, което извираше от дълбините на съзнанието ѝ, но оставяше главата ѝ празна, без капчица мисъл. Със същия ефект можеше да рухне с цялата си тежест там, на място, и да изчезне, да се стопи, да се слее с пода. Той бе сложил ръце на раменете ѝ, беше я натиснал надолу доста силно и Софи бе усетила, че пада на колене пред него, но като цяло днес това

също ѝ се губи. После беше видяла щръкналия му член да нахълтва в устата ѝ. Бе стиснала устни, наистина не помни какво е правила с ръцете си. Не, ръцете ѝ не бяха помръднали, тя бе вече само една уста, налапала члена на оня тип. Какво беше направила? Нищо, нищо не бе направила, просто беше оставила оня да я чука в устата за дълго... Дълго време? Може би не. Времето е нещо твърде относително... Затова пък винаги отминава. Но виж, това го помни — животното, несъмнено подразнено от слабата ѝ активност, рязко бе наблъскало члена си в гърлото ѝ, тя се беше отдръпнала и бе ударила темето си във вратата. Явно беше сграбчил главата ѝ в ръце, защото движенията на ханша му внезапно бяха станали все по-бързи, по-трескави. А и друго, беше креснал: „Стисни устни, мамка ти!“. Ядно, гневно. И Софи ги беше стиснала, бе направила необходимото. Да, беше ги стиснала още по-силно. Бе затворила очи, ала сега едва си спомня за това. После...? После — нищо, почти нищо. За миг членът на оня беше застинал, гърлено бе изръмжал и тя бе усетила спермата му в устата си — гъста, горчива, изгаряща. Софи просто я беше оставила да се излее в устата ѝ, най-спокойно, докато същевременно бършеше с ръце очите си. И това бе всичко. Беше изчакала и когато скотът най-сетне се бе отдръпнал от нея, се беше изплюла на пода — веднъж, втори път. Когато видя това, оня беше изсъскал: „Мръсница!“, да, точно така бе казал. И Софи се бе изплюла отново, подпирайки се с ръка на циментовия под. И после, какво... типът отново се беше заковал пред нея, направо бесен. Тя бе във все същата поза, но коленете зверски я боляха, тъй че се беше надигнала, ала ѝ бе коствало дяволски усилия да стане. Когато най-сетне се беше изправила, изведнъж си бе дала сметка, че оня е значително по-нисък, отколкото си бе мислила. Типът буквално се бореше с члена си, за да го напъха обратно в панталона, като че ли не знаеше точно как да постъпи и току кършеше ханш. След което се бе обърнал, беше отишъл до бюрото си и бе натикал банкнотите в ръката ѝ. Беше погледнал изплютото от Софи на пода и бе излял: „Хайде, чупката...“. Тя се беше обърнала, бе отворила вратата и бе тръгнала по коридора, май по посока на съблекалнята... не, беше отишла направо в тоалетната, за да изплакне устата си, но така и не ѝ бе останало време — просто се беше извъртяла, бе се превила о две над тоалетната чиния и беше повърнала. Виж, в това бе сигурна. Беше избълвала и червата си. Ужасно я боли стомахът, а

пристъпите на гадене напират с такава ярост, че се налага да коленичи и да се подпре с две ръце на белия порцелан. Все така стиска в шепа смачканите банкноти. От устните ѝ се стичат лиги, тя ги избърсва с опакото на ръката. Няма сили дори да стане и да пусне водата, навсякъде смърди непоносимо на бълвоч. Притиска чело в студения порцелан на чинията, опитвайки да се съвземе. Вижда се как се изправя, но наистина ли се бе изправила... вече не знае... не, първо се беше излегнала на дървената пейка, на която се събуваха. Притиска длан към челото си, сякаш за да попречи на мислите да я смажат. С една ръка се държи за главата, другата подлага под нея. Сетне се подпира на шкафчето и става. Това иначе тъй просто движение ѝ коства невероятно усилие. Вие ѝ се свят, за известно време ѝ се налага да затвори очи, за да възстанови равновесието си, после всичко минава. И постепенно идва на себе си.

Софи отваря шкафчето, взема якето си, но не го облича, само го замята през рамо, за да излезе. Бърка в чантата си. С една ръка не е лесно. Затова я пуска на пода и продължава да рови. Напипва смачкана на топка хартийка... това пък какво е... касова бележка от супермаркета, стара касова бележка. Отново рови, напипва една химикалка. Яростно стърже по бележката, докато химикалката найсетне се предава, надрасква няколко думи и защипва бележката с вратата на едно шкафче. А сега какво? Свива наляво, не, трябва да тръгне надясно — по това време се излиза през задната врата. Както в банките. Коридорът е все още осветен. Оня ще заключи. Софи върви по коридора, подминава вратата на кабинета, напипва желязната брава и натиска вратата. За миг свежият нощен въздух облъхва лицето ѝ, но тя не прекрачва прага. Напротив, обръща се и поглежда коридора. Не ѝ се ще всичко да приключи така. Тръгва обратно, придържайки все тъй праметнатото през рамото ѝ яке. Спира пред вратата на кабинета. Чувства се спокойна. Прехвърля якето в другата ръка и отваря вратата — тихо, внимателно.

На следващия ден Жан намира кратка бележка, защипана с вратата на шкафчето ѝ. „Ще се видим в някой друг живот. Целувам те...“. Няма подпис. Жан бързо я пхва в джоба. Наличният към момента персонал е събран в големия салон, железните щори са

спуснати. Съдебната полиция се суети в дъното на коридора. Ченгетата установяват самоличността на всички присъстващи и незабавно подхващат първите разпити.

14

Жегата е нетърпима. Часът е 23:00. Софи е капнала от умора, ала сънят така и не идва. Неиде отблизо долитат отзвучите на някакъв бал. Електрическа музика. Електрическа нощ. Несъзнателно маркира заглавията на някои от песните. Парчета от 70-те години. Никога не е обичала да танцува. Чувстваше се прекалено тромава. Може би само мъничко рок, от време на време, и то с все едни и същи стъпки.

Стресва я гръм — първите фойерверки. Става.

Мисли за документите, които ще купи. Това е решението. Единственото.

Отваря широко прозореца, запалва цигара и наблюдава пъстроцветните гроздове в небето. Пуши спокойно. Не плаче.

Господи, по какъв път е поела...

Мястото е все тъй банално. Доставчикът я наблюдава, докато влиза. Дватамата остават прави. Софи изважда от чантата си дебел плик, измъква от него пачка банкноти и понечва да ги преброи.

— Не е необходимо...

Тя вдига очи. И веднага разбира, че нещо не е наред.

— Вижте, госпожице, нашата работа се подчинява на пазарните закони... — Мъжът говори спокойно, без да помръдва. — Законът за търсенето и предлагането е стар като света. Тарифите ни не се изчисляват въз основа на реалната стойност на нашите продукти, а в зависимост от интереса, който клиентите ни проявяват към тях.

В гърлото ѝ засяда топка. Тя мъчително преглъща.

— А след първата ни среща — продължава мъжът — нещата доста се промениха... госпожо Дюге.

Софи усеща как краката ѝ се подкосяват, стаята започва да се върти пред очите ѝ, за миг тя се подпира на ъгъла на бюрото.

— Може би предпочитате да седнете...

Софи по-скоро се свлича, отколкото сяда.

— Вие... — започва тя, но думите замират недоизречени.

— Успокойте се, нищо не ви застрашава. Но ние държим да знаем с кого си имаме работа. Винаги се информираме предварително. А във вашия случай това не бе никак лесно. Вие сте много организирана жена, госпожо Дюге, и полицията е напълно наясно с това. Но ние сме професионалисти. Сега знаем коя сте, ала ви уверявам, че самоличността ви ще остане напълно поверителна. Репутацията ни не може да си позволи и най-малката недобросъвестност.

Софи вече се е посъзвела, но думите достигат до съзнанието ѝ ужасяващо бавно, сякаш преди това трябва да пробият плътна мъглива завеса. Най-сетне успява да избъбри:

— Което означава, че...?

Опитът ѝ приключва дотам.

— Което означава, че цената вече не е същата.

— Колко?

— Двойно.

Паниката е явно изписана на лицето ѝ.

— Съжалявам — казва мъжът. — Искате ли чаша вода?

Софи не отговаря. Това е краят.

— Не мога... — прошепва тя, сякаш говори на себе си.

— Убеден съм, че можете. Вече неведнъж доказахте учудващи способности да се справяте с трудностите. В противен случай нямаше да сте тук. Нека определим срок от една седмица, ако не възразявате. След изтичането ѝ...

— Но какво ми гарантира...

— Уви, нищо, госпожо Дюге. Освен думата ми. Но повярвайте ми, тя струва повече от всяка гаранция.

Оверне е висок мъж, от онези, за които казват, че „в тях има още хляб“, което означава, че остарява, но напълно приемливо. И лете, и зиме той неизменно носи шапка. Панамена. Тъй като в пощенския клон е доста топло, сега я държи в ръка. Когато служителят му прави знак, господин Оверне се приближава, поставя шапката си в края на гишето и подава известието. Вече е приготвил личната си карта. Още от самото начало на бягството на Софи се е научил никога да не се обръща, защото знае, че е поставен под наблюдение. А може би и все още е. За всеки случай, веднага след като излиза от пощата, той влиза в близкото бистро, поръчва си кафе и пита за тоалетните. Съобщението е кратко: „зелена мишка@msn.fr“. Оверне, който не пуши вече от почти двайсет години, изважда запалката, която предвидливо е взел със себе си. Изгаря съобщението в тоалетната чиния. После спокойно изпива кафето си. Седи облакътен на бара, подпрял брадичка на преплетените си пръсти, в позата на човек, който няма бърза работа. В действителност така прикрива треперенето на ръцете си.

Два дни по-късно господин Оверне е в Бордо. Влиза в една стара сграда, чиято входна врата е тежка като портата на затвор. Мястото му е добре познато, преди няколко години е ръководил тук ремонтни работи. Предприел е пътуването с една-единствена цел — да влезе и да излезе. Все едно си играе на улична котка. И е дошъл именно в тази

сграда, защото влезеш ли в нея от улица „Етиен д’Орв“ № 28, след продължителен преход из мазетата излизаш на задънената пряка „Маливо“ № 76. Когато се озовава на нея, уличката е безлюдна. Една боядисана в зелено врата дава достъп до малък двор, който съседства с тоалетните на „Балто“, а изходът на „Балто“ е на булевард „Мариани“.

Господин Оверне спокойно изминава разстоянието до стоянката на такситата, откъдето заминава за автогарата.

Софи угася последната цигара от пакета. От сутринта е облачно. Небето е надвиснало като подгизнал памук. И духа. Поради липса на клиентела сервитьорът се мотае край вратата в близост до масата на Софи, която си е поръчала кафе.

Вятърът е западен... Няма да вали.

Тя му отвърща с безлична усмивка. Никакви разговори, но не бива и да привлича вниманието. Сервитьорът хвърля последен поглед на небето, който, изглежда, потвърждава прогнозата му, и се връща на бара. Софи поглежда часовника си. Вече месеци наред, откакто бяга, тя си налага най-строга самодисциплина. Става в 14:25 часа. Не по-рано. Пътят ѝ е точно пет минути пеша. Прелиства някакво списание за тийнейджърки, без да чете. *Прогнози за скорпионите. Следват ли модата? Плейлистата на Брит. Как да го накарате да се влюби до уши във вас? Отслабнете веднага с пет килограма, това е напълно възможно!*

Най-сетне часовникът маркира 14:55 часа. Софи става, оставя няколко монети на масата.

Вятърът може да е западен, но за сметка на това е леден. Тя вдига яката на суичъра си и пресича булеварда. По това време автогарата е почти безлюдна. Софи има едно-единствено опасение — че дисциплината на баща ѝ далеч не може да се мери с нейната. Че той е все още тук. Че иска да я види. С донякъде гузно задоволство установява, че инструкциите ѝ са били изпълнени дословно. Сред неколцината клиенти на закусвалнята няма нито едно познато лице. Прекосява залата, спуска се по стъпалата и с облекчение измъква кафявия плик иззад казанчето на тоалетната. Когато излиза обратно на улицата, по тротоара вече падат първите дъждовни капки. Западен вятър, да бе.

Шофьорът на таксито е търпелив.

— До момента, в който броячът върти... — свива рамене той.

Виси тук от около четвърт час, докато клиентът му разсеяно гледа навън. Подхвърля: „Чакам някого...“, и избърсва с опакото на ръката запотеното стъкло. Годаинките му вече си личат, но явно има още хляб в него. Една млада жена, изчаквала досега на червено, пресича с бърза стъпка улицата, вдигайки качулката на суичъра си, тъй като дъждът започва да се усилва. За миг се озърва към таксито, но продължава пътя си и изчезва.

— Какво пък... — въздъхва клиентът. — Няма да чакаме цял ден. Откарайте ме в хотела.

Гласът му звучи странно.

Мариан Льоблан. Истинско мъчение, докато свикне. Без да знае защо, Софи винаги бе мразила това име. Явно някоя съученичка е оставила лоши спомени у нея. Ала няма избор. Просто ѝ го дават: Мариан Льоблан, както и рождена дата, различаваща се с осемнайсет месеца от нейната. Но това е без значение. Всъщност Софи вече няма възраст. Могат да ѝ дадат както трийсет, така и трийсет и осем години. Датата, фигурираща в извлечението от акта за раждане, е 23 октомври. „Валидно е само три месеца. Това ще ви даде възможност да си поемете дъх“, бе казал доставчикът.

Вижда го как в онази нощ поставя пред нея документа, след което бавно преброява парите. Няма дори помен от удовлетворението на търговците, сключили успешна сделка. Техничар. Безчувствен, леден... Софи явно не е проронила нито дума. Вече няма спомен. В съзнанието ѝ изплуват единствено завръщането в апартамента, широко зейналите гардероби и отвореният куфар, в който безразборно нахвърля каквото ѝ падне, машиналното отмятане на непокорния кичур, внезапното прилошаване, което я принуждава да се подпре на кухненската врата. Набързо взема студен, дори леден душ. Докато се облича — измъчена и замаяна от умора — припряно обхожда апартамента, за да се увери, че не е забравила нещо, но в крайна сметка не установява никакви пропуски. И миг по-късно вече препуска надолу по стълбите. Нощта е мудна и ясна.

За петнайсет месеца бягство Софи се е научила да надушва нечистоплътните изпълнения, подозрителните номера — накратко, всички рискови машинации, които ѝ помагат да се приспособи към един свършено нов и непознат ѝ досега живот. Тя проучва подробно ofertите за работа, издирвайки систематично най-съмнителните — онези, за които не се изискват никакви препоръки. Два дни по-късно е вече част от екип за чистене за офиси, включващ африканки и арабки и ръководен с желязна ръка от една елзаска садомазо. Възнаграждението се изплаща на всяко петнайсето число, в брой. Според „Вит’Нет“ квотата на официално декларираните осигурени служители е напълно законна до момента, в който половината от тях могат да представят фишове за заплати. Софи членува в другата половина — онази, която не разполага с такива. Чисто формално — ала с искрената надежда, че това ще остане без последствия — тя периодично инсценира недоволство от този факт.

Към 22 часа Софи е вече на тротоара. Служебната совалка я взема и разкарва екипите до една застрахователна агенция и съответно до някаква компютърна компания. „Денят“ приключва към шест сутринта. Среднощният сандвич се изгълтва по пътя между двата офиса.

1 октомври приближава. Остават ѝ само два месеца и половина, за да осъществи плана си, който е жизненоважен за нея. Още в началото на месеца започва с първите срещи. Регистрирала се е в една-единствена агенция. По-нататък ще реши дали да разшири периметъра, но за момента дори една агенция ѝ идва в повече. Забърсала е хиляда и четиристотин евро от кабинета на управителя на ресторанта, колкото да финансира началните си проучвания.

Самоличността на Мариан Льоблан ѝ е гарантирана за „приемлив“ срок, сиреч за ограничен период от време, тъй че не си е

определила времеви лимит, ще действа според обстоятелствата. Човек може и да е отчаян, да разтрепери от глава до пети, да спи не повече от три часа дневно и да отслабва прогресивно, но още от първата среща разбира, че думата „първа“ е напълно лишена от смисъл. Бе съставила списък — бездетен мъж, безпроблемен живот — с останалото щеше да се справи. За пред агенцията се бе престорила, че не е много сигурна в избора на мъжа. Задоволи се да им сервира няколко идиотски фрази от сорта „обикновен човек“, „спокоен живот“.

Ръоне Боаре, четирийсет и четири годишен, простоват, спокоен човечец.

Беше насрочила срещата в едно ресторантче. Веднага го позна — бузест фермер, от когото на талази лъхаше умопомрачаваща воня на пот. Пълно покритие с гласа от телефона.

— От Лъомбаш съм — уведомява я той многозначително.

Отнема ѝ двайсет минути, за да схване, че става дума за лозар от дълбоката провинция. Софи запалва цигара. Той моментално забучва пръст в пакета.

— Да сме наясно още отсега, с мен ще се наложи да ги откажете...

И се усмихва широко, очевидно предоволен, че е демонстрирал авторитета си по този тъй деликатен според него начин. Бърборко като всички, които живеят сами. Софи се задоволява да слуша, наблюдавайки го спокойно. Мислите ѝ са другаде. Наистина се налага да изчезне от тук. Опитва да си представи първите допустими физически контакти с мъжа насреща ѝ и мигом изпитва нужда от нова цигара. Той говори за себе си, за лозята си, явно никога не е носил халка на безименния си пръст или отдавна, много отдавна. Може би заради горещината в ресторанта или заради врявата на съседните маси, където клиентите започват да поръчват топли ястия, от корема по цялото ѝ тяло плъзва тъпа болка.

— ... Забележете, получаваме субсидии, но все пак... А вие?

— Какво аз?

— Да, какво мислите за това? Интересува ли ви?

— Всъщност не особено...

Софи отговаря така, защото независимо от въпроса, точно това е правилният отговор. „Ясно“, изсумтява Ръоне. Тоя тип е същински акробат — винаги пада на краката си. Да се чудиш как такива хора понякога свършват под трактора си. Речникът му е ограничен, но някои

думи се повтарят с обезпокоителна натрапчивост. Софи се опитва да дешифрира чутото.

— Значи, майка ви живее с вас...

Ръоне отговаря утвърдително, сякаш е убеден, че така я успокоява. Мамчето е осемдесетгодишно. Но все така „пъргаво като пъдпъдък“. Плашещо. Софи си се представя притисната под тежестта на този мъж и бродещата из коридорите като призрак дъртофелница, тътренето на пантофите ѝ, кухненските миризми... За миг пред очите ѝ изниква майката на Венсан, застанала с лице към нея и с гръб към стълбището; Софи поставя ръце на раменете ѝ и я блъсва толкова силно, че тялото на старицата като че ли излита — краката ѝ дори не докосват първите стъпала, сякаш в гърдите ѝ в упор е изпразнена пушка.

— Много срещи ли имахте досега, Ръоне? — пита тя, навеждайки се към него.

— Тази ми е първата — отвърща той с едва ли не победоносен тон.

— Тогава не бързайте...

Софи е сложила извлечението от акта за раждане в прозрачен найлонов плик. Страхува се да не го забута някъде, подобно на куп други също толкова важни неща, страхува се да не го изгуби. Всяка вечер, преди да излезе, взема плика и изрича на висок глас:

— Отварям вратата на шкафа.

После затваря очи, представя си жеста, ръката си, шкафа и повтаря:

— Отворих вратата на шкафа... Отварям дясното чекмедже, отворих дясното чекмедже...

Повтаря всеки жест многократно, опитва се с неистово усилие да се съсредоточи, да свърже думите и жестовете. Когато се прибира, още преди да се е съблякла, се втурва към шкафа, за да се увери, че прозрачният плик е там. И преди да го постави отново на мястото му, го закачва с една желязна щипка за вратата на хладилника.

Би ли могла някой ден да убие непознатия съпруг, когото се опитва да намери? Не. Когато най-сетне се озове в безопасност, ще отиде да се консултира с някой произволен доктор Бръове. Ще купи два тефтера, ако се наложи и три, ще започне отново да си записва всичко и този път няма да допусне нищо да отвлича вниманието ѝ.

Досуц детинска решимост — ако се измъкне, никога повече няма да позволи на лудостта да я обсеби.

След пет срещи Софи е все така на изходна позиция. На теория би трябвало да ѝ представят кандидати, отговарящи на поставените от нея изисквания, но оплаквайки се неизменно от недостиг на мъже, директорката на „Одисея“ — подобно на брокерите на недвижими имоти, успяващи да ви натрапят оглед на къщи, които нямат нищо общо с търсеното от вас — ѝ предлага наред всички, които ѝ се намират под ръка. В началото имаше един главен сержант, чиста проба дебил, последван от един хронично депресиран промишлен дизайнер, за когото след тричасов отегчителен разговор бе разбрала, че е разведен, с две деца и че лошо договорената от адвоката му издръжка изсмуква три четвърти от помощите му за безработен.

На ръба на изтощението, тя излиза от чайната, след като два часа е слушала излиянията на бивш свещеник, на чийто безименен пръст още личи следата от брачна халка, свалена несъмнено само час по-рано, който се опитва да разнообрази един явно втръснал му до гуша брачен живот. Сетне цъфна оня едър, директен и самоуверен тип, който ѝ предложи фиктивен брак срещу шест хиляди евро.

След това времето започва да минава все по-бързо. Колкото и да си повтаря, че не търси съпруг, а само подбира кандидати, Софи съзнава, че последиците са неизбежни — ще трябва да се омъжи за някого, да спи с него, да живее с него. След няколко седмици, дори след няколко дни тя вече няма да има кой знае какъв избор и ще трябва да се задоволи с първия срещнат.

Времето отминава, шансовете ѝ също, а тя все още не може да се реши.

Софи е в автобуса. Трябва да действа бързо. Гледа пред себе си с невиждащи очи. Какво да стори, за да ускори нещата? Хвърля око на часовника си — остава й време точно колкото да се прибере и да поспи два–три часа. Капнала е от умора. Пъха ръце в джобовете. Странно е това треперене, появява се на моменти. Поглежда през прозореца. Мадагаскар. Обръща глава и за миг мярва привлеклия вниманието й афиш. Туристическа агенция. Не е сигурна, но натиска бутона и дебне следващата спирка. Има чувството, че е изминала километри, преди автобусът най-сетне да спре. Тръгва обратно по булеварда с походката си на механична играчка. В крайна сметка се оказва не чак толкова далече. От афиша я гледа млада чернокожа жена с наивна, чаровна усмивка и с някакво подобие на тюрбан на главата — едно от онези неща, които си имат име в кръстословиците. Зад нея се простира плаж като от туристическа картичка. Софи пресича булеварда и се обръща, за да погледне афиша от разстояние. И да размисли.

— Бива — бе кимнал старши сержантът. — Вижте, лично аз не съм любител, не си падам много по пътешествията, при все че ни се отварят възможности. Имам един приятел, старши сержант като мен, който заминава за Мадагаскар. Напълно го разбирам — жена му е там. Може и да не е за вярване, но не са чак толкова мераклиите, които искат да напуснат метрополията, нали разбирате. Не чак толкова...

Не чак толкова...

По пътя през цялото време размишлява. И малко преди да пристигне, влиза в една телефонна кабина и се рови в чантата си.

— Вижте — срамежливо бе избъбрил дребният сержант, — знам, че това прави лошо впечатление, тъй де, искам да кажа, че се чудиш как да постъпиш... Но не мога току-така да поискам телефонния ви номер, затова ви оставям моя. На личния ми телефон. Човек никога не знае...

В края на срещата им военният бе далеч не толкова самоуверен, колкото в началото й. И вече не толкова напорист.

— Знам много добре, че не съм вашият тип... На вас ви трябва някой по-така, по-интелектуален.

И неловко се беше усмихнал.

— Ало...

— Добър вечер — казва Софи. — Обажда се Мариан Льоблан, дано не ви притеснявам.

В действителност главният сержант не е чак толкова дребен. Дори е с половин глава по-висок от Софи, но цялото му държане е пропито с прекомерна свенливост, която сякаш го смалява. Когато Софи влиза в кафенето, той несръчно се изправя. Тя гледа на него с нови очи, но с нови или със стари, заключението е все същото — мъжът е определено грозен. Опитва да се успокои: „По-скоро безличен“, ала някакво гласче упорито шушне: „Не, грозен“.

— Какво ще пиете?

— Не знам, може би кафе? А вие?

— И аз... едно кафе.

Дълго време седят мълчаливо, разменяйки смутени усмивки.

— Радвам се, че се обадохте... Винаги ли треперите така?

— Нервна съм.

— Случва се. Аз също, но да не говорим за мен... Май не знаем какво да си кажем, а?

— Може би просто няма какво да си кажем!

И веднага се упреква.

— Съжалявам...

— Съвсем не! Аз...

— Моля ви, не отговаряйте на всичко с „тъй вярно“ и със „съвсем не“. Много е мъчително, уверявам ви. — Доста е рязка. — Имам усещането, че разговарям с компютър — добавя тя с надеждата, че ще прозвучи като извинение.

— Права сте. Професионална деформация. В професията си вие сигурно също си имате навици, нали?

— Аз съм чистачка, тъй че навиците ми са като на всички останали. Най-малко като на онези, които си чистят сами...

— Странно. Не ви го казах първия път, но човек никога не би предположил, че сте чистачка. Изглеждате твърде образована за това...

— Там е работата, че... Да, учила съм, но вече не ме интересува. Да поговорим някой друг път, ако не ви притеснява?

— О, не, вижте, мен нищо не ме притеснява, аз съм много разбран човек...

И тази едничка сентенция, произнесена с обезоръжаваща искреност, навежда Софи на мисълта, че на света едва ли има нещо поизнервящо от разбраните хора.

— Добре — отсича тя, — какво ще кажете да започнем от нулата?

— Но ние сме вече на нулата!

Всъщност може би не е чак толкова тъп.

В съзнанието ѝ си пробива път едно едва доловимо „А защо не?“. Но сега трябва да разбере основното — вероятността той да получи назначение извън метрополията. И то възможно най-скоро.

Софи е прежалила деня. Тук са вече от един час. Сержантът претегля всеки проблем, за да не изрече неволно думата, която безвъзвратно ще потопи крехкия сал, върху който и без това едва пази равновесие.

— Дали да не хапнем нещо? — предлага Софи.

— Щом искате...

Заклученията са се наложили от само себе си още от първата минута — човекът е безхарактерен, търси си жена и ще пожелае всичко, което желае и тя. Малко се срамува от това, което се кани да му причини. Но осъзнава и пределно ясно какво ще ѝ се наложи да предостави в замяна. Според нея той нищо не губи. Човекът просто си търси съпруга. Всяка би му свършила работа. Която и да е жена. Дори Софи би му свършила работа.

Когато излизат от кафенето, тя преднамерено избира да тръгнат надясно. Никакви възражения — той крачи до нея, продължавайки да се прехласва в мили празни приказки. Безропотен. Отива натам, накъдето го води Софи. Всичко това придава на ситуацията идиотски привкус.

— Къде искате да отидем? — пита тя.

— Не знам... В „Рьоле“?

Софи е сигурна, че го е набелязал още предишния ден.

— Какво е това?

— Ресторант. Пивница... Вижте, ходил съм само веднъж, но не е зле. Всъщност... не знам дали ще ви хареса...

Софи успява да се усмихне.

— Ще видим...

Оказва се, че наистина не е зле. Беше се опасявала да не я заведе в някой ресторант за военни, но не бе посмяла да го попита.

— Много е добре — казва тя.

— Да ви призная, доста умувах, преди да го избира. Сутринта дори минах оттук, за да поразузная... Не си го спомнях много добре, нали разбирате...

— Всъщност никога не сте идвали тук, така ли е?

— Не... Чувствам, че човек трудно може да ви излъже — усмихва се сержантът.

Докато го наблюдава да избира менюто (същевременно дебне дали погледът му се спира повече от необходимото на цените), Софи се пита как подобен тип би могъл да се измъкне безпроблемно от такава история. Но пък всеки си пази кожата. И щом напират за женска кожа, ще трябва, волю или неволю, да приеме вероятността да пострада неговата. В общи линии бракът е точно това.

— Имате ли навик да лъжете жените? — пита Софи, за да поднови разговора.

— Като всички мъже, предполагам. Но не повече. Даже по-малко, струва ми се. Е, сигурно някъде по средата.

— И за какво излъгахте на първата ни среща?

Софи запалва цигара. Сеща се, че той не пуши, но не ѝ пука. Важното е, че не възразява.

— Не знам... Не разговаряхме кой знае колко дълго.

— За да излъжат, някои мъже не се нуждаят от време.

Той я гледа втренчено.

— Няма да мога да се преборя...

— Моля?

— С приказките ви, няма да мога да се преборя. Нямам дар слово, не съм някой отракан тип, нали знаете. Да, знаете го много добре. И може би точно заради това ме избрахте. Е, колкото до избора, аз си знам.

— Но какво говорите?

— Аз си знам.

— Ако знаехме и двамата, това може би щеше да улесни разговора.

Появява се сервитьорът. Софи мислено се обзалага.

— Какво ще поръчате? — пита той.

— Пържола, салатата. А вие?

— Ами... — колебае се сержантът и хвърля последен поглед на менюто. — Ще взема същото: пържола и салатата.

„Бинго!“, минава ѝ през ума.

— Какви да бъдат? — интересува се сервитьорът.

— Алангле, и двете — уточнява Софи, угасяйки цигарата. — Боже мой, ама че тъпотия!

— Какво казахте?

— Аз ли? Нищо, защо? Точно затова съм ви избрала? Какво означава това?

— О, не го вземайте присърце. Аз по рождение съм цар на гафовете. Идва ми някак отвътре. Навремето майка ми казваше: „На нивата има едно кравешко лайно (прощавайте за израза), то е за теб“.

— Малко ми е сложно да схвана...

— При все това не съм никак сложен тип... Не, няма нищо общо с... Всъщност искам да кажа...

— Не се извинявайте постоянно, така доникъде няма да стигнем.

Сервитьорът донася пържолите и салатите — до отврат еднакви. Започват мълчаливо да се хранят. Софи се чувства задължена да похвали пържолата, ала същевременно е неспособна да добави дори дума повече. Безкрайната пустиня, която ги разделя, се ширва зловецко помежду им като локва, която се увеличава ли, увеличава...

— Не е зле...

— Да, вкусно е. Много вкусно.

Никакъв шанс, наистина, Софи просто няма смелостта да продължи разговора, би изисквало прекомерни усилия. „Яж си пържолата и се дръж. Не се предавай.“ За първи път го оглежда по-внимателно. Метър и седемдесет и шест, може би и осемдесет. Категорично ръбат, широкоплещест — в армията спортуват яко, не се шегуват — с лопатести ръце и грижливо поддържани нокти. Лице на добродушен домашен помияр. Твърда коса, която сигурно стърчи, ако не е ниско подстригана, леко месест нос и не особено изразителен поглед. Но като цяло с внушително телосложение, дума да няма. Странно, че първия път ѝ се беше сторил толкова дребен. Това бе явно неговият начин да се вписва в живота, нескопосан, останал още от детството. Софи внезапно изпитва завист. Завижда му заради неговата

простоватост, и то за първи път без помен от презрение. Осъзнава, че досега е гледала на него като на предмет и го е презирала, без дори да го познава. Чисто мъжки рефлекс.

— Май зациклихме, а? — въздъхва най-сетне тя.

— Зациклихме...?

— Да, разговорът нещо не върви...

— Ами то не е никак лесно... — отвърща той след кратка пауза.

— Когато намериш тема за разговор, тогава бива, всеки кара посвоему, но когато не намираш... В началото започнахме добре и сервитьорът не трябваше да идва точно в този момент.

Софи не успява да сдържи усмивката си.

Този път вече не е умората. Нито презрението. А какво? Нещо безсмислено. Някаква празнота. Всъщност може би тази празнота се излъчва точно от него.

— Е, с какво точно се занимавате?

— С трансмисии.

— Дойдохме си на думата...

— Моля?

— Какво е трансмисии? Обяснете ми.

Главният сержант само това и чака. Веднъж озовал се в свои води, човек не може да му отнеме думата. Тя не го слуша. Хвърля дискретен поглед към стенния часовник. Но какво друго би могла да очаква? На какво се е надявала? На един нов Венсан? Вижда се отново в дома им, в самото начало. В деня, когато се бе захванала да боядисва хола. Венсан беше изникнал зад гърба ѝ, незабелязано. Просто бе поставил ръка на врата ѝ, съвсем леко, и Софи се бе изпълнила с цялата преливаща от нея сила...

— Май изобщо не ви пука за трансмисиите?

— Нищо подобно, дори напротив!

— Напротив? Интересно ли ви е?

— Не, не бих казала.

— Вижте, знам какво си мислите...

— Така ли смятате?

— Да. Казвате си: „Този тип е симпатяга с неговите истории за трансмисии, но е досаден до смърт“, ще ме прощавате за изрази. Гледате часовника, мислите ви са другаде. Вие също искате да сте другаде. Най-добре е да ви го кажа направо: аз също. Знаете ли, адски

ме притеснявате. Опитвате се да бъдете любезна, защото няма друг начин — и двамата сме тук... разговаряме. Не че има кой знае какво да си кажем. Питам се...

— Моля да ме извините, наистина се бях отнесла малко... Но използвате толкова технически термини...

— Работата не е в термините, а най-вече в това, че не ме харесвате. Та питам се...

— Да?

— Питам се защо ми се обадохте? А? Какво искате всъщност. И каква е вашата история? Вярно, това може да отнеме година, две, три. Някои изобщо не я научават. В това отношение приятелят ми излезе по-скоро късметлия.

По някое време се размиват. Когато стават, тя е вече объркана. Вървят край реката. Пронизващ студ. След десетина крачки го хваща под ръка. Краткотрайно разбирателство ги е сближило. В крайна сметка той не се бе справил чак толкова зле — беше се отказал да се перчи. Бе говорил просто: „Във всички случаи е най-добре да останеш такъв, какъвто си. Защото, рано или късно, това, което си в действителност, излиза наяве. Тъй че по-добре да сме наясно отсега, нали?“.

— Говорите за подмандатните територии...

— Не само! Можеш да получиш назначение и в чужбина. Е, вярно, по-рядко се случва...

Софи пресмята. Среца, брак, заминаване, работа, развод. Може би само си въобразява, че би била на по-безопасно място на хиляди километри от тук. Но интуитивно заключава, че там ще се скрие по-добре. Докато размишлява, главният сержант изброява приятелите си, които вече са получили назначение, други, които са подали молба, и онези, които все още хранят надежда. Господи, колко скучен и предвидим е този човек!

Страх ме е. Всички мъртви излизат от гроба. Нощем. Мога да ги изброя, един по един. Нощем ги виждам, седнали на една маса, един до друг. Нощем. Накрая на масата седи Лео, с връзките на кубинките ми около врата. В очите му се чете укор. Пита: „Ти луда ли си, Софи? Защо ме удуши? Вярно ли е, че си луда?“, и погледът му е недоумяващ, пронизващ. До болка познавам това негово подозрително изражение, той леко навежда глава надясно и като че ли размишлява. „Да, но това не е ново, тя винаги е била луда“, обажда се майката на Венсан. Старае се да звучи успокояващо. Отново си спомням злостното ѝ лице, погледа на хиена, пискливия глас. „Беше вече луда, преди да започне да убива наред и да съсипва всичко около себе си. Казах го на Венсан, това момиче е лудо...“ Докато каканиже, на лицето ѝ се изписва обичайното проникновено изражение и старицата задълго притваря очи — да се чуди човек дали изобщо някога ще ги отвори; половината от времето си тя прекарва със затворени очи, взирайки се нейде вътре в себе си. „Ти ме мразиш, Софи, винаги си ме мразила, но сега, след като ме уби...“. Венсан не проронва дума. Само клати станалата си кожа и кости глава, сякаш моли за милост. И всички ме гледат втренчено. Безмълвно.

Сепвам се и се събуждам. Когато се стигне дотук, нямам вече никакво желание за сън. Заставам на прозореца, плача и пуша цигара след цигара.

Убих дори бебето си...

Виждат се вече повече от две седмици. Само за няколко часа Софи установява пълен контрол над главния сержант и сега се задоволява да го манипулира съобразно интереса си, но остава нащрек.

Той се съгласява да гледат „Двайсет и четири часа от живота на една жена“, симулирайки ентузиазъм.

— В книгата се говори само за две поколения жени — отбелязва Софи, запалвайки цигара.

— Не съм я чел, но сигурно си я бива.

— Да — кимва Софи, — книгата не е лоша...

Налага ѝ се да си съшие пълна биография въз основа на акта за раждане: родители, учене — чисто нов живот, който се старее да обгърне в мистерия, за да не би случайно да прекали с откровенията. Сержантът проявява похвална дискретност. За да се застрахова, тя насърчава словоохотливостта му. И вечер, след като се прибере, си записва всичко — всичко, което знае за него. Историята му е повече от банална. И също толкова безинтересна. Роден е на 13 октомври 1973 г. в Обервилие. Провинциално училище, провинциален колеж, наел се волносночно в армията дипломиран електротехник, специалист по трансмисии, експерт по телекомуникации, главен сержант с перспективи за лейтенант.

— Тия, такава, плужеци...?

— Наричат ги също калмари...

— Бих предпочел една пържола.

Софи на свой ред се усмихва.

— Голям смешник сте...

— Кажете ли ти го жена, бъди сигурен, че нещо не е наред...

Хубавото им на военните е, че са адски елементарни. Сержантът се припокрива буквално едно към едно с представата, която Софи си е създала за него още от първите им срещи. Междувременно обаче тя

долавя у него неподозирани финес — момъкът може да е елементарен, но далеч не е идиот. Искан да се ожени, да има деца, просто е мил. А Софи няма време за губене. Не й беше коствало нищо да го съблазни — той бе вече съблазнен. А не беше направила нищо повече от онова, което би сторило всяко момиче на нейното място. В действителност обаче прави дори повече, защото е красива. Откакто излиза с него, започва да си купува отново гримове, да обръща повече внимание на гардероба си, но без да се вживява прекомерно. От време на време главният сержант явно мечтае за нещо повече. Софи от години не е усещала върху себе си изпълнен с желание мъжки поглед. И се чувства странно.

— Мога ли да попитам накъде сме се запътили?

— Нали решихме, че ще гледаме „Ейлиън“?

— Не, исках да кажа: докъде я докарахме ние двамата?

Общо взето, Софи е наясно по въпроса. Остават й по-малко от два месеца, за да се реши, да приключи равносметката. Вече не може да се отметне. Няма време. С някой друг би означавало да тръгне от нулата. Няма време. Тя го гледа. Вече е привикнала с лицето му. Или пък наистина се нуждае от него? Все тая.

— А самият вие наясно ли сте докъде? — пита.

— Мисля, че да. И вие чудесно го знаете. Продължавам да се питам защо променихте решението си. Когато ми се обадохте...

— Не съм го променяла, просто размислих.

— Не, променихте го. Още при първата ни среща то бе: „Не!“. Чудя се дали наистина сте го променили. И защо?

Софи запалва нова цигара. Седнали са в едно ресторантче. Вечерта не бе чак толкова отегчителна. Гледа го и е сигурна, че момъкът е влюбен до уши в нея. Дали го бе манипулирала достатъчно успешно, за да й повярва?

— Така е, при първата ни среща не бях очарована. Аз...

— Срещали сте се и с други. И понеже са били още безнадеждни, сте си казали...

Софи го поглежда в очите.

— А вие?

— Мариан, смятам, че ме лъжете доста умело. Така де, искам да кажа... лъжете добре, но понякога прекалявате.

— За какво?

— Знам ли, може би за всичко.

Понякога долавя на лицето срещу нея такава тревога, че започва да изпитва угризения.

— Предполагам, че си имате причини — продължава той. — Допускам някои вероятности, но не ми се ще да задълбавам.

— Защо?

— Ако някой ден ви се прииска да го споделите, ще го сторите.

— За какво намеквате?

— Има моменти в миналото ви, за които не желаете да говорите. Лично на мен ми е все едно. Поглежда я, колебае се, плаща сметката и накрая се престрашава: — Може би... знам ли... лежали сте в затвора или нещо от тоя сорт.

Отново я измерва с поглед, този път някак гузен. Софи бързо пресмята.

— Да речем, че има нещо такава. Нищо страшно, уверявам ви, само че в момента наистина не ми се говори за това.

Той кимва разбиращо.

— Но какво искате всъщност?

— Искам да бъда нормална жена, със съпруг, с деца. Нищо повече.

— Струва ми се, че това не е във вашия стил.

Побиват я ледени тръпки. Опитва да се усмихне. Вече са на изхода на ресторанта, нощта е непрогледна, студът сковава лицата им. Тя подхвърля:

— Бих искала да се приберем заедно. Но може би не е в твоя стил...

Той притеснено преглъща.

Старее се момчето. Раздава се. Софи се разплаква и той начаса реагира: „Не е необходимо...“. Тя подсмърча: „Помогни ми“. И той избърсва сълзите ѝ. „Не е заради теб — додава тя, — нали знаеш...“. Той кимва: „Знам...“. Софи си мисли, че този човек би могъл да разбере всичко, или почти всичко. Сержантът е спокоен, муден, точен — и през ум не ѝ беше минавало, че е възможно да притежава всички тези качества. Толкова отдавна не е допускала мъж в себе си. За миг затваря очи, сякаш в опиянение, сякаш иска светът да престане да се върти с бясна скорост. Води го. Съдейства му. Усеща миризмата му, която почти не познава. Анонимната миризма на мъжко желание.

Успява да преглътне сълзите. Той се старае да ѝ спести тежестта си и като че ли я изчаква, тя му се усмихва. Прошепва: „Ела...“. Той е досущ като объркано дете. Тя го притиска към себе си. Той не си прави илюзии.

Лежат спокойно, тя поглежда часовника. Знаят, че не са длъжни да си говорят. Някой ден може би... И двамата са катастрофирали в живота и за първи път Софи се пита що за катастрофа е неговата.

— А каква е твоята история, истинската? — пита тя, усуквайки с пръсти космите на гърдите му.

— Най-обикновена...

Софи се пита дали това наистина е отговорът.

Когато работиш нощем, времето тече по друг начин. В мига, в който той се унася в сън, Софи става и излиза, за да хване маршрутката.

Те са все така заедно — Вероник и управителят на ресторанта за бързо хранене. Уби ги по един и същи начин. Вече не помни как точно. Двамата лежат един до друг върху масата от алпака в моргата. Като съпружеска двойка. Покрити с бял чаршаф. Софи минава покрай масата и въпреки че и двамата са мъртви, очите им са отворени и алчно следят движенията ѝ. Мърдат единствено те, очите. Когато минава зад масата, от тила им изтежко започва да се лее кръв, двамата се усмихват.

— Така де!

Софи рязко се обръща.

— Това ви е нещо като запазена марка — няколко яки и точни удара по тила.

Директорът на банковата агенция носи бледожълта риза и зелена вратовръзка, шкембето му издува панталона, шлицът му е отворен. Приближава се с апломба на патолог — методичен, самоуверен, точен, същински хирург. Усмихва се. Леко подигравателно.

— Да видим...

Застава зад масата и оглежда черепите на покойните. Кръвта се оцежда на пода, капките се пръскат върху боядисания цимент и се просмукват в сбръчкания му върху обувките панталон.

— Тая, как беше — навежда се и чете етикета — Вероник. Точно така, Вероник. Пет промушвания в корема. В корема, бога ми, Софи, не сте си поплювали! А този — чете етикета — Давид. Е, по отношение на него, не сте имали кой знае какви проблеми. Бейзболна бухалка, която момъкът е възприемал чисто декоративно, а му е коствала разбит череп с емблемата на „Ред Сокс“. Неведоми са пътищата Господни, нали?

Отдръпва се от масата и пристъпва към Софи. Тя е залепила гръб о стената. Той се приближава с усмивка:

— Да не говорим за мен. Аз имах повече късмет — никаква бейзболна бухалка, никакви ножове, накратко, минах по допирателната и всъщност не се оплаквам. Ако можехте, щяхте да ми размажете главата в стената и щях да си отида като останалите — с разбит череп. И сега тилът ми също щеше да бълва кръв.

И Софи вижда как жълтата му риза постепенно се просмуква с леещата се от тила му кръв. Той се усмихва.

— Да си дойдем на думата, Софи. — Притиска я плътно, тя усеща тежкия му дъх. — Вие сте опасен човек, Софи, много опасен. И въпреки това мъжете ви обичат, нали? А вие избивате мнозина от тях. Дали ще убиеете всички, които ви обичат, Софи? Всички, които търсят близостта ви?

Миризмите му, жестовете, неговите моменти... През погледа на Софи всичко се пречупва през призмата на очакванията. Трябва да осъзнае, да реши, че е време да си тръгне. В най-подходящия момент. Но той ще дойде по-късно, защото засега се налага да играе. И да играе изтънко. Никакви външни емоции, всичко се основава на едно чисто повърхностно разбирателство, ала затова пък обещаващо. Прекарали са заедно четири нощи. Тази е петата. А две от тях и последователни. Наистина се налага да ускори темпото. Успява да спазари смените си с едно момиче от другия екип за няколко дни. Той идва да я вземе. Тя го хваща под ръка, разказва му как е прекарала деня. И от следващия път това се превръща в навик. Колкото до всичко останало, той продължава да е болезнено точен. Понякога възниква усещането, че залага живота си на всеки жест, дори на най-безобидния. Софи се старае да го успокои. Опитва се да придаде на тъй отскорошната им интимност повече естественост, не чак толкова изкуствен оттенък. Прилежно забърква това–онова на газовия котлон в двустайния му апартамент. Той постепенно се отпуска. В леглото не предприема никога нищо, ако тя не е направила първия жест. Софи всеки път се страхува. И в крайна сметка изпитва мимолетното чувство, че би могла да бъде щастлива. И се разплаква. Той не вижда сълзите ѝ, защото те идват винаги накрая, когато вече е заспал, а нейният поглед блуждае в нощния здрач на стаята. Късмет, сержантът не хърка.

Софи лежи така часове наред, процеждайки през съзнанието си картините от живота си. Както винаги, сълзите текат сами, без нейна намеса, независимо от нея. Потъва в спорадични дремки, от които се страхува. От време на време напипва ръката му и отчаяно се вкопчва в нея.

Студът е сух, пронизващ. Облакът са се на един железен парапет, фойерверките току-що са започнали. Хлапетата търчат по пристана, родителите със зяпнала уста са се вторачили в небето. Грохот на война. Понякога гърмежите са предшествани от злокобни съскания. Небето пламти в оранжеви отблясъци. Тя се притиска към него. За първи път изпитва нужда, наистина изпитва нужда да се притисне към него. Той я е прегърнал през рамо. Би могъл да бъде някой друг. Но е той. Можеше да бъде по-страшно. Тя го погалва по лицето и го принуждава да я погледне. Целува го. Небето е синьо-зелено. Той казва нещо, но тя не го чува заради една ракета, която избухва точно в този момент. Ако съди по изражението му, явно е казал нещо мило. Тя утвърдително кимва.

Родителите подбират потомството си, разменят се обичайните шеги. Всички поемат към дома. Двойките си тръгват прегърнати, опитвайки се да налучкат най-подходящата и за двамата крачка. Неговите са значително по-широки, за момент се обърква, тя се усмихва, блъска го, той прихва, тя също. Спират се. Няма любов, ала има нещо приятно, нещо, което се нагнетява като изкупителна умора. Той за първи път я целува почти покровителствено. След няколко минути настъпва Нова година, някъде вече напират клаксони, някои държат да предварят мига, за да са сигурни, че са първите. И в един миг всичко се взривява — викове, сирени, смехове, светлини. Светът е обзет от всеобщо мимолетно щастие, моментът е по поръчка, но пък радостта е искрена. Софи прошепва: „Ще се оженим ли?“. Това е въпрос. „Нямам нищо против...“ — отговорът му прозвучава като извинение. Тя стиска ръката му.

Това е.

Готово.

След няколко седмици Софи ще бъде омъжена.

Сбогом на Софи Лудата.

Един нов живот.

Усилието ѝ позволява за секунди да си поеме свободно дъх.
Той се усмихва и наблюдава света.

ФРАНЦ

3 май 2000 г.

В този ден я забелязах за първи път. Казва се Софи. Излизаше от тях. Успях да различа само фигурата ѝ. Очевидно е припряна жена. Качи се в една кола и така натисна педала, че ми беше трудно да я следвам с мотоциклета. За щастие, възникнаха проблеми с паркирането в Маре, което значително ме улесни. Следях я отдалече. Отначало помислих, че ще прави шопинг, и тогава щеше да се наложи просто да се откажа, тъй като бе твърде рисковано. Но за късмет, се оказа, че има среща. Влезе в една чайна на улица „Розие“ и веднага се насочи към някаква жена на приблизително нейната възраст, поглеждайки часовника си с недвусмисления намек, че е била пришпорена. Аз обаче знаех, че бе тръгнала със закъснение. Уличих я в лъжа.

Изчаках десетина минути, влязох на свой ред в чайната и седнах във втория салон, откъдето я виждах идеално и можех дискретно да я наблюдавам. Софи носеше обувки без ток и бе облечена в басмена рокля и светлосив блузон. Виждах я в профил. Тя е приятна жена, която със сигурност се харесва на мъжете. За сметка на това приятелката ѝ ми се стори по-скоро курвенски тип — прекомерно гримирана, арогантна, натрапчиво женствена. Софи поне умее да остане естествена. Двете се тъпчеха лакомо със сладкиши, досущ като колежанки. По мимиките и усмивките им се досетих, че се шегуват с провалената си диета. Жените постоянно се подлагат на диети, които обожават да нарушават. Жените са лекомислени. Софи е слаба. По-слаба от приятелката си.

Почти веднага съжалих, че съм влязъл. Поемах идиотския риск тя да ме погледне и по една или друга причина да си спомни лицето ми. Защо се излагаш на безсмислени рискове, когато не е необходимо? Обещах си, че повече няма да се повтори. А иначе момичето ми харесва. Струва ми се жизнена.

Чувствам се в много специално състояние на духа. Всичките ми сетива са изострени. Именно благодарение на това успях да превърна този подчертано безсмислен епизод в ползотворно стечение на обстоятелствата. Станах от масата двадесетина минути след тях и в момента, в който се канех да взема якето си от закачалката, някакъв мъж закачи палтото си. Светкавично бръкнах във вътрешния му джоб и излязох с един добре натъпкан портфейл. Собственикът му се казва Лионел Шалвен, роден е през 1969 година, тоест по-възрастен е от мен само с пет години. Живее в Кретъой. Картата му за самоличност е от старите. Тъй като нямам намерение да я използвам, ако случайно ми поискат документите, набързо я подправям, при това доста успешно, като ѝ залепвам една моя снимка. Понякога съм искрено щастлив, че Бог ме е дарил с толкова ловки ръце. Ако не я погледнеш прекалено отблизо, резултатът е бомба.

15 юни

Трябваша ми десетина дни, за да обмисля решението си. Съвсем наскоро бях изживял ужасно разочарование, дългогодишни надежди се бяха смели на прах само за няколко минути. Не предполагах, че ще се окопитя толкова бързо, но странно, имам усещането, че съм успял. Дори съм малко учуден. Следях неотстъпно Софи Дюге, размишлявах, наблюдавах я...

Взех окончателното решение снощи, докато гледах прозорците на апартамента ѝ. Тя се мярна, спусна завесите — рязко, със замах. И тогава нещо в мен прищрака. Разбрах, че ще се пробвам. Така или иначе, ми трябваше алтернативен план, не можех да се реша просто ей тъй, да се откажа без бой от всичко, за което бях мечтал, от всичко, което бе за мен насъщна нужда от толкова дълго време. И точно тогава осъзнах, че Софи би ми свършила работа.

Започнах да си водя дневник. Има куп неща, които трябва да се изпипат и поне според мен, ще ми помогнат в размислите. Защото случаят се оказва много по-сложен, отколкото предполагах в началото.

Съпругът на Софи е висок, дългнест тип, безспорно интелигентен и доколкото мога да преценя, изключително самоуверен. Това ми харесва. Винаги е добре облечен, дори елегантен, макар стилът му да се разминава с общоприетия. Този ден пристигам рано сутринта, за да издебна заминаването му и да го последвам. И двамата нямат видими проблеми — всеки си има кола и живеят в престижен комплекс. Накратко — биха могли да бъдат чудесна двойка със завидно бъдеще.

20 юни

Венсан Дюге работи в „Ланцер Гезелшафт“, петролно–химическа фирма, за която успях да се снабдя с внушителна документация; не можах да вникна в подробностите, но като цяло това е фирма, създадена с германски капитали, която притежава клонове почти в целия свят и е една от водещите на пазара на промишлена пластмаса и еластомери. Седалището на „Ланцер Гезелшафт“ е в Мюнхен, основният ѝ клон за Франция е в Ла Дефанс (точно там работи Венсан), като същевременно разполага и с три изследователски центъра в Таланс, Гренобъл и Санлис. Венсан заема важно място в

йерархията на фирмата в качеството си на заместник–директор на отдела за проучвателно–развойна дейност. Защитил е и съответен докторат в университета в Жюсийо. Снимката му в абсолвентския албум ми се струва напълно подходяща. Съвсем скорошна. Изрязвам я и я закачам на ловното си табло.

Колкото до Софи, тя работи в „Пърсис“ — фирма за публични търгове (антикварни книги, произведения на изкуството и т.н.). Все още не съм наясно с какво точно се занимава.

Започнах от по-лесното — да набера преди всичко данни за Венсан. При Софи нещата изглеждат доста по-сложни. Фирмата почти не предоставя информация. В тези среди налице е единствено фасадата. Всъщност „Пърсис“ е доста известна, но сведенията за нея са от онези, безлично общодостъпните. А това не ме задоволява. Излишно е да обикалям като клошар Сен Филип дьо Рул, където се намират офисите им, при това с реалния риск да бъда засечен.

11 юли

Имам нужда от по-конкретна информация за Софи, а и забелязах, че напоследък тя все по-често се движи с кола — сега е юли и Париж е значително по-спокоен. Не ми беше необходимо много време, за да събера две и две. Уредих се с нови регистрационни номера за мотоциклета, които монтирах лично, и вчера проследих колата ѝ отдалече. Когато Софи най-сетне спря на първа позиция на червено, аз вече бях на линия и всичко мина идеално. Бях напълно спокоен. Спрях отдясно, успоредно на колата ѝ, като се постарях да си осигуря достатъчно място за маневри. В мига, в който светофарът мина на жълто, просто отворих вратата откъм пасажерското място, сграбчих чантата ѝ, дадох газ и свих в първата пряка вдясно. Буквално за секунди се изстрелях на няколкостотин метра, завих три–четири пъти, ту наляво, ту надясно, и пет минути по-късно вече карах най-спокойно по околоръстното. Ако всичко ставаше толкова лесно, нямаше да е никак забавно...

Чантата на едно момиче е прелест! Разкошен микс от изящество, интимност и детинщина! В тази на Софи откривам куп неща, които не подлежат на никаква класация. Подкарах наред. Първо онези, от които не можах да извлека никаква информация: абонаментна карта за транспорт (все пак задържах снимката), пила за нокти, програма на някакви курсове (вечерни, без съмнение), черна химикалка, пакетче хартиени салфетки, дъвка. Останалото се оказа значително по-продуктивно, като се започне от личните ѝ вкусове: мултиактивен крем за ръце „Сибела“, червило „Агнес Би“ („Перфект“, розов гланц), тефтерче с най-различни бележки, малобройни и често нечетливи, ала включващи списък с набелязани за четене книги: Живот и съдба на Василий Гросман, Изповедта на едно дете на века на Алфред дьо Мюсе, Възраждане, цитати на Толстой, Портрет на една жена на Иконников и пак от него — Последни вести от клоаката... Очевидно обича руските автори. В момента чете „Владетелят на Петербург“ на Кьотце. Докара я е до 64 страница, не знам дали ще си я купи отново.

Изчитам и препрочитам бележките ѝ. Харесва ми почеркът ѝ — решителен, енергичен, усеща се воля, интелигентност.

Колкото до интимността ѝ — наченат пакет дамски превръзки „Нет–мини“ и опаковка „Нурофен“ (може би болезнен цикъл?).

Колебая се, маркирам стенния си календар с червено кръстче.

Относно навигацията ѝ: ако се съди по служебната ѝ карта, явно не се ползва редовно от услугите на стола на „Пърсис“, пада си по киното (преференциална карта за Балзак), не носи много пари в брой (обичайно в портмонето ѝ има не повече от 30 евро), записала се е за поредица лекции по когнитивни науки във Вийе.

И накрая, най-важното: ключовете от апартамента, от колата, от пощенската кутия, клетъчният ѝ телефон (веднага копирах номерата на контактите ѝ), тефтерче с адреси, очевидно старо, тъй като почеркът не е един и същ; картата ѝ за самоличност, най-новата (родена е на 5 ноември 1974 г. в Париж), картичка с поздравления за рожден ден, адресирана до Валери Журден, улица „Курфейрак“ № 36, Лион:

Котенце,

Не мога да се примиря с мисълта, че едно толкова по-младо от мен момиче е вече пораснало.

Обеща ми да дойдеш в столицата, твоят подарък те чака.

Венсан те целува. Аз пък си те обичам. И също те целувам.

Честит рожден ден, миличка. Отпусни му края!

Намерих и бележник, който ми предостави изключително ценна информация за отминалите и предстоящите седмици.

Ксерокопирах всичко и го забодох на ловното си табло, поръчах да ми изработят дубликати на всички ключове, макар да нямах представа за какво служат някои от тях, и възможно най-бързо предадох всичко — с изключение на портмонето — в полицейския участък в съседния квартал. Видимо облекчена, Софи прибра чантата си още на следващата сутрин.

Богата жътва. И добър удар.

Приятно е да усещаш, че действаш. Прекарах толкова време (години...) в размисли, в преливане от пусто в празно, докато безброй видения изпълваха съзнанието ми, а аз, за кой ли път, разглеждах семейните албуми, военната книжка на баща ми, снимките от сватбата, на които мама е толкова красива...

15 юли

В неделя Софи и Венсан бяха на семеен обяд. Благодарение на бележника ѝ с адреси ги проследих отдалече и бързо заключих, че отиват у родителите на Венсан в Монжерон. Използвах друг маршрут и установих, че в този прекрасен летен неделен ден (защо ли не бяха заминали на почивка?) обядът е сервиран в градината. Разполагах с почти целия следобед. Веднага се върнах в Париж и отидох да навестя апартамента им.

Отначало това посещение предизвика у мен смесени чувства. Бях много доволен, разбира се, от невероятната възможност, която ми предоставяше ситуацията — достъп до най-интимната част от живота им — но същевременно ми беше мъчно, без да знам защо. Трябваше ми време, за да разбера. Факт е, че не харесвах Венсан. Сега си давам сметка, че веднага ми стана неприятен. Няма да се впускам в сантименталности, но у този човек имаше нещо, което още от първия миг предизвика антипатията ми.

Апартаментът се състои от две стаи, едната от които е превърната в кабинет с доста модерно компютърно оборудване. Системата ми е добре позната, но въпреки това копирам техническите ѝ параметри. Разполагат с чудесна кухня, достатъчно голяма, за да могат да закусват заедно, и с хубава баня с два умивалника, всеки с отделно тоалетно шкафче. Ще се информирам допълнително, но подобен апартамент със сигурност струва скъпо. Вярно е, че и двамата печелят доста добре (намирам фишовете за заплата в бюрото).

Беше достатъчно светло и направих много снимки, под всички възможни ъгли — предостатъчно за една пълна възстановка на целия апартамент. Снимки на отворени чекмеджета, на отворени шкафове, на някои документи (паспорта на Венсан, семейни снимки на Софи, снимки на двамата с Венсан, явно отпреди години, и тъй нататък). Огледах чаршафите — изглежда, водят нормален полов живот.

Не разместих нищо, не взех нищо. Посещението ми ще остане абсолютно незабелязано. Обещах си в най-близко време да го повтора, за да взема кодовете на електронните им пощи, на банката, на провайдъра, на професионалния интернет и прочее. Щеше да ми отнеме два-три часа — поне веднъж от дипломата ми по информатика

да има реална полза — и трябваше да взема всички предпазни мерки. Оттам насетне щях да идвам само ако имах сериозни причини за това.

17 юли

Не се налага да бързам — двамата заминаха на почивка. Благодарение на електронната поща на Софи научавам, че са в Гърция и няма да се приберат по-рано от 15 или 16 август, тъй че имам предостатъчно време, за да се организирам. По време на отсъствието им апартаментът им е на мое разположение.

Необходим ми е контакт с човек от най-близкото им обкръжение — съсед или колега, който би могъл да ми даде подробна информация за живота им.

1 август

Спокойно и методично обмислям стратегията си. Чувал съм, че Наполеон е искал да му представят генералите късметлии. Защото човек може да е търпелив, да е решителен, но рано или късно, факторът късмет винаги се намесва. Поне засега съм генерал късметлия, макар сърцето ми често да се свива от мъка, когато мисля за мама. Прекалено много мисля за нея. Прекалено много мисля за обичта ѝ, която ми липсва. Тя наистина ми липсва, ужасно много. Добре, че я има Софи.

10 август

Консултирам се с няколко агенции за недвижими имоти, но за жалост, безуспешно. Налага ми се да ходя на оглед на бог знае колко апартаменти, които изобщо не ме интересуват, но го правя, за да не привличам вниманието. Вярно, претенциите ми са трудно изпълними... Отказвам се след третата агенция. Сетне известно време ме глождят съмнения. Ала изведнъж, докато вървя по улицата на Софи, ме осенява страхотна идея. Аз вярвам в знаменията. Влизам в сградата, намираща се точно срещу тяхната. Чукам на вратата на портиерката, дебела жена с подпухнало лице. Изобщо не се бях подготвил и може би именно заради това всичко мина чудесно. Интересувам се дали има свободен апартамент. Не, нищо. Всъщност нищо, „което си струва“. Това мигновено събужда интереса ми. Тя ми показва една стая на последния етаж. Собственикът живеел в провинцията и всяка година давал апартамента си под наем на студенти. Казвам „апартамент“, но в действителност това е само стая с кухненски бокс, а тоалетната е на площадката. Тази година я наел един студент, но неотдавна се изнесъл и собственикът нямал време да пусне нова обява.

Стаята е на шестия етаж. Асансьорът спира на петия. Докато се изкачваме и вървим по коридора, опитвам да се ориентирам и установявам, че не сме далече от апартамента на Софи. Дори нещо повече, той е точно отсреща! Отсреща! Когато влизаме, потискам желанието мигом да се втурна към прозореца. След огледа (предостатъчен, тъй като наистина няма какво да се види) и докато портиерката ми рецитира правилника за „вътрешния ред“, който налага на наемателите отчайващ низ от всевъзможни задължения и

забрани, най-сетне успявам да си създам представа за обкръжението. Домът на Софи действително е отсреща. И ако това не е късмет, значи, е чудо. Правя се на интересен, влизам в ролята на колебаещ се кандидат. Стаята е мебелирана в стил битпазар, леглото е разбито като военен полигон, но за мен това няма никакво значение. Докато привидно проверявам крана на мивката и оглеждам тавана, който не е боядисван от векове, питам за цената. След това се интересувам какво е необходимо да предприема, защото, да, апартаментът ме устройва и бих искал да знам какви са формалностите.

Оная се пули насреща ми, очевидно недоумяваща защо човек, който явно отдавна вече не е студент, би искал да живее в подобна кочина. Усмиввам ѝ се. Умея го и портиерката, която очевидно от векове не поддържа нормални отношения с околния свят, изглежда повече от очарована. Обяснявам, че живея в провинцията, че работата ми налага чести пътувания до Париж, че за мен хотелът не е решение и че подобна квартира би ме устроила отлично. Усмиввам се още по-дружелюбно. Тя ме уверява, че може да се свърже със собственика, и двамата слизаме долу. Стаичката ѝ, както и сградата, датират от миналия век. А и всичко останало всъщност — пропито с вонята на белина и зеленчукова супа, от която ми се повдига. Проблемът е, че съм болезнено чувствителен към миризмите.

Собственикът ми налита по телефона. Той също се разпростира върху правилата „за благоприличие“, които следва да се спазват в сградата. Тъпо дърто копеле. Изигравам етюда на безпроблемния кротък наемател. Когато портиерката налапва телефона, се досещам, че оная я пита за мнението ѝ, за окончателното ѝ мнение. Преструвам се, че се ровя за нещо в джобовете си, разглеждам снимките, които бабето е нацвъкало върху шкафа си, и постера на Пулбо с пикаещ олигофрен с нахлупен до брадичката каскет. Бога ми, бях убеден, че тези неща отдавна не съществуват. Първото допитване минава повече от успешно. Портиерката току пъшка: „Да, и аз така смятам...“. Тъй или иначе, в пет следобед Лионел Шалвен е вече наемател на квартирата, заплатил е в брой умопомрачаваща сума за три месеца в аванс и е получил разрешение да огледа стаята за последен път, преди да си тръгне, колкото да я премери. Портиерката ми заема шивашкия си метър.

Този път ми позволява да се кача сам. Веднага отивам на прозореца. Реалността надхвърля надеждите ми. Етажите на двете сгради са на различни нива и погледът към апартамента на Софи е от горе надолу. Не бях забелязал, че всъщност имам видимост само към два от прозорците — на хола и на стаята. И единият, и другият са закрити с муселинови пердета. Веднага изваждам тефтерчето и съставям списък на всичко, което трябва да купя.

На тръгване оставям напълно приличен бакшиш.

13 август

Бинокълът е направо върхът. Според мен продавачът от „Астрономическа галерия“ е повече от наясно за какво става дума. Магазинът е сборен пункт на всички астрономи любители, ала несъмнено и на що-годе организираните и разполагащи със средства воайори. На тази мисъл ме навежда фактът, че лицето ми предлага инфрачервено устройство, което се монтира на бинокъла и позволява нощно виждане или поне възможност за цифрови снимки. Повече от необходимото. Наблюдателният ми пункт е вече готов.

Портиерката бе доста разочарована, че не ѝ предоставям втори ключ, което на практика влиза в задълженията на всички наематели, но лично аз нямах намерение да ѝ позволя да шпионира генералния ми щаб. Ала и не си правех илюзии — тя със сигурност разполагаше с дубликат. Затова разработих доста гадна система, която предполагаше приемливо откряване на вратата, но само дотолкова, доколкото да позволи минимален зрителен достъп до определен ъгъл на стаята. Безспорно находчиво. Така щеше да ѝ е трудно да намери повод да се заяжда относно това несъмнено ново за нея препятствие.

Закачих на стената голяма бяла дъска с флумастери, както и корково пано, обзаведох се с малка масичка. Донесох всичко, с което разполагах до момента. Купих нов компютър, този път преносим, както и малък цветен принтер. Проблемът е, че не мога да идвам тук толкова често, колкото бих искал, поне в началото, за да не събудя нечии подозрения и да не проваля импровизирания сценарий, благодарение на който успях да наема стаята. След време ще се позова на смяна на работата, което ще оправдае по-честите ми посещения.

16 август

Откакто срещнах Софи, не съм изпадал в стрес. От време на време се случва да се унеса в напрегната дрямка. Доскоро това бе признак за нощен страх, в резултат на който винаги се събуждах, плувал в пот. А сега е добър знак. Мисля, че Софи ще ми помогне да оздравея. Странно, но колкото по-спокоен се чувствам, толкова повече мисля за мама. Миналата нощ положих роклята ѝ върху леглото, за да ѝ се насладя. Вече е поовехтяла, платът е изгубил някогашната си еластичност и въпреки редовното почистване, когато я погледнеш отдалече, тъмните петна се набиват в очи. Имало е много кръв. Тези петна дълго време ме притесняваха. Щеше ми се роклята да възвърне девствената си чистота, като в деня на сватбата ѝ. Ала в крайна сметка не съм недоволен, че петната все още ги има, макар и вече съвсем дискретни, защото ми вдъхват смелост. В тях е целият ми живот. Те са смисълът на моето съществуване, те олицетворяват моята воля.

И с тази мисъл се унесох в сън.

17 август

Софи и Венсан се прибират късно вечерта. Сварват ме неподготвен. Много би ми се искало да бъда тук, за да ги посрещна. Когато се събуждам, прозорците им са вече широко отворени.

Но няма страшно, всичко е готово за завръщането им.

Рано сутринта Венсан поема по задачи и Софи ще го изпрати на летището. Няма да ставам, за да присъствам на заминаването. Задоволявам се да маркирам информацията, извлечена от имейла на Софи.

23 август

Задухът е кошмарен и понякога се налага да остана по фланелка и бермуди. Тъй като не искам да отварям, докато наблюдавам, жегата бързо става непоносима. Донесох един вентилатор, но шумът му ме дразни. Не ми остава друго, освен да се обливам в пот на поста си.

Затова пък наблюдението ми се оказва изключително ползотворно. Те не се страхуват, че може да ги видят. Първо,

апартаментът им е на последния етаж, докато отсрещната сграда сиреч, моята, има само четири прозореца, от които може да се надзърне в дома им. А и два от тях открай време са заковани отвътре. Прозорецът ми е винаги затворен, което нормално би следвало да наведе на мисълта, че стаята е необитаема. Съседът ми отляво е доста странен тип, музикант или нещо подобно, който живее в пълен мрак и излиза в най-невероятни часове, но затова пък спазва безупречно наложените на всички ни правила. Два–три пъти седмично го чувам да се прибира крадешком.

Колкото до тях обаче, аз съм винаги на моя наблюдателен пост, независимо кога се прибират.

Отделям особено внимание на навиците им. Навиците са нещото, което дразни най-малко, на което се уповаваш, което е най-солидно. И в което най-малко се съмняваш, между впрочем. Именно върху това трябва да наблегна. За начало се задоволявам с дреболии. Отчитам например някои факти и жестове. Да речем, вземането на душ и грижите за тялото. Софи остава в банята не по-малко от дваайсет минути. Лично за мен това е прекалено, но в края на краищата тя е момиче. Да не говорим, че освен това, вече облечена в пеньоар, продължава да глези лицето си и дори често, уж за последно, се прехласва дълго по грима.

Венсан го няма, тъй че пресмятам необходимото време и се възползвам от случая. В момента, в който Софи влиза в банята, се качвам у тях, вземам ръчния ѝ часовник, който е оставила на шкафчето до леглото си, и се изнизвам. Часовникът е истинско бижу. Ако се съди по гравирания на гърба му надпис, е подарък от баща ѝ по случай дипломирането ѝ през 1993 година.

25 август

Току-що се запознах с бащата на Софи. Приликата е несъмнена, във всяко отношение. Пристигна снощи. Ако се съди по куфара му, явно не се кани да се задържа. Той е висок, слаб, елегантен мъж към шейсетте. Софи го обожава. Отиват на ресторант, досуц двойка влюбени. Докато ги наблюдавам, не мога да се сдържа да не си припомня периода, когато госпожа Оверне, майката на Софи, бе още жива. Предполагам, че си говорят за нея. Ала тя никога няма да

присъства в мислите им толкова, колкото обсебва моите. Ако беше още жива, нямаше да се стигне дотук... Господи, каква каша!

27 август

Патрик Оверне, роден на 2 август 1941 г. — дипломиран архитект, 1969 г., Париж — на 8 ноември 1969 г. се жени за Катрин Льофебр — през 1971 г. основава агенцията „Ер-Вил“ заедно със Самюел Женего и Жан-Франсоа Бернар (съдружници) с офис на улица „Рамбюто“ № 17, след това на улица „Тур-Мобур“ № 63, Париж — през 1974 г. се ражда единствената му дъщеря Софи и семейство Оверне се премества на „Авеню д’Итали“, Париж — финализиран развод на 24 септември 1979–1980 г. — той закупува и се настанява в къщата си в Ньовил-Сент-Мари (70) — на 13 май 1983 г. се жени повторно за Франсоаз Баре-Прюво — Франсоаз изчезва на 16 октомври 1987 г. (автомобилна катастрофа) — същата година продава дяловете си в дружеството, живее сам, от време на време поема работа като съветник по архитектура и благоустройство, най-вече по поръчка на местните общини.

28 август

Господин Оверне остава само три дни. Софи го изпраща на гарата. Поради служебни задължения не може да изчака заминаването му. Но аз останах. Продължих да го наблюдавам. Възползвах се от възможността да направя няколко снимки.

29 август

Паркирането на улицата е сериозен проблем. Дори през август се случва Софи да обикаля многократно квартала, преди да намери място, и то често доста отдалечено от дома ѝ.

Общо взето, Софи и мъжът ѝ пътуват с метрото. Тя използва колата си само в случаите, когато работата ѝ налага да посети покрайнините или пък да превози нещо. Има две улици, на които кметството все още не е монтирало таксови апарати. Всички в

квартала го знаят и за малкото свободни места се води същинска война. Понякога Софи използва най-близкия обществен паркинг.

Тази вечер тя се прибра към 19:00 часа и както се случва често по това време, няма нито едно свободно място. Паркира на място за инвалиди (лошо, Софи, никакво гражданско съзнание!), колкото да отнесе до тях три внушителни пакета. След което се изнесе обратно надолу буквално със светлинна скорост. Веднага забелязах, че не е взела чантата си. Беше я оставила горе. Не се поколебах нито за миг. В момента, в който тя се качи в колата, хукнах нагоре и нахълтах в апартамента. Бях притеснен, но пък и най-малко двайсет пъти бях отрепетирал наум всички движения. Софи беше оставила чантата си върху шкафчето до вратата. Измъкнах портфейла ѝ и подмених новата ѝ карта за самоличност с тази, която бях откраднал през юли. Едва ли щеше да забележи скоро. Та кой гледа картата си за самоличност?

Това е само началото на сеитбата.

1 септември

Разгледах снимките от ваканцията. Венсан ги бе оставил в цифровия си фотоапарат. Боже, каква тъпотия! Софи на Акропола и Венсан на яхта край Цикладските острови... Не скука, ами... Въпреки това събрах много приличен материал. И той, и тя са на по трийсет. Сексът заема безспорно важно място в живота им. Тъй че имаше и „медицински“ снимки. О, нищо кой знае какво. Започват със Софи, която със съсредоточено изражение масажира гърдите си (дватама събират тен), следват няколко неуспешни опита да се заснемат, докато той я чука в поза „задна прашка“, но в крайна сметка намирам щастнето, ако бих могъл да се изразя така, в четири-пет кадъра, на които Софи му прави свирка. Перфектно разпознаваема. Запасих се както с цифрови, така и с цветни фотокопия.

5 септември

Виж, това наистина е глупост, която една жена не би следвало да допуска прекалено често. Софи неочаквано установява, че е объркала схемата с противозачатъчните. Тя е несъмнено отлично разработена и усвоена, но фактът е налице — от блистера липсва хапчето за тази вечер. Не че е объркала деня, просто липсва едно.

10 септември

Всичко е въпрос на ловкост, на елегантност. Трябва да се действа деликатно, да изсвириш партията си с финес. Неведнъж наблюдавах отдалече и за много кратко, но затова пък често, начина, по който Софи пазарува например. В кварталния супермаркет. Човек просто не осъзнава до каква степен си създава навици спрямо най-простите неща в живота. Така Софи купува винаги почти едни и същи продукти, движи се почти винаги по един и същи маршрут, прави почти едни и същи жестове. След като плаща на касата, тя неизменно оставя найлоновите торби с покупките на плота до количките и се нарежда на опашката пред щанда за хляб. Снощи подмених пакетчето й масло с друго, като й пробутах и нова марка кафе. Дребни, дискретни, постъпателни щрихи. Може да звучи тъпо, но е важна именно постъпателността.

15 септември

Вчера Софи резервира по интернет две места в театър „Вожирар“ за 22 октомври. Иска да гледа „Вишнева градина“ (все тази нейна слабост към руснаците!) с някакъв филмов актьор, чието име така и не успявам да запомня. Организира се доста отрано, защото спектакълът ще се играе след изчерпване на билетите. Няма резервация — няма място. Още на другия ден изпращам имейл от нейния компютър, с който отлагам резервацията за следващата седмица. Имам късмет — останали са само няколко свободни места. Напълно съм сигурен в удара си, защото според бележника на Софи същия ден двамата са поканени на професионално парти в „Застраховки Зандер“. И тъй като е подчертано два пъти, сигурно е наистина важно. Изтривам имейла за промяна на резервацията, както и полученото от театъра потвърждение.

19 септември

Не знам дали тази сутрин Софи е имала среща, но пристигна със закъснение. Откраднали й колата! Излиза от дома си — най-сетне веднъж и тя да успее да се уреди с място на улицата без таксови апарати! — но... няма кола. Тъй че оттам нататък — полицейският участък, депозиране на жалба, на декларация за кражба, а всичко това отнема безкрайно много време...

20 септември

Може да говорим каквото си искаме за полицията, но от време на време сме несъмнено доволни, че тя съществува. Софи обаче явно не е на това мнение. Написала го е до приятелката си Валери, изпълняваща по съвместимост ролята на кошче за душевни отпадъци. Полицията за един ден открила колата й... паркирана на съседната улица. Накратко, тя е декларирала кражбата на кола, чието местоположение, чисто и просто, е забравила. Ченгетата били любезни, не ще и дума, но все пак — напрежение, документация... Би било добре да се постарее да не е чак толкова разсеяна...

Ако можех, бих я посъветвал да провери стартера, който не ми изглежда много читав.

21 септември

Откакто се завърнаха от почивка, моите гълъбчета се омъгляват всеки уикенд, а понякога дори и за цял ден през седмицата. Не ги знам къде ходят. А сезонът, между впрочем, отдавна вече не е подходящ за разходки сред природата. Тъй че вчера реших да проследя колата им.

Навих будилника за много ранен час. С мъка се насилих да стана, защото тези дни заспивам много трудно, постоянно ме тормозят трескави сънища и се събуждам буквално като парцал. Бях напълнил резервоара на мотоциклета и в момента, в който видях Софи да дръпва пердетата, вече бях заел позиция на ъгъла на улицата. Те напуснаха сградата точно в 8:00 часа. Трябваше да използвам цялата си изобретателност, за да избегна опасността да ме засекат. Наложих се дори да поема известни рискове. И всичко това на вятъра... Точно преди да излезе на магистралата, Венсан се промуши между две коли в опит да мине на жълто. Инстинктивно го последвах — крайно неразумно от моя страна: в последния момент едва успях да набия спирачки, за да избегна сблъсък с колата му, занесох, изгубих контрол, моторът падна на една страна и ме влачи около десетина метра. Нямах представа дали съм ранен, или не, дали всичко не беше просто болка... Дадох си сметка, че движението рязко спря, сякаш във филм с внезапно изключен звук. Би трябвало да бъда гроги, да бъда замаян от удара, ала нищо подобно, дори напротив — чувствах се напълно адекватен, с изострени до крайност сетива. Видях Венсан и Софи да изскачат от колата и да хукват към мен заедно с други шофьори и куп любопитковци — преди да успея да се изправа, ме връхлетя цяла тълпа. Усетих невероятен прилив на енергия. Докато първите дотърчали вече се надвесваха над мен, съумях да се извия и да се измъкна изпод мотора. Изправих се и се озовах лице в лице с Венсан. Бях все така с каската, със спуснат визьор и той бе точно срещу мен. Извика: „Не трябва да мърдате!“. До него стоеше Софи с тревожен поглед и полуотворена уста. Дотогава никога не я бях виждал толкова отблизо. Всички започнаха да се надвикват, да ми дават съвети, полицията щяла да дойде, трябвало да сваля каската, да седна,

мотоциклетът бил занесъл, карал съм бързо, не, колата била занесла, и тогава Венсан сложи ръка на рамото ми. Обърнах се и погледнах мотоциклета. Установих, че двигателят все още работи. На пръв поглед нямаше теч, направих крачка към него и тогава някой отново изключи звука. Внезапно всички се умълчаха, чудейки се защо просто отблъсвам с ръка някакъв тип с мърлява фланелка и се привеждам към мотоциклета. После изведнъж осъзнах, че искам да го изправа. И коментарите подеха с нова сила. Някои като че ли бяха готови дори да ми попречат, но аз вече бях изправил мотоциклета. Тялото ми се бе сковало от студ, имах усещането, че кръвта ми се е смръзнала във вените. Но след секунди бях готов да потегля. Не можах да се въздържа да не хвърля последен поглед към Софи и Венсан, които ме наблюдаваха смаяно. В решимостта ми явно имаше нещо плашещо. Дадох газ и отпращих сред крясъците на тълпата.

Те вече познават мотоциклета ми, екипировката — всичко това трябва да се смени. Нови разходи. В имейл до Валери Софи изказва предположението, че мотоциклетистът е избягал, защото моторът е бил краден. Лично аз се надявам, че ще съумея да остана все тъй дискретен. За известно време инцидентът предизвиква брожение сред манияците на двете гуми, защото от сега нататък ще ги дебнат, ще гледат на тях с друго око.

22 септември

Събудих се посред нощ, плувнал в пот, задъхан, с неудържимо треперещи крайници. Нищо чудно, покрай страха, който брах вчера... Сънувах, че Венсан блъска мотоциклета ми и докато летя над асфалта, комбинезонът ми променя цвета си и накрая става снежнобял. Бога ми, не е нужно да си ясновидец, за да прозреш изначалния символизъм — утре е годишнина от смъртта на майка ми.

23 септември

От няколко дни се чувствам тъжен и отпаднал. Не биваше да се правя на рокер в подобно състояние на слабост и свръхчувствителност. От смъртта ѝ насам съм обсебен от всевъзможни видения, но най-често това са реални сцени, запечатали се някога в съзнанието ми.

Винаги ме е удивявала почти фотографската прецизност на тези спомени. Имам усещането, че там, в същото това шибано подсъзнание, се е закотвил като гнида някакъв откачен прожекционист, който на моменти го нагнетява с кадри от сорта например на мама до леглото ми, докато ми разказва поредната приказка. Всъщност всичко това би било чиста проба сантиментална плява, ако не беше гласът ѝ. Неговите характерни вибрации пронизват цялото ми същество и ме разтърсват от глава до пети. Преди всяко излизане тя задължително прекарваше по няколко минути с мен. Сещам се за една бавачка, новозеландска студентка... Защо тя навещава много по-често сънищата ми от останалите...? Би трябвало да питам прожекциониста. Мама говореше английски с идеален акцент. И часове наред ми четеше всевъзможни приказки и истории на английски... Нямах кой знае каква слабост към езиците, но тя бе изключително търпелива с мен. Наскоро си спомних за ваканциите, които двамата прекарвахме в къщата в Нормандия (тата идваше само през почивните дни). И за това, как с нея се заливахме от смях във влака. Спомените ме преследват безпощадно, целогодишно. А сетне оня ненормалник, прожекционистът, започва да върти все същите ролки, и то точно за този период — мама, както винаги цялата в бяло, която излита през прозореца. В този сън изражението ѝ е точно такова, каквото бе и в последния ден. Беше наистина разкошен следобед. Мама дълго време стоя пред прозореца. Казваше, че обича дърветата. Бях в стаята си, опитвах се да говоря с нея, ала думите засядаха в гърлото ми. Изглеждаше толкова уморена. Като че ли цялата ѝ енергия бе съсредоточена в начина, по който гледаше дърветата. От време на време извърщаше глава към мен и мило ми се усмихваше. Как да предположа, че това видение ще бъде последното? При все това пазя спомена за един мълчалив, но невероятно щастлив миг. Двамата, аз и тя, бяхме едно. Знаех го. Когато излизах от стаята, тя положи на челото ми една от онези свои трескави целувки, които така и повече не усетих. Каза: „Обичам те, мили мой Франц“. Казваше го винаги когато тръгнах нанякъде.

После, в същия този филм, аз излизам от стаята ми, спускам се по стълбите и само няколко секунди след това тя внезапно се хвърля, сякаш нищо не е било в състояние да я разколебае. Сякаш аз не съществувах.

Точно затова ги ненавиждам толкова.

25 септември

Получих потвърждение. Софи току-що бе информирала приятелката си Валери, че двамата с Венсан търсят къща на север от Париж. При това с възможно най-завоалирани намеци. Адски наивно според мен.

Днес е рожденият ден на Венсан. Качих се в апартамента им в ранния следобед. Открих лесно подаръка — красив пакет с размерите на книга, и то с печат на „Лансел“, моля ви се. Девойката го бе напъхала, чисто и просто, в чекмеджето за долно бельо. Отнесох го със себе си. Представям си каква паника ще настъпи вечерта в момента на планираното връчване на подаръка... Ще прерови цялата къща, клетата. След два-три дни ще ѝ го върна. Реших да го пъхна в тоалетното ѝ шкафче в банята, зад кутиите с книжни салфетки и козметичните продукти...

30 септември

Милите ми съседчета си живеят преспокойно на отворени прозорци. Преди два дни, някъде привечер и благодарение точно на този факт, наблюдавах как двамата със съпруга ѝ правят секс. Не различавах всичко, уви, но въпреки това беше доста възбуждащо. Изглежда, за гълъбчетата няма табу: свирки, такива пози, онакива пози — накратко, слободията на младостта в действие. Направих куп снимки. Цифровият фотоапарат, който закупих неотдавна, се оказа идеален. Обработвам кадрите на малкия ми лаптоп, разпечатвам най-впечатляващите и ги забождам на ловното ми табло. То доста бързо се препълни и сега значителна част от стаята ми е тапицирана със снимки на двойката. И те наистина ми помагат, за да се концентрирам.

Снощи, след като Софи и мъжът ѝ угасиха лампата преди сън, се изтегнах на леглото и дълго разглеждах тези иначе не особено добри снимки. И в мен като че ли набъбна нещо като желание. Предпочетох възможно най-бързо да се унеса в сън. Софи е очарователна и поне доколкото мога да преценя по видяното, се чука напълно приемливо, но нека не объркваме приоритетите. Чувствам все по-осезателно, че трябва да се опазя на всяка цена от възникване на симпатия помежду

ни, още повече че напоследък ми е все по-трудно да подхранвам антипатията си към съпруга й.

1 октомври

Разработвам множество симулации чрез формално маркиране на линкове върху безплатни сървъри. Планът ми е вече узрял, както се казва, и операция „Антимейли“ може да стартира. На Софи ще ѝ е нужно малко време, докато се усети, но някои от имейлите ѝ вече са с предишна или последваща дата спрямо деня, в който смята, че ги е изпратила. Така де, понякога паметта играе номера...

6 октомври

Постарах се възможно най-бързо да продам мотоциклета ми, да купя друг и да си подновя екипировката. Вярно, не ми отне много време, но наистина не се чувствах комфортно — бях изпаднал донякъде в състоянието на рокер, който се е потрошил сериозно и се страхува отново да яхне двуколката. Наложих ми се да преодоля страховете си, благодарение на което, макар и вече да не проявявам предишния непукизъм, този път всичко мина като по ноти. Те поеха по Северната магистрала, към Лил. И тъй като се предвиждаше да се приберат още същата вечер, когато имаха излизане, се надявах, че няма да гонят края на света. Оказах се прав. Всъщност нещата са съвсем прости — Софи и съпругът ѝ си търсят извънградска къща. Имаха среща с агент по недвижими имоти в Санлис. Едва-що влезли в офиса, те тутакси излязоха заедно с някакъв тип, екипиран напълно според изискванията: костюм, лъснати до блясък обувки, идеално подстриган, с досие под мишницата и с обичайното изражение тип „експерт и добър приятел“, характерно за неговия занаят. Последвах ги, но положението се усложни заради тесните улички. Затова след огледа на втората къща предпочетох да се прибера. Процедурата бе повече от елементарна: спират пред някоя къща, оглеждат я отвън, обсъждат, жестикулират с апломба на архитекти, задържат се, повече или по-малко, във вътрешността, обикалят имота със скептичното изражение на евентуални бъдещи собственици, задават още въпроси и поемат към следващия обект.

Те търсят голяма къща. Очевидно разполагат със средства. Тези, които вече са посетили, са най-често наред полето или на изхода на по-скоро неугледни селца, но затова пък задължително с обширна прилежаща територия.

Не мисля, че ще имам голяма полза от желанието им да прекарват уикендите в провинцията — поне за момента то изобщо не се вписва в плана, който започвам да разработвам.

12 октомври

Ако съдя по бланките от тестове, които адресира до самата себе си, Софи очевидно има сериозни съмнения относно паметта си. Дори си позволих да объркам умишлено втория ѝ тест, променяйки часа. Засега се задоволявам просто да манипулирам една или друга произволна дата, което е много по-хитроумно, защото не е подчинено дори на най-елементарна логика. Софи все още не го знае, но лека-полека нейната логика ще бъде изцяло обсебена от мен.

22 октомври

Тази вечер останах на прозореца, за да наблюдавам завръщането на моите гълъбчета от театър. Всъщност двамата цъфнаха значително по-рано... Софи изглеждаше не само угрижена, но и доста ядосана на себе си. Колкото до Венсан, той имаше трагичното изражение на мъж, който се чувства онеправдан, че се е оженил за такава кифла. Очевидно на входа на театъра се бе разиграла доста любопитна сценка. Така де, достатъчно е още два-три пъти да ти спретнат подобен номер, за да започнеш да се съмняваш във всичко.

Питам се дали Софи е намерила старата си карта за самоличност и как е реагирала, когато е открила подаръка за рождения ден на Венсан в банята...

30 октомври

Нещо при Софи не е наред. Тонът на имейла ѝ до Валери е повече от красноречив. Дребнотемие, естествено, но именно в това е проблемът — винаги можеш да се постараш да ситуиращ едно повече или по-малко значително явление, да си го обясниш, ала това, което се случва, е толкова мъгляво, толкова незначително... Безпокои я обаче натрупването. Забравяш... Не, не е това... Вземаш хапче? А после, без да си дадеш сметка, вземаш и второ? Правиш неадекватни покупки,

забравяш къде си паркирала колата, не знаеш къде си скрила подаръка за рождения ден на съпруга си... Цялата тази история би могла да мине за най-обикновен майтап. Но да откриеш подаръка в толкова шантаво място като банята и да не си спомняш, че си го оставила там... Да смяташ, че в понеделник си изпратила имейл, който е заминал във вторник, и да разполагаш черно на бяло с доказателство, че си променила резервацията за театъра, а да нямаш никакъв спомен за това...

Софи споделя всичко с Валери. Натрупването е било постепенно. Досега не го е обсъждала с Венсан, но ако това продължава, ще трябва да го направи.

Напоследък Софи спи зле. В банята намерих медикамент „на билкова основа“, хомеопатия за момиченца. Спряла е избора си на сироп — една малка лъжичка вечер преди лягане. Не мислех, че толкова бързо ще се стигне дотук.

8 ноември

Завчера отскочих до офиса на „Пърсис“. Софи не беше на работа. Двамата с Венсан бяха отпрашили нанякъде с кола рано сутринта.

Под предлог че се интересувам от предстояща продажба, успях да омая момичето на рецепцията.

Стратегията ми е проста: в цифрово отношение жените са повече от мъжете; в чисто техническо — идеалната плячка е 35–40-годишен ерген, който все още няма деца.

Девојката е доста пълничка, бузеста, кошмарно напарфюмирана, не носи брачна халка и веднага се поддаде на чара на усмивката ми, както и на няколкото тъпи шегички по адрес на съвременните творби, фигуриращи в каталога за предстоящия търг. Съзнавах, че се налага да се постарая сериозно, но това момиче като нищо би могло да се окаже информаторът, от когото имам нужда. В случай, разбира се, че познава достатъчно добре Софи. Ако ли не, може би неволно ще ме насочи към друг, по-уместен кандидат.

12 ноември

Нетът е гигантски супермаркет, държан от убийци. Там можеш да намериш каквото пожелаеш: оръжие, дрога, момичета, деца, абсолютно всичко. Необходими са само търпение и средства. Аз разполагам и с двете. И накрая го откривам. Струва ми малко състояние, което, общо взето, е без значение, но го получавам след повече от два месеца и малко остава да се побъркам. Както и да е, продуктът най-сетне пристига от Щатите — стотина малки розови капсули. Опитвам го — никакъв, накратко — върхът. Първоначално е създаден като революционен антиобезен терапевтичен медикамент. През 2000 година лабораторията продава хиляди опаковки, предимно на жени. Ами да, повече от примамливо — дотогава никога не е имало по-ефикасно средство против затлъстяването. Но лекарството се оказва същевременно стимулатор на моноаминовата оксидаза. То активира някакъв ензим, който разрушава невротрансмитерите, и антиобезната съставка всъщност започва да играе ролята на мощен депресант. Установяват го след драстично увеличаване на броя на самоубийствата. И естествено, в най-великата демокрация на света лабораторията безпроблемно потушава скандала. Процесът е избегнат благодарение

на най-ефикасното успокоително за чувството за справедливост — чековата книжка. Схемата е проста: колкото по-яръстна съпротива срещаш, толкова повече нули добавяш. Нищо не може да устои на това. Медикаментът е изтеглен от пазара, но никой, разбира се, не е в състояние да сложи ръка върху хилядите продадени капсули, които моментално се превръщат в предмет на трафик по нета в планетарен мащаб. Това чудо е истинска индивидуална бомба със закъснител, ала въпреки това буквално се бият за него, просто не е за вярване. Има хиляди момичета, които предпочитат да умрат, но не и да бъдат дебели.

Междувременно купувам и флунитразепам. Наричат го също дрога за изнасилване. Съставките му предизвикват състояния на апатия и пасивност, прерастващи в съпътствана от амнезийни прояви неадекватност. Не мисля, че ще прибягна скоро до него, но трябва да съм готов. Допълвам аптечката си и с едно изключително силно сънотворно с комбиниран хипнотичен и анестезиен ефект. Според листовката въздейства за секунди.

13 ноември

Накрая все пак се реших. От около две седмици се колебаех, преценявах предимствата и рисковете, прехвърлях през ум всички технически подробности. За щастие, през последните години технологията бе постигнала огромен напредък, което и ми помогна да взема решение. Задоволих се с три микрофона — два в хола и третия, естествено, в стаята. Те са много дискретни, с диаметър три милиметра, включват се автоматично от звука на гласа и всичко се записва на миникасети с голям капацитет. Стои проблемът с прибирането им. Монтирах записващото устройство в нишата на водомера. Ще се наложи да следя графика на служителя, който отбелязва показанията. Обикновено домоуправителят закачва съобщение до пощенските кутии няколко дни преди идването му.

16 ноември

Резултатът надминава очакванията ми — записите са идеални. Все едно съм присъствал лично. Всъщност аз и присъствам... И с истинска наслада се вслушвам в гласовете им.

Като че ли за да ме възнагради за инициативата, съдбата още първия ден ми осигурява радиоприсъствие на креватните им изпълнения. Доста забавно. Вече съм наясно с много от най-интимните ѝ тайни...

20 ноември

Софи не разбира какво става с имейлите ѝ. Току-що си е открила нова поща и както винаги от страх да не забрави паролата, запаметява всичко в компютъра си. Тъй че е достатъчно да я отвориш, за да влезеш директно в кутията ѝ. Благодарение на доверчивостта ѝ имам достъп до всичко. Всъщност дори и да избере друг подход, просто ще ми отнеме малко повече време, докато се добера до паролата ѝ. В имейлите до приятелката си Валери тя често споменава своята „умора“. Твърди, че не иска да занимава Венсан с подобни глупости, но според нея имала доста празноти в паметта и ѝ се случвало да върши „неадекватни неща“. Валери я съветва, че трябва да отиде на лекар. Аз съм на същото мнение.

На всичко отгоре спяла много неспокойно. Сменила сънотворното, сега капсулите били сини. Лично за мен това е много по-практично, защото опаковката се отваря също толкова лесно, колкото се затваря, а и медикаментът не влиза никога в пряк контакт с езика, което ме устройва чудесно, защото моето сънотворно има леко солен вкус. Научих се да го дозирам съобразно часовете ѝ на заспиване и събуждане (то я кара леко да похърква, за което ме осведомиха микрофоните). Покрай нея се превръщам в нещо като лекарствен експерт, същински виртуоз на медикаментозните съставки. И мога да твърдя, че вече се справям перфектно със случая. Софи споделя проблемите си с Валери, оплаква се от каталептичен сън, след който през целия ден се чувства като парцал. Аптекарят настоява да се консултира с лекар, но Софи се опъва. Държи на сините си капсули. Лично аз не възразявам.

23 ноември

Софи ми заложи капан! Проучва. От известно време съм наясно, че се опитва да провери дали не я следят, макар явно и през ум да не ѝ

минава, че е подслушвана. Това обаче не променя с нищо факта, че последните й инициативи ме безпокоят. Ако нещо действително е събудило подозрението й, значи, съм допуснал грешка. Но не знам къде. Нито кога.

Сутринта, докато си тръгвам от тях, имам късмета да забележа върху постелката миниатюрно парченце кафява хартия с цвета на вратата. Софи несъмнено го е заципала между нея и касата и когато отворям, то пада. Никакъв шанс да засека точното място, където го е поставила. А и не мога да остана току-така наред площадката. Влизам обратно в апартамента, за да размисля, но бога ми, наистина не знам как да постъпя. Да го унищожа, би означавало да потвърдя подозренията й. Ако го поставя другаде, резултатът би бил същият. Колко ли клопки ми е заложила, в които бих попаднал, без изобщо да забележа? Нямам никаква представа какво бих могъл да сторя. В крайна сметка вземам радикалното решение да отвърна на капана с капан. Купувам малък лост от типа кози крак и се връщам на площадката пред тях. Подпъхвам го на няколко различни места и дори отворям вратата, за да оставя колкото се може по-ясни следи. Трябва да действам бързо, защото, макар и да полагам всички усилия да заглуша шума, припукването е ясно доловимо, а през деня сградата далеч не е безлюдна. Накрая се задоволявам набързо да установя резултата — налице е много прилична симулация на нахлуване с взлом, а възникналото въздушно течение през дупките, направени от лоста между вратата и касата, напълно логично оправдават падането на парченцето хартия на пода.

Въпреки това съм обезпокоен. Ще трябва да бъде все по-предпазлив.

25 ноември

В супермаркета купувам същото, което купува и тя. Абсолютно същото. Но точно преди да мина през касата, добавям бутилка много скъпо уиски. Избирам точно онова, което се намира в бара в апартамента, любимото на Венсан... Докато Софи се реди на опашка за хляб, разменям торбите с покупките и на излизане подхвърлям няколко думи на охранителя по адрес на дамата със сивото палто.

Пресичам улицата и заставам пред един банкомат, предоставящ идеална позиция за наблюдение, откъдето миг след това виждам моята Софи да зяпва от изумление, когато охранителят я спира. Тя се смее. Но не задълго. Принудена е да го последва за проверка...

Софи остана в магазина повече от час. Цъфнаха и двама униформени полицаи. Не знам какво се е случило, но тя излезе от супермаркета буквално съсипана. Този път вече ще се наложи да отиде на лекар. Няма начин да ѝ се размине.

5 декември

От септември насам „Пърсис“ редовно обявява разпродажби и не мога да разбера защо Софи веднъж присъства, а друг път не присъства на тях. Ситуацията е наистина непредвидима, защото не разполагам с информация, обуславяща избора ѝ. Снощи в 21:00 ч. имаше търг. Изчаках до 21:15 и тъй като този път тя очевидно бе решила категорично да остане пред телевизора, отидох на него сам.

Имаше много народ. На входа на залата рецепционистката се усмихваше на клиентите и им раздаваше луксозни каталози, отпечатани на гланцова хартия. Веднага ме позна и ме дари с много специална двусмислена усмивка, на която, разбира се, отвърнах, ала без да се впускам в нюанси. Разпродажбата продължи дълго. Наложих се да изчакам цял час, преди да изляза за няколко минути във фойето. Момичето броеше оставащите ѝ каталози и ги раздаваше на все още прииждащите окъснели клиенти.

Разговорихме се... Представих се наистина на ниво. Девојката се казва Андреа, но ненавижда името си. И изглежда още по-дебела, отколкото зад гишето. Парфюмът ѝ е все така кошмарен, ала отблизо ми се стори още по-отвратителен. Разказах ѝ няколко отдавна отработени вица. Успях да я разсмея. Престорих се, че се налага да се върна в залата, за да проследя хода на по-нататъшните разпродажби, но в последния момент, след като вече бях направил няколко крачки натам, реших да сложа картите на масата. Обърнах се и я попитах дали би приела да се почерпим, след като привърши. Тя измяука нещо тъпо, но усетих, че предложението ми я изстреля на седмото небе. Изреди няколко чисто формални претекста, че след разпродажбата ѝ предстои да приключва още куп неща, но положи всички усилия да не ме обезкуражи, в резултат на което ми се наложи да я чакам не повече от четвърт час. Повиках такси и я отведох да пийнем по чашка в центъра. Сетих се за един бар срещу „Олимпия“ с дискретно осветление, където се сервират коктейли, английска бира, а и може да хапнеш по всяко време. Вечерта бе повече от скучна, но за сметка на това бях сигурен, че ще се окаже изключително плодотворна в бъдеще.

Искрено ми домъчня за момичето.

Снощи наблюдавах моите влюбени, докато се отдаваха на лудории. Но Софи като че ли не беше особено ентузиазизирана. Очевидно я тормозеха други мисли. Заспах като пън.

8 декември

Софи се чуди дали проблемите ѝ не се дължат на компютъра ѝ. Пита се дали някой не се е включил дистанционно към него, но не знае как да постъпи, за да го засече. Тя създаде поредния имейл адрес, но този път не запамети паролата. Бяха ми необходими повече от шест часа, за да си осигуря достъп. Пощата беше празна. Промених паролата. Сега вече тя няма да може да влезе в нея.

Венсан изрази открито безпокойството си. Дълбоко в себе си момчето е адски чувствително. Попита директно Софи как се справя с живота, но това си е чист евфемизъм. В телефонен разговор с майка си той подхвърли идеята, че според него Софи е по-скоро „депресивна личност“. По моему майка му изрази съчувствие, което свидетелства красноречиво за лицемерието ѝ. Двете жени не се понасят.

9 декември

Чрез една приятелка на покойната си майка, с която поддържа спорадични контакти, Софи успява сравнително бързо да си уреди час при специалист. Не знам какво се върти в главата ѝ, но според мен е тъпо да спреш избора си на „поведенчески терапевт“. Защо не избра по-скоро някой добър психиатър? Някой, който може да те докара до лудост много по-сигурно от всеки друг... Човек би рекъл, че не е научила нищо от майка си. Вместо това тя цъфва при шарлатанин като доктор Бръове, който според писанията ѝ до Валери я съветва да проучи „логиката на страховете си и тяхната обективност“. И тя е принудена да води списък на куп неща, списък на дати, да отбелязва всичко. Доста нанагорно ще ѝ дойде.

Между впрочем, тя прави всичко това тайно от съпруга си, което е много добър знак. Поне за мен. А това, което е добро за мен, е добро и за Софи.

10 декември

Много съм обезпокоен от чутото снощи — Венсан отново повдига въпроса за дете. Доколкото схващам, това не е първият

подобен разговор. Софи се опъва. Но по гласа ѝ долавям, че на драго сърце би се оставила да я убедят в противното. Не мисля, че действително има такова желание, но според мен би искала най-сетне да ѝ се случи нещо нормално. Същевременно обаче ми е трудно да заключа доколко самият Венсан е достатъчно почтен спрямо цялата тази история. Неведнъж съм се питал дали не смята, че депресивните състояния на Софи се дължат именно на желанието ѝ да се обзаведе с дете. Доста повърхностно от психологическа гледна точка, естествено. А бих могъл да му разкрия толкова неща за собствената му съпруга...

11 декември

Преди няколко дни разбрах, че тази сутрин тя има среща с клиент в Ньойи сюр Сен във връзка с някаква възложена ѝ комуникационна разработка. И ей я моята Софи в издирване на свободно място за паркиране, каквото най-сетне намира след безброй завои и обиколки. Час по-късно — няма кола. Този път обаче тя не хукна към полицейския участък, а навъртя пеша не по-малко завои и обиколки, отколкото с нея, докато накрая не я откри, надлежно паркирана на няколко преки от там. Така де, не е като в квартала ѝ, където разполага с обичайните репери. Всъщност какво по-добро начало за бележничето ѝ с психозаписки?!

12 декември

Направо ми е гадно да се разпростирам в дневника си относно дивотиите, които се налага да изтърпя покрай тая смръдла Андреа. Вярно, от нея вече има известна полза, но нерядко контактите ни са на границата на търпимостта.

Междувременно научих доста интересни неща.

Като пресаташе Софи е отговорна за някои комуникационни операции, в случаите например на предстоящи престижни разпродажби. А в общ план работи преди всичко за подобряване на имиджа на компанията чрез поддържането на „пълноценни“ връзки с обществеността.

На тази длъжност е от две години, като задачите по ресора се покриват от нея и от някой си Паншъона, изпълняващ по думите на

Андреа ролята на нещо като началник-отдел. Лицето е алкохолик. Андреа го описва с доста забавни муцки, включително вонящия му на бъчва дъх. От страна на някой, който се облива с наистина непоносими парфюми, това е доста нахалничко, но както и да е...

Софи е завършила икономика. Назначена е благодарение на свой познат, който след това е напуснал компанията.

С Венсан са се оженили през 1999 г. в кметството на XVI район. Точно на 13 май. Андреа е присъствала на почерпката. Бях информиран най-подробно за съдържанието на бюфета, което с удоволствие бих си спестил, още повече че не научих нищо за останалите поканени. Запомних единствено, че „семейството на мъжа ѝ е червиво с пари“. Как ли пък не...! Като се сетя, че Софи ненавижда свекърва си и я нарича усойница.

В „Пърсис“ определено я ценят. Спечелила е доверието на шефовете си, макар че напоследък, ако се вярва на слуховете, прецизността ѝ е вече предмет на съмнения — забравяла за поети ангажменти, затрила една чекова книжка на компанията, за две седмици катастрофирала в Париж с две служебни коли, изгубила бележника си с графика за срещи и погрешка изтрила клиентско досие, което, доколкото разбрах, било изключително важно. Това го разбирам.

Андреа я описа като симпатично момиче, много сърдечно, жизнерадостно и по-скоро темпераментно. А и доколкото знаела, била изключителна професионалистка. В момента не се чувствала много добре. (Виж ти...) Спяла лошо, обземали я пристъпи на меланхолия. Споменала, че ходи по лекари. Накратко, изглеждала доста притеснена. И много самотна.

Двете с Андреа не са близки, но в компанията работят малко жени, които от време на време обядват заедно. По моему тази подробност ще се окаже изключително полезна.

13 декември

Преди Коледа всички търчат като пощурели и Софи не прави изключение. Тази вечер са наред покупките във ФНАК. Гъмжило! Блъсканица на касите, хората струпват на пода пластмасовите торби с покупките, докато платят, карат се със следващия клиент, препъват се един в друг... И когато най-сетне се прибират вкъщи, вместо Real Gone

на Том Уейтс, намират неговия Blood Money, което е адски тъпо. Освен това си дават сметка, че са купили Среднощни деца на Салман Рушди, чудят се за кого, но тъй като са загубили касовата бележка, теглят една майна... и се задоволяват просто да го маркират в тефтерчето си.

Софи и Андреа си говорят за най-банални неща, в действителност двете не са приятелки. Струваше ли си заради някакви незначителни сведения за тандема Дюге да се подлагам на истински танталови мъки, ухажвайки тази тлъста дрисла? Защото онова, което научих от нея, е доста постно. Венсан, изглежда, подготвял в бачкането си някакъв „голям удар“, който мобилизирал цялата енергия на двойката. Софи се отегчавала в „Пърсис“. След смъртта на майка ѝ, баща ѝ, който живеел в Сен е Марн, все повече ѝ липсвал. Искала да има деца, но не сега. Венсан не харесвал приятелката ѝ Валери. И толкова... Мисля, че е време да прекъсна връзката с дебелианата. Не ми е от кой знае каква полза. Трябва да потърся друг източник на информация.

14 декември

Софи си записва всичко, или почти всичко. Понякога дори се пита дали не забравя да го прави. И изведнъж осъзнава, че е записала два пъти едно и също нещо. Арестуването ѝ за кражба в супермаркета през миналия месец ѝ се отрази много лошо. Охранителите я вкарали в стая без прозорци и един след друг я притискали да подпише декларация за признаване на кражба. Според имейлите ѝ до Валери били страхотни тъпанари, но за сметка на това с голям опит. Техника на тормоза. Дори не била наясно какво точно искат от нея. След това дошли полицаите. Бързали. И били още по-безапелационни. Имала право на избор: да бъде откарана незабавно в комисариата и дадена под съд за извършване на престъпление, или да признае кражбата, подписвайки съответната декларация. И тя подписала. Невъзможно е да обясни това на Венсан, няма начин... Проблемът е, че наскоро случаят се повтори. Този път ще бъде много по-трудно да го прикрие. В чантата ѝ намериха парфюм и малък комплект за маникюр. Но Софи явно има късмет. Откараха я в участъка през задръстилата улицата тълпа зяпльовци и два часа по-късно я освободиха. Наложил се да омайва с врели-некипели съпруга си, който я чакаше с нетърпение.

На следващия ден тя отново загуби колата си и още куп други неща.

За нея да си записва всичко е може би добро решение, но тефтерчето ѝ включва вече бележки от сорта: „Ставам мнителна, параноичка... Дебна самата себе си като враг“.

15 декември

Отношенията ми с Андреа навлязоха в критичната фаза, в която се предполага, че ще ѝ предложи да скочим в леглото. Но тъй като и дума не може да става за това, съм доста объркан. Срецахме се вече пет пъти и ходихме къде ли не да правим какви ли не безкрайно отегчителни неща, но аз твърдо се придържах към плана си да не отварям дума за Софи и да засягам възможно най-рядко единствената тема, която ме интересува — работата ѝ. За щастие, Андреа е бърлива и без задръжки. Разказа ми куп вицове за „Пърсис“, към които се престорих, че проявявам жив интерес. Смях се заедно с нея. Не можах да ѝ попрача да ме хване за ръката. Натиска ми се по ужасно дразнещ начин.

Снощи ходихме на кино и след това пихме по чашка в едно явно често посещавано от нея заведение близо до Монпарнас. Тя се поздрави с неколцина свои познати и малко ме досрамя, че излизам с подобно момиче. Дърдореше непрекъснато и ме запознаваше с тоя и оня със сияещо от радост лице. Разбрах, че умишлено ме е завела там, за да ме покаже, горда донемайкъде от възможността да представи, имайки се предвид физиката ѝ, едно достойно завоевание. Бога ми, това бе наистина най-голямата отстъпка, която можех да направя. Андреа беше на седмото небе. Настанихме се на една свободна маса и тя внезапно ми се нахвърли с неподозиран до момента плам. През цялото време ме държа за ръка. От приличие я изтърпях известно време, след което заявих, че се чувствам уморен. Тя възторжено изписука, че прекарала „божествена“ вечер. Взехме такси и веднага усетих, че ситуацията ще вземе неприятен обрат. В момента, в който седнахме в колата, тя най-безсрамно се притисна към мен. Очевидно беше пийнала повечко. Или поне достатъчно, за да ме постави в неудобно положение. Когато спряхме пред тях, се наложи да приема поканата ѝ да се кача „за една последна чашка“. Изпаднах буквално в

цайтнот. Усмиваше ми се така, сякаш си имаше работа с жертвен агнец, и естествено, в момента, в който прекрачихме прага, засмука устните ми като вендуза. Гадория! Насочих мислите си изцяло към Софи и това донякъде ми помогна. Под натиска ѝ (би трябвало все пак да съм готов за него, макар че дори пряко сили не успях да се впиша напълно в сценария), успях да избъбря нещо от сорта, че „все още не съм готов“. Точно така казах, точно това ми дойде първо на ума в прилив на искреност, каквато иначе никога не бих си позволил с подобно момиче. Тя ме изгледа доста странно, докато ѝ се изплъзвах с неловка усмивка. А и добавих: „Трудно ми е... Не е зле да поговорим...“. Тя явно го прие като сексуална изповед и почувствах, че се успокоява. Този тип девойки обожават да се правят на майка Тереза с мъжете. И ето я, че се вкопчи още по-силно в ръката ми, сякаш искаше да каже: „Не се притеснявай“. Възползвах се от ситуацията, за да си плюя на петите, като не пропуснах умишлено да подчертая гузния елемент в бягството ми.

Овладеявам яростта си с дълга разходка по кейовете.

21 декември

Онзи ден Софи се прибра вкъщи с много важни за ръководството на компанията служебни материали. Наложих ѝ се цели два дни да работи до много късно, за да се справи с тях. От наблюдателния си пост следях най-подробно действията ѝ както визуално, така и чрез компютъра. Виждах я да ги подхваща за пореден път от самото начало, да коригира, да пише, да се консултира и да пише и коригира отново и отново. Две поредни вечери. Според мен всичко това ѝ отне най-малко девет часа. Софи е бачкатор, дума да няма. И тази сутрин — бум! — никакъв шанс да открие диска, който бе сигурна, че е сложила в чантата си преди лягане. Втурна се към компютъра. Но докато машинката загрее — междувременно тя вече бе закъсняла — се оказа, че оригиналното досие също е изчезнало! Цял час опитва какво ли не, рови се, търси, само дето не се разплака. И в крайна сметка отиде на съвещанието на борда без материала, който ѝ бяха поверили. Доколкото разбрах, не бе минало много добре.

За зла беда цялата тази история се случи точно на рождения ден на майката на Венсан. Ако се съди по изпълненията му — това момче

обожава маминка — Софи явно отказваше да присъства на събитието. Венсан кръстосваше апартамента като пощурял и крещеше. Нямам търпение да прослушам записа. В крайна сметка Софи все пак клекна. Ала точно преди излизане, разбира се, се оказа, че не може да открие подаръка за свекърва си (от снощи той е у мен, тия дни ще го върна на мястото му), в резултат на което Венсан отново се взриви. Напуснаха апартамента с огромно закъснение. Миг по-късно бях вече у тях, за да предозирам депресантите й.

23 декември

Много се безпокоя за Софи. Този път тя наистина премина от другата страна на барикадата. При това с гръм и трясък!

В четвъртък вечер, след като се върнаха от рождения ден, разбрах, че там е минало много зле. (Софи ненавижда открай време свекърва си, тъй че няма как нещата да се оправят точно сега...) Двете се скарали жестоко. Дори мисля, че Софи е настояла да си тръгнат преди края на тържеството. И то на рожден ден! Човек може и да е изгубил подаръка, но това не е повод за чак такива скандали!

Не знам точно какво са си казали — основният разговор е бил между Софи и Венсан в колата, на връщане, но на влизане в апартамента двамата най-откровено се псуваха. Не можах да навържа кой знае колко логично предисторията, ала съм сигурен, че дъртата е наблегнала на обидите и подигравките. Споделям напълно мнението на Софи — бабето е истинска усойница. Силата й е в намеците, тя е съвършен манипулатор и лицемер. Поне в този смисъл бяха крясъците на Софи по адрес на Венсан, докато на него не му писна и не започна да затръшва една подир друга вратите на апартамента, след което, побеснял от гняв, си легна на дивана... Според мен всичко това намирисваше по-скоро на улична разправия, но пък какво, всеки си има стил. Софи буквално кипеше. И май точно тогава й прикипя... сънотворните я потопиха в нещо като предкоматозен сън, но странно, на сутринта тя бе на крака. Залитаща, но на крака. С Венсан не си размениха нито дума. Закусваха отделно. Преди да потъне отново в сън, Софи изпи чаша чай, докато преглеждаше електронната си поща. Венсан затръшна вратата подире си. Софи се свърза с Валери по MSN-а и й разказа последния си сън — как блъсва свекърва си от

площадката, как оная полита надолу по стълбите и се гърчи, блъскайки се ту в стената, ту в парапета, и накрая се приземява със счупен гръбнак. Убита на място. Софи се събудила — толкова реално ѝ се сторило всичко. „Повече от реално, просто нямаш представа...“ Не тръгна на работа веднага. Явно не беше в настроение за каквото и да било. Като добра приятелка, Валери ѝ прави компания близо час, след което Софи се реши най-сетне да излезе да купи това-онова, та да не би на всичко отгоре Венсан да се озове вечерта пред празна маса... точно така и каза на Валери, преди да се изключи: малко пазар, един силен чай, един душ и след това да се мерне в офиса що-годе навреме, за да докаже, че все още съществува. Намесих се във втория етап от плана. Качих се да ѝ направя чая.

Този ден Софи така и не отиде на работа. Дряма, без да си спомня какво точно е правила. В края на деня обаче бащата на Венсан му се обади — майката, госпожа Дюге, се изтъркаляла по стълбите чак до долния етаж. Софи, естествено, е слисана от подобен развой на събитията.

26 декември

Погребението бе тази сутрин — снощи видях моите гълъбчета да заминават с два кувара и с трогателно съкрушени лица. Налагаше се да отидат да правят компания на вдовеца. Софи е неузнаваема — изтощена до крайност, с изпито лице и с механична походка, която създава впечатлението, че всеки момент ще рухне.

И има защо — да се уредиш за коледните празници с разплескан труп на старица на партерния етаж, е със сигурност тежко преживяване. Качих се да поставя обратно подаръка за покойната майка на Венсан сред вещите на Софи. Мисля, че намирането му след погребението ще бъде откровено потресаващ момент.

6 януари 2001 г.

Софи е изключително депресирана. След смъртта на свекърва си тя ужасно се страхува за бъдещето. Когато научих, че се е водило следствие, доста се разтревожих. За щастие, то се оказа чиста формалност. Случаят бе почти веднага приключен с констатацията за смърт по непредпазливост. Но двамата със Софи знаем чудесно за какво става дума. От сега нататък трябва да я пазя още по-внимателно. Нищо не бива да ми убягва. В противен случай съществува рискът самата Софи да ми убегне. Усещам как бдителността ми се изостря като бръснач. Понякога дори ме побиват тръпки.

След последните събития Софи вече не може да споделя проблемите си с Венсан. Вече е обречена на самота.

15 януари

Сутринта двамата заминаха за провинцията. Отдавна не бяха ходили в Оаз. Напуснах Париж половин час по-късно. Задминах ги на Северната магистрала и спокойно ги изчаках на разклона за Санлис. Този път не ми беше толкова трудно да ги следвам. Те минаха първо през една агенция за недвижими имоти, но излязоха без брокера. Спомних си за една къща, която бяха оглеждали в някакво селце до Крепиен-Валоа — изглежда, се бяха запътили в тази посока. Но ги нямаше там. Реших, че съм ги изгубил, докато не засякох колата им няколко километра по-далече, паркирана пред една решетеста желязна врата.

Къщата е голяма и по-скоро необичайна в сравнение с характерните за района постройки — каменна сграда с дървени балкони, доста сложна, струва ми се, като архитектура, с куп ъгли и чупки. Има стара плевня, която явно ще им служи за гараж, и работилница, където идеалният съпруг несъмнено ще се прави на мосю Бриколаж... Къщата е разположена наред с парк, ограден отвсякъде с каменен зид, с изключение на северната страна, където е рухнал. Точно оттам и влязох, след като оставих мотоциклета си в покрайнините на малката горичка зад имението. Наблюдавах ги с бинокъл. След двайсетина минути ги видях да се разхождат прегърнати през кръста в парка. Шепнеха си нещо. Пълна идиотщина — сякаш някой можеше да ги чуе наред този пущинак, пред тази

голяма безлюдна къща в покрайнините на това затънтено селце, потънало в сън като че ли от сътворението на света... Какво пък, може би точно това е любовта. Въпреки леко печалното изражение на Венсан, двамата изглеждаха напълно прилично и по-скоро щастливи. Особено Софи. На моменти тя притискаше силно ръката на Венсан към себе си, сякаш за да се увери в присъствието му, в неговата подкрепа. Ала все пак в гледката на прегърнатата двойка наред този обширен вледенен зимен парк имаше нещо тъжно.

После влязоха в къщата и аз наистина не знаех как да постъпя. Все още не се бях установил в района и започвах да се опасявам, че може да се натъкна на някого. Човек никога не може да е сигурен в подобни места. На пръв поглед е същинска гробница, но в мига, в който поискаш да останеш сам, изведнъж се озоваваш лице в лице било с някой селяндур, яхнал трактора си, било с ловец, който те оглежда изпитателно, или пък с хлапе на колело, дошло да си построи колибка в гората... След известно време, понеже все още не бяха излезли от къщата, прекарах мотоциклета си до рухналия зид и се прокраднах към нея. И тогава ме осени прозрение. Хукнах към задния вход. Пристигнах там запъхтян, тъй че си дадох минута-две, докато ударите на сърцето ми се успокоят и ми позволят да възприема околните шумове. Ни вопъл, ни стон. Продължих покрай къщата, като много внимателно гледах къде стъпвам, и спрях пред един прозорец с дървени капаци, изпочупени в долния край. Стъпих на един каменен корниз и надникнах вътре. Оказа се кухнята. В допотопен стил и нуждаеща се от солиден ремонт. Но това далеч не бе основната грижа на моите гълъбчета! Софи се бе опряла на каменния умивалник с нагъната на кръста пола, докато Венсан, със сбръчкан около глезените панталон, най-прилежно я чукаше. Очевидно траура по майка му в никакъв случай не бе повлиял на способностите на момъка. От наблюдателния си пост виждах единствено гърба му и ритмично свиващия се задник, когато проникваше в нея. Смехотворно! За сметка на това обаче, най-хубавото нещо бе лицето на Софи. Със затворени очи и повдигнала се на пръсти, тя стискаше врата на мъжа си така, сякаш носеше кошница, с преобразено от неописуема наслада лице. Красиво женско лице, много бледо и напрегнато, вгълбено в същината си, като насън... Имаше нещо безнадеждно отчаяно в отдаването ѝ. Успях да направя няколко много прилични снимки. Междувременно

глупакът ускори движенията, бузите на млечнобелия му задник се свиваха все по-учестено и все по-силно. По изражението на Софи разбрах, че ще свърши. Тя отвори широко уста, изцъкли очи и от гърлото ѝ се изтръгна пронизителен вик. Беше фантастично — точно това искам да получа от нея в деня, в който ще я убия. В разтърсващ спазъм тя отметна глава назад и рязко я притисна към рамото на Венсан. Хапеше самото му и неудържимо трепереше.

Наслаждавай се, ангелче, наслаждавай се, докато можеш...

И точно в този момент осъзнах, че напоследък не бях забелязвал хапчето в банята. Бога ми, тия наистина са решили да си направят бебе. Но това не ме притеснява, напротив, навежда ме на някои идеи...

Оставих ги да се приберат спокойно в Париж и изчаках до затварянето на агенцията по обяд. Снимката на къщата на витрината е вече маркирана като продадена. Сиреч предстоят ни уикенди в провинцията. Защо не?

17 януари

Странно нещо са идеите. Явно зависят от нагласата на съзнанието. Така например оня ден, докато обикалям апартамента без конкретна цел и причина, проявявам интерес към купчинките книги, които Софи е струпала до бюрото си. Най-отгоре попадам на две разработки на документационния пресцентър — монография върху Албер Лондр и „Френско-английска лексика на журналистическата и комуникационната технология“. И двете са заети от библиотеката в един и същи ден. Върнах ги обратно. Припрените читатели се ползват от услугите на специално гише. Това спестява излишното чакане. Според мен е практично.

18 януари

Трябва да го впише в бележника си: Софи не е видяла последните две сметки за телефона. Удар под кръста, поне от морална гледна точка. Венсан не е доволен. Софи плаче. Лошо, двамата постоянно се карат. При все това Софи полага всички усилия да мисли за себе си, за него, за всичко, може би се опитва дори да не сънува. Така или иначе, тя се обажда, за да разбере дали терапевтът не би

могъл да я приеме по-рано... Вече не може да контролира съня си — спи, не спи, заспива отново, потъва в почти мъртвешки сън, след което нощи наред не може да мигне. И пуши, пуши с часове на прозореца... Страх ме е да не настине.

19 януари

Мамка й! Не знам какви ги къдри, не знам дори дали го прави нарочно, но съм бесен и срещу нея, и срещу себе си! Питам се дали не е усетила нещо, дали не се опитва да ми заложи капан... Предвид предстоящата консултация, отидох у тях, за да хвърля поглед на намиращото се в чекмеджето на бюрото й тефтерче с черна кожена подвързия, в което тя отбелязва всичко извършено или предстоящо да се извърши у дома. Познавам го отлично, често надзъртам в него. И точно поради това не го прегледах веднага. Тефтерчето е празно! Същото е, абсолютно същото, ала страниците му са празни! Налага се заключението, че тя разполага с две тефтерчета, и се чудя дали това не е предназначена за мен примамка. Вечерта очевидно си е дала сметка, че то е изчезнало...

Като се размисля, не смятам, че е успяла да долови присъствието ми. Може би се заблуждавам, но ако случаят беше такъв, щях да го установя по ред други признаци, а за момента всичко върви добре, всичко върви нормално.

Не знам как да го тълкувам, ала тази история с тефтерчето сериозно ме тревожи.

20 януари

Има Бог за справедливите каузи! Мисля, че отървах кожата. Ако съм честен, трябва да призная, че наистина се уплаших — не смеех да се кача у Софи, имах смътното усещане, че е опасно, че нещо ме дебне, че накрая ще ме спипат... И с право.

Отидох у тях, върнах празното черно тефтерче в чекмеджето на бюрото й и се наложи да преровя целия апартамент в издирване на другото, истинското. Бях сигурен, че не го носи със себе си — спасиха ме вечните й опасения да не изпогуби нещата си. Трябваше ми време, а кача ли се веднъж в апартамента й, не обичам да се застоявам там,

защото знам, че не е здравословно, че трябва да съкратя рисковете до минимум. Бе ми необходим повече от час, за да го открия! Ръцете ми се потяха в гумените ръкавици, постоянно се ослушвах и за най-малкия шум в сградата, все повече се изнервах, не знаех как да се овладеея, обземаше ме някакъв алогичен, неконтролируем страх. И изведнъж го открих зад тоалетното казанче. Това не бе добър признак, значи, имаше съмнения. Но не задължително спрямо мен, все пак... Мина ми през ума, че може би се съмнява в самия Венсан, което напълно би ме устроило. В момента, в който сложих ръка върху него, чух ключа да се превърта в бравата. Бях в тоалетната, вратата ѝ бе полуоткрехната и за щастие, интуитивно се въздържах да не я затворя — тя е в дъното на коридора, точно срещу входната врата! Ако беше Софи, с мен бе свършено — още с влизането си жените мигом се втурват към тоалетната. Но за късмет, беше Венсан, долових категорично мъжки стъпки. Сърцето ми блъскаше толкова силно, че не чувах нищо, дори не можех да мисля адекватно. Изпаднах в паника. Той мина покрай тоалетната и захлопна вратата ѝ — трясъкът буквално ме вцепени. Едва не припаднах, със сетни сили се облегнах на стената. Венсан влезе в кабинета си, включи стереоуредбата и странно, именно паниката ме спаси. Мигом изскочих от банята и се втурнах да бягам на пръсти, почти несъзнателно прекосих коридора, отворих външната врата и без дори да я затворя, хукнах надолу по стълбите колкото ми държаха краката. За миг през ума ми мина, че всичко е пропаднало, че ще се наложи да се откажа. И ме обзе неопишуемо отчаяние.

Призракът на мама обсеби съзнанието ми и се разплаках. Сякаш току-що бе умряла за втори път. Инстинктивно стиснах тефтерчето на Софи в джоба си. Вървах и плачех.

21 януари

Докато прослушвах записа, преживях всичко отново. Ретроспекцията е нещо кошмарно! Чух стереоуредбата да се включва (нещо на Бах, струва ми се), май дори долових потупването на подметките си по коридора, но искрено казано, доста смътно. Сетне, вече значително по-ясно, различих решителните крачки на Венсан към входната врата, последвани от доста дълга пауза преди затварянето ѝ.

Мисля, че се е запитал дали някой не е влязъл, а може и самият той да е излязъл за малко на площадката, да е изкачил няколко стъпала или пък да се е спуснал надолу, да е надзърнал през парапета — нещо подобно. В крайна сметка вратата бе надлежно затръшната. Според мен явно е решил, че не я е затворил добре при влизането си, и толкова. Вечерта дори не сподели случая със Софи, което щеше да бъде истинска катастрофа. Направо се бях панирал от страх!

23 януари

Тревожен имейл до Валери. На сутринта преди срещата при психиатъра не могла да открие тефтерчето си... Била го скрила в тоалетната, със сигурност, но тази сутрин — нито следа от него. Буквално ревеше. Чувствала се изнервена, превъзбудена, уморена. И отчаяна.

24 януари

Преглед при психиатъра. Когато отваря дума за изгубеното тефтерче, той прави всичко възможно, за да я успокои. Случват се такива неща, казва, особено когато им отдаваш прекалено голямо значение. Общо взето, ѝ се струва много умерен и ни най-малко притеснен. Тя избухва в плач, когато споменава за съня си за своята свекърва, и не може да се въздържа да не уточни, че инцидентът се е случил при абсолютно същите обстоятелства, както в съня ѝ. А също и за факта, че изобщо не си спомня какво е правила през този ден. Лекарят я изслушва търпеливо, той също не вярва в пророчески сънища. Развива ѝ някаква своя теория, която тя не схваща много добре, или по-скоро не чува много добре поради забавените си възприятия. Нарича я теория на „малките беди“. В края на срещата все пак се интересува дали не би се решила да си даде „известна почивка“. Кое то я плаши още повече. Според мен го тълкува като намек за хоспитализиране. Знам, че това я ужасява.

Валери отговаря веднага на имейлите ѝ. Държи да покаже, че ѝ е близка. Валери — както и аз — усеща, че Софи не ѝ казва всичко. Може би е някаква магия. Когато не говориш за нещо, то не съществува или поне не рискуваш да бъдеш заразен...

30 януари

Започнах да се отчайвам покрай тази история с часовника ѝ. Бяха минали почти пет месеца, откакто Софи бе изгубила красивия си часовник, подарен ѝ от баща ѝ. Макар бог да е свидетел, че навремето беше преровила всичко и навсякъде в дома си с надеждата да го намери. Уви, часовникът се оказа безвъзвратно изгубен. Същински траур!

И изведнъж — бум! — Софи най-неочаквано го открива. Сетете се къде? В кутията за бижута на майка си! На дъното. Вярно, тя не я отваря всеки ден и не носи нещата, които са в нея. Но от края на август все пак със сигурност я е отваряла най-малко пет-шест пъти. Дори се опитва да си спомни точно колко пъти я е отваряла от последния си отпуск насам и съставя списък на бижутата за Валери, сякаш държи да ѝ докаже нещо, което е адски тъпо. При все това нито веднъж не бе забелязала часовника. Той не беше най-отгоре, разбира се, но кутията не е много дълбока и не съдържа чак толкова много неща... А и защо, по дяволите, би го сложила точно там? Шантава история.

Същевременно Софи не изглежда много доволна, че е намерила часовника си. Върхът!

8 февруари

Случва се да изгубиш пари, но да ги имаш в повече от необходимото е доста рядък случай. И най-вече необясним.

Моите приятелчета Софи и Венсан си имат планове. Софи е изключително дискретна на тази тема в имейлите си до Валери. Заявява, че „все още не е много сигурно“, че „скоро ще ѝ разкаже всичко“ и че тя ще бъде „първата, която ще научи“. Така или иначе, Софи реши да се раздели с една малка картина, която купи преди пет–шест години. Разпространи информацията в средите, които посещаваше, и до зимата я продаде. Искаше ѝ три хиляди евро. Доколкото разбрах, цената била напълно прилична. Един господин дойде да види творбата. След това някаква дама. В крайна сметка Софи я спазари за две хиляди и седемстотин евро, при условие че ѝ бъдат изплатени в брой. Изглеждаше доволна.

Софи сложи парите в плик, който прибра в малкото писалище, но тя не обича да държи къщи прекалено много пари в брой. Затова тази сутрин Венсан отиде да ги внесе в банката. И тук се случи необяснимото. Той изглеждаше силно притеснен от случая. Май точно оттогава между двамата започнаха безкрайни разправи. В плика имаше три хиляди евро. Софи е категорична — две хиляди и седемстотин. Венсан също не отстъпва — три хиляди. Голям инат са тия двамата! Смешна история.

Да де, но работата е там, че Венсан я гледа доста подозрително. Дори си позволява да подхвърля, че от известно време се държала „странно“. Софи, естествено, възразява, че няма такова нещо. Накрая се разплаква. Двамата дълго си говорят. Венсан я убеждава, че непременно трябва да отиде на лекар, че точно сега е моментът.

15 февруари

Снощи Софи преобърна къщата наопаки. Читателската ѝ карта не може да лъже — заела е две книги, самата тя го помни много добре, защото преди това ги е прелистила. Не прочела, просто прелистила. Заела ги от любопитство заради една статия, на която попаднала преди няколко седмици. Чудесно си спомня и как изглеждат. Ала ето че не може да ги открие. Албер Лондр е професионален лексикограф. Вече всичко плаши Софи. Тя все по-често изпада в паника, за щяло и

нещяло. Обади се в центъра по документация, за да помоли да удължат заемния срок. Оказа се, че е върнала книгите. Библиотекарят дори уточни кога — на 8 януари. Тя се разрови в бележника си — на тази дата е била при клиент в предградията. Може и да е минала през центъра... Не, няма никакъв спомен да е връщала книгите. Подпита Венсан, но без да проявява особена настойчивост — в момента и с ръкавици не може да го пипнеш, споделя тя с Валери. Книгите са все така на разположение в центъра по документация и не са заети от друг. В крайна сметка тя не издържа — отиде на място и се поинтересува точно на коя дата ги е върнала. И получи съответното потвърждение.

Видях я на излизане от центъра. Изглеждаше силно притеснена.

18 февруари

Преди седмица Софи организира пресконференция по повод на важна разпродажба на антикварни книги. По време на последвалия я коктейл, тя направи цифрови снимки на журналисти, на членове на ръководството и на бюфета както за изданието на компанията, така и за да спести на пресата да изпраща нарочни фотографии. Цял един ден, включително и през уикенда, девойката работи на домашния си компютър, за да форматира и коригира снимките, които трябваше да представи на борда и на всички присъствали и не присъствали по една или друга причина журналисти. Накрая компилира всичко във фолдър с названието „Преса_11_02“, който прикачи към един имейл. Очевидно залогът е сериозен — тя дълго се двоуми, преработи за пореден път снимките, провери отново и отново всичко. Чувствах, че се притеснява. Професионалното съзнание явно си казваше думата. В крайна сметка все пак се реши, но преди да изпрати имейла, блокира всяка нежелана намеса. Никога не злоупотребявам с достъпа си до нейния интернет. Винаги съм се опасявал, че може да го засече. Но този път не можах да се въздържа — в хода на блокирането вкарах във фолдъра ѝ две снимки. В същия формат, дори и след преработката; чиста проба занаятчийство, но този път нямаше бюфет, нямаше журналисти или престижни клиенти — пресаташето просто въртеше страхотна свирка на съпруга си под ослепителното слънце на Гърция. При това бе много по-ясно разпознаваема от съпруга.

19 февруари

В службата на Софи нещата вървят явно зле. Историята с прес досието предизвика верижна реакция. Изненадата я довърши. Още в понеделник сутринта в дома ѝ се обади един от членовете на борда. Същият ден, и то още в най-ранните часове, я налетяха и куп журналисти. Софи е потресена. Не го е споделяла с никого, най-малко с Венсан. Сигурно умира от срам. Разбирам го от имейла на журналист „приятел“ — съсипана от новината, тя очевидно го е помолила да ѝ изпрати снимките, просто не можела да повярва! Трябва да отбележа, че изборът ми беше повече от удачен — с преливаща от сперма уста, тя похотливо се вглежда в лицето на Венсан. Бога ми, когато тия дребнобуржоазни трътки решат да се правят на курви, просто нямат равни. Втората снимка е, ако мога да се изразя така, още по-компрометираща. В подстъпите на кулминацията тя без задръжки демонстрира на какво е способна, ала и момъкът в никакъв случай не пада по-долу...

Така или иначе, катастрофата бе налице. Тя не отиде на работа и през целия ден се търкаля безволно на леглото за най-голям уплах на Венсан, с когото отказа да сподели каквото и да било. Дори на Валери се задоволи само да спомене, че ѝ се е случило „нещо ужасно“. Срамът е кошмарно нещо, направо те парализира.

20 февруари

Софи плака през целия ден. Прекара значителна част от него на прозореца, палейки цигара след цигара — направих ѝ куп снимки. Дори не се мерна в службата и предполагам, че офисът жужи като кошер. Обзалагам се, че разкритията са в устата на всички и че пред машината за кафе се води трескава размяна на фотокопия от снимките на Софи. Тя очевидно е наясно с картинката. Не мисля, че вече ще се върне там. И несъмнено именно заради това прие с такова безразличие новината за суспендирането си от задълженията ѝ. За една седмица. Изглежда, бяха успели да ограничат пораженията, но според мен те бяха непоправими... Гониш ли кариера, задължително си подвластен на подобни рискове. А Софи, изглежда, изобщо не е в час.

23 февруари

Още от здрачаване се озовах в капан — трябваше да я взема за вечеря. Бях резервирал две места в „Жюлиен“, но моята неукротима любовчийка имаше други планове. Когато влязох у тях, заварих сервирана маса за двама. Тази демонстрираща неизменно катастрофален вкус тлъста трътка, за което недвусмислено свидетелстваше и парфюмът ѝ, дори би тропосала отгоре ѝ някаква гадост във вид на свещник с претенциите за модерн арт. Прикипя ми, но в момента, в който долових уханието на къкрещото във фурната ястие, ми бе вече трудно и дори невъзможно да откажа поканата. Възпротивих се чисто формално, обещавайки си никога повече да не се срещам с това момиче. Решението ми бе категорично. Тази мисъл ме успокои и тъй като масата беше кръгла и не позволяваше на Андреа да ми се нахвърли, както правеше при всеки удобен случай, се почувствах в относителна безопасност.

Тя обитава миниатюрен апартамент на четвъртия етаж в стара, лишена от каквото и да било чар сграда. Трапезарията има само един прозорец — вярно, разположен доста високо, но предоставящ твърде оскъдна светлина, тъй като гледа към двора. Помещението е от онези, в които си принуден да държиш лампите постоянно включени, ако не искаш да изпаднеш в депресия.

Като цяло и вечерта, и разговорът бяха донемайкъде досадни. За Андреа аз съм Лионел Шалвен, работя в агенция за недвижими имоти, родителите ми са покойници, което благодарение на добре отработено болезнено изражение при всяко засягане на въпроса ми спестява иначе неизбежните детски спомени. Живея сам и както е убедена дебелият кифла, съм импотентен. Или най-малко страдам от временна полово немощ. Успях да избягна темата, задоволявайки се умишлено да наблегна само на най-съществените елементи. Реагирах по интуиция.

От дума на дума се стигна до отпуските. Миналия месец Андреа беше прекарала няколко дни при родителите си в По и по този случай бях възнаграден с рояк подробности за характера на баща ѝ, за страховете на майка ѝ и за тъпотииите на кучето ѝ. Усмивах се. Бога ми, не можех да направя нищо повече.

Вечерята бе от онези, които сигурно превъзнасят като „изискани“. Или поне които тя смята за такива. Всъщност подобно

определение заслужаваше единствено виното, но то ѝ бе препоръчано от кварталния бакалин. Самата тя не разбираше нищо от вина. Беше забъркала нещо като „домашен коктейл“ с ужасяващия мирис на парфюма ѝ.

Както и се опасявах, след вечерята Андреа сервира кафе на малката масичка пред дивана. Сетне плъсна огромния си задник до мен и след известно мълчание, което явно окачествяваше като проникновено и красноречиво, със сладно изражение прошепна, че „разбира моите трудности“. Изрече го с патоса на монахиня. По моему бе убедена, че е ударила джакпота. Очевидно умираше от желание да я опънат, защото едва ли ѝ се бе случвало много често, и сега, попадайки на предполагаемо импотентен любовник, най-сетне се чувстваше полезна за нещо. Разиграх етюда с логичното в такива моменти притеснение. За да разсее атмосферата, в подобни случаи тя започва да говори за работата си като всеки, който няма какво да каже. Или да повтаря за пореден път все едни и същи вицове. В един момент обаче отвори дума за отдел „Комуникации“. Веднага застанах нащрек и през следващите минути съумях постепенно да насоча разговора към Софи, първо по доста заобиколен начин, разбира се, като подхвърлих, че големите разпродажби несъмнено изискват огромни усилия от страна на всички. За начало Андреа изключокари половината персонал на компанията и накрая подхвана и Софи. Умираше от удоволствие, докато ми разказваше за номера със снимките. И при това гадничко се подхилваше. Хубава приятелка, няма що...

— Жалко, че напуска — додаде тя. — Всъщност, рано или късно, щеше да го стори...

Наострих уши. И миг по-късно всичко ми се изясни. Софи не напуска само „Пърсис“, тя напуска Париж. От месец насам двамата Дюге са търсили не просто вила, а къща на село, в която да живеят. Отскоро Венсан е назначен за ръководител на нов изследователски екип в Санлис и семейството ще се установи там.

— Добре де, но тя какво ще прави? — попитах Андреа.

— Как така?

Изглеждаше силно изненадана, че проявявам интерес към подобни неща.

— Спомена, че е работохолик, затова просто ми е любопитно какво ще прави на село...

С тържествуващо изражение на доморасъл конспиратор, Андреа ми съобщи, че Софи „чака бебе“. За мен това не беше новост, но все пак се притесних. Струва ми се крайно непредпазливо като решение, особено в сегашното ѝ състояние.

— И намерили ли са нещо? — попитах.

По думите ѝ били купили „разкошна къща в Оаз“, недалече от магистралата.

Бебе. И в същото време Софи напуска Париж... С удара с пресата се надявах да я принудя за известно време да спре да работи, но чак да забременее и ведно с това да напусне Париж... Налагаше се да обмисля сериозно новите дадености. Веднага станах. Смотолевих, че трябва да си вървя, че вече е късно.

— Но ти дори не си изпи кафето — възропта дебеланата.

Да ѝ пикая на кафето... Взех сакото си и се насочих към вратата.

Наистина не знам как точно се случи. Андреа ме последва. Несъмнено си бе представяла по съвсем друг начин вечерта с мен. Въздишаше, мърмореше, че е жалко, че далеч не е чак толкова късно, още повече че е петък. Избъбрих, че на следващия ден съм на работа. Андреа ще ми е вече напълно безполезна, но за да не се издам напълно, подхвърлих няколко баналности, колкото да я успокоя. И тогава тя ми налетя. Вкопчи се с цялата си маса в мен, целуна ме по врата. Явно усети съпротивата ми. Не помня дословно какво каза, но предложи да се „погрижи за мен“, че щяла да бъде търпелива, че не бивало изобщо да се страхувам — нещо от този род... И нищо нямаше да се случи, ако за да ме окуражи, не беше поставила ръка на корема ми. Всъщност доста по-надолу. Вече не бях в състояние да се владея. И вечерта, и онова, което току-що бях научил, ми бяха дошли в повече. Почти ме бе залепила на вратата и аз рязко я отблъснах. Реакцията ми я изненада, но реши да продължи офанзивата. Усмихна се и мазната ѝ усмивка бе толкова гнусна, толкова похотлива... няма нищо побесрамно от сексуалното желание у грозните момичета... Не можах да се сдържа. Зашлевих я. Много силно. Тя притисна ръка към бузата си. В погледа ѝ се четеше изумление. Веднага си дадох сметка колко абсурдна и безполезна е ситуацията. Както и всичко, което бях принуден да изживея досега с Андреа. Тъй че я зашлевих отново, този път по другата буза, и отново, и отново, докато тя не се разпищя. Озърнах се към стаята, към масата с остатъците от храна на нея, към

дивана и чашките с кафе, до които не се бяхме докоснали. И ме изпълни неописуемо отвращение. Хванах я за раменете и я притеглих към себе си, сякаш исках да я успокоя. Тя не се възпротиви, очевидно хранеше надеждата, че това е просто краят на един болезнен миг. Отидох до прозореца и го отворих широко, все едно исках да си поема въздух, и зачаках. Знаех, че ще дойде. Отне ѝ две минути. Тя комично подсмърчаше зад гърба ми. После я чух да приближава и парфюмът ѝ ме облъхна за последен път. Поех дълбоко дъх, обърнах се, хванах я за раменете и когато тя се притисна към мен, скимтейки като кученце, отново бавно се обърнах, сякаш се канех да я целуна, опрях длани в раменете ѝ и с всички сили я блъснах. Докато излиташе през прозореца, за миг срещнах ужасения ѝ поглед. След малко чух отвратителен звук. Разплаках се. Разтреперих се от глава до пети, опитвайки се да попреча на видението с мама да обсеби съзнанието ми. Ала явно бях успял да запазя достатъчно самообладание, защото само след секунди вече бях грабнал сакото си и тичах надолу по стълбите.

24 февруари

Падането през прозореца на Андреа, естествено, бе изпитание за мен. Не толкова заради смъртта на тая нещастна гъба, което се подразбира от само себе си, колкото заради начина, по който си отиде от този свят. От ретроспективна гледна точка съм изненадан, че не изпитах нищо след смъртта на майката на Венсан. Очевидно падането по стълбище и падането през прозорец са две съвършено различни неща. Но тази нощ през прозореца изхвърча не Андреа, разбира се, а мама. Този път обаче това се оказа не чак толкова мъчително, колкото в безбройните ми сънища през последните години. Сякаш нещо у мен постепенно намираще покой. Според мен го дължах на Софи. Може би нещата опират до най-елементарна отпратка, или нещо подобно.

26 февруари

Сутринта Софи отиде на погребението на скъпата си колежка. Когато я видях да излиза от тях цялата в черно, ми се стори доста красива за бъдеща покойница. Две погребения в един толкова кратък

период — направо да полудееш. Трябва да призная, че самият аз бях потресен. Андреа и особено начинът, по който умря...! По моему е богохулство. Обида за майка ми. В съзнанието ми нахлуха до болка мъчителни спомени от детството, които посрещнах буквално на нож. Може би съдбата на всички жени, които ме обичат, е да излетят през прозореца.

Направих подробна равносметка на положението. То, естествено, не е розово, но не е и катастрофално. Просто трябваше да бъде двойно по-предпазлив. Смятах, че ако не допусна грешка, всичко ще бъде наред. В „Пърсис“ така и никой не ме забеляза. А след смъртта на дебалата повече и не се мярнах там.

Естествено, оставих у тях куп отпечатъци, но нямам криминално досие и ако изключим случайността, полицията не разполагаше с никакви шансове да открие каквато и да било връзка с мен. Въпреки всичко се налагаше да бъде все по-предпазлив, защото още един подобен гаф би поставил под заплаха целия ми план.

28 февруари

Колкото до Софи, няма нищо трагично. Ще трябва да приема, че напуска Париж, и толкоз. Притеснява ме фактът, че цялата ми техническа организация отива на кино. Какво пък, станалото — станало. От само себе си се разбира, че няма да имам шанса да се уредя с толкова удобен наблюдателен пункт като сегашния, но все ще намеря нещо.

Бебето би трябвало да се роди през лятото. Започвам да го вмествам в стратегията си за следващите месеци.

5 март

Тревога — сутринта пред тях цъфна камионът на хамалите. Нямаше и седем часът, но още от пет целият апартамент светеше и ясно различавах трескаво суетящите се силуети на Софи и съпруга ѝ. Към осем и половина Венсан отиде на работа, оставяйки цялата организация по преместването на женичката си. Тоя тип е голям гад.

Не виждам никаква полза от по-нататъшното си оставане в тази стая — тя би ми напомняла постоянно за възхитителните моменти, които изживявах покрай Софи, през чиито прозорци можех да надзъртам, да я виждам и да я снимам по всяко време на денонощието... Разполагам с повече от сто нейни снимки. Софи на колене пред мъжа си, Софи, докато пили ноктите на краката си на прозореца в хола...

Ще дойде ден, когато Софи наистина ще ми липсва. Но все още не сме стигнали дотам.

7 март

Малък технически проблем — успех да прибера само два от микрофоните. Третият сигурно е изчезнал в хода на преместването — така де, тия джаджи са като въшки.

18 март

В селото цари кучешки студ. И тъга. Господи, каква тъга! За какво ѝ бе притрябвало да идва тук...? О, да, за да последва великия си съпруг. Като примерна, послушна женичка. Давам ѝ не повече от три месеца, преди да задълбае в безмерна скука. Коремът, естествено, ще ѝ прави компания, но това далеч няма да е единствената ѝ грижа... Вярно, нейният Венсан се е уредил със завиден пост, но за мен той е не толкова велик съпруг, колкото велик егоист.

Покрай преместването на Софи в Оаз ще ми се наложи да навъртам доста километри, и то посред зима... Затова си намерих едно хотелче в Компьен. Представих се за писател. За сметка на това се наложи доста да се потрудя, докато установя подходящ наблюдателен пункт. Но и той вече е налице. Минавам през порутения каменен зид зад къщата. Намерих място за мотоциклета си в развалините на нещо

като работилница, част от чийто покрив все още се държи. Разположена е доста далече от къщата и няма как да забележат мотора от пътя, а и по него не минава почти никой.

Като се изключи студът, всичко работи в моя полза. Не бих казал същото за Софи. Защото дори за работохолиците времето в огромната къща се точи дяволски бавно. Вярно, през първите дни работниците създаваха известно оживление, но най-неочаквано температурите за пореден път паднаха рязко и те прекратиха ремонта, като изобщо не се знае кога ще го подновят. Настроението е също под нулата — изровеният от камионите двор пред къщата е замръзнал като камък и Софи се препъва при всяко излизане. Пълна скръб, наистина. Дървата за огнището като че ли бяха напълно готови, когато нямаше нужда от тях, но сега... А освен това е сама. От време на време излиза на стълбището с чаша чай. Така де, колкото и да те гони ентузиазъм, когато работиш сама по цял ден и мъжлето ти се прибира всяка вечер по никое време...

Тази сутрин вратата се отвори и навън излезе една котка. Правилно, да се обзаведеш с котка, е чудесна идея. Тя се спря за малко на прага, оглеждайки парка. Черно-бяла, хубавица. След няколко минути отиде да свърши каквото имаше за свършване, но без да се отдалечава много от къщата. Явно беше едно от първите ѝ излизания — Софи я наблюдаваше от прозореца на кухнята. Направих доста голяма обиколка, минах на свой ред зад къщата и с животинката се озовахме почти лице в муцунка, ако мога да се изразя така. Застинах на място. Котката не е някоя дивачка, напротив, много е кротка. Наведох се ѝ я подмамах. За миг тя се поколеба, после приближи и ми позволи да я погала, извивайки гръб и вирейки задница, както правят всички котки. Взех я в ръце. Тя замърка. Чувствах се някак скован, напрегнат... Остави се да я гушкам, като не спираше да преде. Отидох с нея до бараката, където Венсан държи инструментите си.

25 март

Не бях идвал от няколко дни, по-точно от вечерта, когато Софи откри милата си писана, прикована към вратата на работилницата на съпруга си. Беше съсипана, просто да не си на нейно място! Пристигнах към девет часа. Софи тъкмо заминаваше. Успях само да

мерна една пътна чанта, която сложи в багажника на колата. За всеки случай, изчаках половин час, после насилих капака на един от задните прозорци и влязох да огледам. Софи не беше стояла със скръстени ръце. Вече бе преобоядисала по-голямата част от партерния етаж, кухнята, хола и една стая, чието предназначение ми убягваше. В разкошно бледожълто с малко по-тъмни фризове, гредите в хола биеха леко в тревистозелено (поне доколкото можах да преценя), но като цяло бе много красиво. Голямо бачкане беше паднало. Десетки и десетки часове работа. Работниците бяха оставили банята на гола замазка, но можеше да се използва, имаше топла вода. Кухнята беше в етап на цялостно обновяване. Шкафовете бяха струпани на пода; предполагам, че трябваше да приключат първо с водопровода, за да ги монтират. Направих си чай и се замислих. Разходих се из стаите, пъхнах в джоба си две–три дреболии от онези, за които човек никога не си дава сметка, че са изчезнали до мига, в който случайно не ги намери. Сетне, вече взел решение, се заех с кутиите с боя и с мечетата; отне ми значително по-малко време, отколкото на Софи, за да преобоядисам всичко от пода до тавана, макар и в подчертано „спонтанен“ стил. Кухненските шкафове се превърнаха в подпалки за огнището, забърсах пръските от боя с покривката на масата, възползвах се от случая, за да обезобразя мебелите с няколко хаотични мазки, срязвах водопроводната тръба от банята до кухнята и си тръгнах, оставяйки крана отворен.

Няма да е необходимо да се връщам веднага.

26 март

Още с пристигането си Софи се запозна с Лор Дюфрен, учителката на селцето. Двете са почти връстнички и се харесаха. Възползвах се от графика на часовете ѝ и отскочих да навестя дома ѝ. Не бих искал да ме хванат в крачка. Кротко, спокойно съществуване. Кротка, спокойна млада женица. Такива се срещат често. След училище Лор с удоволствие наминава за по кафе. Софи отиде да ѝ помогне да подредят новите мебели в класната стая. С бинокъла ги видях да се забавляват. Имам усещането, че запознанството им се отразява благотворно на Софи. Веднага започнах да кроя планове.

Въпросът е да разбере каква полза ще имам от всичко това. И мисля, че разбрах.

27 март

Лор полага всички усилия, за да я успокои, но Софи просто не е на себе си. След смъртта на котката ѝ и по време на нейното отсъствие къщата е била съсипана — наистина гаден удар, бога ми. Според нея е дело на недоброжелателни съседи. Лор твърди, че е невъзможно — уверява я, че е била изключително топло приета, че местните били невероятно мили. Ала Софи сериозно се съмнява. И фактите, които излага, са категорично в нейна полза. От друга страна обаче, да наемеш експерти, да подадеш жалба, да намериш работници, да поръчаш нови мебели — това изисква време. Със сигурност седмици (а може би и месеци, кой знае...). Втурне ли се да пребоядисва всичко, направо ще ѝ окапят ръцете. А и Венсан с неговия нов пост се прибира всеки ден по нощите и твърди, че това било нормално, че в началото винаги било така (направо ме разбива, копелето...). Тя чувства, усеща, че покрай къщата витае нещо зловредно. Не иска да възприема всичко с отрицателен знак, (права си, Софи — мисли положително). За да я успокои, Венсан монтира аларма, но въпреки това не ѝ е комфортно. На медения месец в Оаз май бързичко му се видя краят. Дали пък не е заради бременността ѝ? А тя напредва. Три месеца и половина. Излишно е да се заблуждаваме, Софи не изглежда никак добре.

2 април

Само това липсваше — къщата гъмжи от плъхове! Както нямаше, така изведнъж плъпнаха навсякъде. Видиш ли един, значи, задължително има поне още десетина. Процесът започва с една двойка, която се възпроизвежда с кошмарна скорост. Щъкат навсякъде, врат се по всички ъгли — да ти настръхне косата! Цяла нощ ги чуваш да гризат. Залагаш капани, пръскаш с всевъзможни химически гадости, които ги подмамват и убиват. Накрая започваш да се питаш колко са всъщност. Правя няколко совалки с двойки плъхове, които се премятат лудешки в чантите на мотоциклета ми. Това е най-неприятният момент.

4 април

Софи се чувства най-добре в компанията на Лор. Промъкнах се отново в дома на учителката, за да уточня някои дребни неща. Дори се запитах дали девойката не си пада малко лесбийка, но не мисля, че случаят е такъв. Ала именно така се твърди в анонимните писма, които започват да се разпространяват в селото и околностите. Първо се получиха в кметството, после в социалната служба, в училищния инспекторат — пълни с какви ли не ужасии за Лор: тя е описана като непочтена (в едно от писмата се твърди, че подправяла сметките на училищния кооператив), като злонамерена (в друго се говори, че измъчвала някои хлапета), като аморална (в трето, че поддържала греховна връзка със... Софи Дюге). Атмосферата в селото става все по-напрегната. Обикновено в малките населени места, където никога не се случва нищо, подобни слухове вдигат много повече шум, отколкото където и да било другаде. В имейлите си Софи описва „Лор“ като „много смело момиче“. Накратко, в случая е открила възможност да окаже малко помощ на ближния и това я кара да се чувства полезна.

15 април

Така, ето я най-сетне и прословутата Валери! Според мен двете си приличат. Познават се още от гимназията. Валери работи в компания за международен транспорт в Лион. В интернет не откривам нищо на „Валери Журден“, но само на „Журден“ попадам на част от

генеалогията на рода ѝ, като се започне от дядото, поставил основите на семейния капитал, и се стигне до внука Анри, по-големия брат на Валери. В края на XIX век Журденови вече са натрупали значително състояние от тъкачество, впоследствие благодарение на рядко гениално хрумване дядото, Алфонс Журден, придобива лиценз върху производството на революционна за времето си синтетична памукова нишка, която осигурява прехраната на фамилията за две поколения напред. Не много дълго след това синът на Алфонс, бащата на Валери, трансформира лиценза и чрез поредица невинни спекулации (основно покупки на сгради) подплатява още по-солидно семейното благоденствие, този път за осем поколения напред. Направих приблизителни изчисления на личното състояние на Валери и установих, че само от продажбата на апартамента си тя би могла да живее безгрижно най-малко сто и трийсет години.

Видях двете да си правят разходки в парка. Софи със съкрушен вид ѝ показва растенията си, които умират. Даже и някои дървета. Не знае какво става. И предпочита да не знае.

Валери прелива от добронамереност (тя прави няколко мазки с четката, но скоро запалва цигара, присяда на едно столче и бърбори, докато изведнъж осъзнава, че Софи работи сама вече повече от час). Проблемът е, че тя се страхува от плъховете, от това, че алармата се включва съвсем сама, понякога по четири пъти на нощ, карайки я да изпада в неопишуема паника (това, разбира се, ми костваше много труд, но пък щедро ми се отблагодарява.) Според Валери няма основание за тревоги. Не мога да я критикувам.

Софи запознава Лор с Валери. Изглежда, всичко върви чудесно. Е, вярно, между Софи, която е в хронична депресия от месеци насам, и Лор, живееща в постоянен страх покрай вълните от анонимни писма, които продължават да заливат селото, за Валери това едва ли е мечтаната почивка...

30 април

Ако продължава така, дори Валери ще се настрои срещу Софи. Колкото до Венсан, той е същински сфинкс, невъзможно е да се разбере какви мисли му се въртят в главата... Валери обаче е друго нещо. Валери е самата спонтанност и не си прави никакви сметки.

Софи отдавна я убеждаваше, че трябва да остане още малко. Още няколко дни. Валери многократно ѝ обясняваше, че ѝ е невъзможно, ала Софи продължаваше да настоява. Наричаше я „душичко“, но на Валери, която може би изобщо нямаше проблем да удължи престоя си, просто не ѝ харесваше тук. Според мен за нищо на света не би останала и ден повече. Въпросът бе, че в момента, в който се нахрани да си тръгне, билетът ѝ за влака ненадейно се изпари. Несъмнено ѝ е минало през ума, че Софи прави всичко възможно, за да забави заминаването ѝ. Софи се кълне, че няма такова нещо. Валери се преструва, че инцидентът е без значение. Венсан от своя страна също се прави на дръж ми шапката. Валери си поръча нов билет по нета. Този път е значително по-мълчалива от обичайното. На гарата двете се прегърнаха. Валери потупваше по гърба Софи, която току клатеше глава, обливайки се в сълзи. Според мен Валери беше повече от доволна, че си заминава.

10 май

Когато видях, че Лор е загазила с колата, мигом съобразих какво ще се последва и се възползвах от случая. Право в десетката! На следващия ден Лор помоли Софи да ѝ вземе колата си за седмичните покупки. Софи е винаги готова да услужи. Всичко вървеше като по ноти. Бях се подготвил, ала е редно да призная, че имах и късмет. Лор можеше изобщо да не ги види. Но ги видя. Когато отвори багажника, за да прехвърли в него покупките от количката, тя забеляза крайчеца на няколко списания, подаващи се от найлонови торбички. И в период, когато животът ѝ бе подвластен на сипещите се анонимни писма, нямаше как да не бъде заинтригувана. Когато откри списанията с куп изрязани страници от рубриката „Писма“, тя веднага направи връзката. Очаквах взрив. Нищо подобно. Лор е подредено, спокойно момиче и Софи всъщност много харесва точно тази нейна черта. Лор отскочи до дома си, взе копията на анонимните писма, които бе събрала през последните седмици, и ведно с откритите в багажника списания отиде в полицейския участък в съседния град, където подаде съответната жалба. Софи тъкмо започваше да се безпокои заради забавянето ѝ. Е, в крайна сметка се успокои. Лор почти не отвори уста. Видях ги през бинокъла, застанали лице в лице. Софи е сащисана. След Лор пристигна ванът на жандармерията и къщата бе надлежно претърсена. Много скоро, разбира се, откриха и останалите списания, които се бях погрижил да заложа почти навсякъде. Делото за клевета ще тресе селото поне няколко седмици. Софи е отчаяна. Само това ѝ липсваше. Непременно трябва да говори с Венсан. Понякога си мисля, че на Софи ѝ се иска да не е жива. А е бременна.

13 май

Съсипана е. Дни наред буквално се влачи. Поработи по къщата, но малко и без желание. Човек би казал, че изобщо не ѝ се излиза.

Не знам какво става с работниците, но от тях няма и помен. Опасявам се, че застрахователите създават проблеми. Може би трябваше доста по-рано да си монтират аларма, знам ли, тия типове са ужасни педанти. Накратко, всичко е в застой. Софи е угрижена и обезсърчена. Часове наред пуши отвън, което далеч не е препоръчително, предвид състоянието ѝ...

23 май

Привечер тежки черни облаци забулиха небето. Заваля към 19:00 часа. Когато в 21:15 Венсан Дюге мина покрай мен, бурята беше вече в разгара си.

Венсан е предпазлив и уравновесен човек. Кара на границата на допустимата скорост, включва прилежно десния мигач, после левия. Когато излиза на националната магистрала, натиска газта. Пътят е абсолютно прав в продължение на километри, след което някак странно, бих казал дори брутално, свива вляво. Въпреки знаците, доста шофьори се подвеждат, още повече че точно на това място обграждащите магистралата големи дървета скриват завоя и често мнозина навлизат в него с превишена скорост. Не и Венсан, естествено, който изминава тази отсечка от седмици насам и при когото объркването е изключено. Така де, веднъж наясно ли си с нещо, винаги смяташ, че си в безопасност, и дори не мислиш за него. Венсан навлезе в завоя с увереността на човек, който чудесно познава мястото. Дъждът се бе усилил. Карах точно зад него. Задминах го в най-подходящия момент и внезапно свих вдясно, и то толкова рязко, че задната гума на мотоциклета задра предната му броня. И почти в същия миг предприех контролирано занасяне, като същевременно ударих спирачки, за да запазя равновесие. Ефектът на изненадата, дъждът, изскочилият изневиделица мотоциклет, който го засича от толкова близо, че забърсва бронята, и сетне занася току пред него... Венсан Дюге изгуби напълно контрол над колата. Наби спирачки, опита се да изправи, докато аз почти вдигнах мотора на задната гума и се озовах точно срещу него. Явно реши, че ще ме блъсне, панически изви волана и... Край на залаганията. Колата се завъртя като пумпал, гумите заораха в канавката и това бе началото на края. Пое надясно, после наляво, двигателят изрева, след което се разнесе ужасяващият звук на смазани ламарини, когато се заби челно в дървото — колата буквално се вкастри в него, изправена на задните си гуми, докато предницата бе на половин метър над земята.

Скочих от мотоциклета и се втурнах към колата. Въпреки проливния дъжд се опасявах да не избухне пожар, а исках да приключа възможно най-бързо. Приблжих откъм страната на шофьора. Венсан

лежеше със смазани гърди върху таблото. Останах с впечатление, че въздушната възглавница се бе спукала — не знаех, че е възможно. Не знаех и защо направих това, което последва, ала явно исках да се уверя, че е мъртъв. Вдигнах визъора на каската си, сграбчих го за косата и обърнах главата му към мен. Лицето му бе цялото в кръв, но едва ли някой би могъл да си представи подобно нещо — очите му бяха широко отворени и той втренчено ме гледаше! Зяпнах от изумление... Дъждът се лееше във вътрешността на купето, кръвта се стичаше по лицето на Венсан и изцъклените му очи ме фиксираха с такава настойчивост, че направо се вцепених от ужас. Гледахме се дълго. Пуснах главата му, тя тежко се килна настрана, но очите му останаха все тъй отворени. Този път обаче погледът му бе изцъклен по-различно. Сякаш най-сетне беше пукнал. Хукнах обратно към мотора и потеглих с мръсна газ. Няколко секунди по-късно се разминах с една кола, чиито стопове видях да светват в огледалото за обратно виждане...

Погледът на Венсан, буквално забит в моя, не ми дава мира и ми пречи да спя. Мъртъв ли е все пак? И ако не е, ще си спомни ли за мен? Ще направи ли връзка с мотоциклетиста, който преди време го блъсна?

25 май

Следя имейлите на Софи до баща ѝ. Той най-настойчиво ѝ предлага да отиде да я види, но тя продължава да отказва. Твърди, че има нужда да остане сама. При този неин живот това е направо върхът... Много скоро Венсан бе преместен в Гарш. Изгарям от нетърпение да разбера какво става. Нямам никаква представа какъв обрат ще вземат нещата. Но все пак донякъде се успокоих — Венсан е зле. Дори много зле.

30 май

Наложи се да взема някои мерки, иначе рискувах да я изгубя. Сега вече винаги знам къде се намира Софи. Така е по-сигурно.

Оглеждам я — човек не би казал, че е бременна. Но има такива жени, проличава им едва накрая.

5 юни

Явно все някога трябваше да се случи. Причината е несъмнено в натрупването — толкова месеци на напрежение, на изпитания и главоломното ускоряване на събитията през последните седмици, жалбата на Лор срещу нея за клеветата, катастрофата на Венсан... Вчера Софи замина посред нощ, което е необичайно за нея. За Санлис. Зачудих се дали това няма някаква връзка с Венсан. Не, никаква. Софи направи аборт. Емоциите несъмнено ѝ бяха дошли в повече.

7 юни

Миналата нощ се почувствах много зле. Събуди ме необясним страх. Веднага разпознах симптомите. Стане ли дума за майчинство, реагирам точно така. Невинаги, но често. Когато сънувам собственото си раждане и си представям щастливото лице на мама, липсата ѝ ми причинява непоносима болка.

8 юни

Венсан бе преместен в клиниката „Сент-Илер“ за рехабилитация. Вестите са доста по-тревожни, отколкото предполагах. Очаквало се да го изпишат след около месец.

22 юли

От известно време не съм виждал Софи. Тя замина за малко при баща си. Остана там само четири дни. И след завръщането си веднага замина за Гарш при Венсан.

Честно казано, новините не са добри... Нямам търпение да видя какво ще се случи.

13 септември

Господи...! Още не мога да дойда на себе си.

Очаквах го, но не чак до такава степен... От неин имейл до баща ѝ научих, че ще изпишат Венсан тази сутрин. Още отрано заех позиция в северния край на парка на поликлиниката, откъдето можех да наблюдавам целия комплекс. Бях там от дващест минути, когато ги видях да се появяват на стълбището на централната сграда. Софи се спускаше по рампата за инвалиди, бутайки количката на съпруга си. Не ги различавах много ясно. Станах и тръгнах по една от успоредните алеи, за да се приближа. Каква гледка...! Мъжът, чиято инвалидна количка бута, е само сянка на самия себе си. Гръбнакът му е пострадал явно доста зле, но това не е единствената беда. По-добре да се пресметне какво все още функционира. В момента със сигурност тежи не повече от четирийсет и пет килограма. Целият се е свил; главата му, която вероятно се клатушка постоянно, е поддържана криво-ляво от ортеза и доколкото успях да забележа, погледът му е изцъклен, а лицето му се е жлъгнало като дюля. Страх да те хване, когато си помислиш, че той тип няма още трийсет години.

Софи бута количката със завидна примиреност. Тя е спокойна, гледа право пред себе си. Походката ѝ ми се струва малко механична, но е редно да се проявява разбиране — момичето си има много сериозни проблеми. Това, което ми харесва у нея, е, че дори при тези обстоятелства тя не изпада до вулгарност — нито помен от превземките на монахините или на медицинските сестри, които се изживяват като мъченици. Просто бута количката, и толкоз. При все това несъмнено размишлява и се пита какво ще го прави това мушкато. Между впрочем, аз също.

18 октомври

Много е тъжно. Всъщност този затънтен край никога не е бил особено живописен — и това е най-малкото, което може да се каже — но този път бие всички рекорди. Огромната къща и самотната млада жена, която при най-малкия слънчев проблясък изтиква на стълбищната площадка количката с инвалида, който ѝ отнема цялото време, цялата енергия... направо да се разплачеш. Тя го увива в шалове, сядат на един стол до количката и му говори, пушейки цигара след цигара. Трудно е да се определи дали Венсан разбира какво му казва. Той постоянно клима глава, независимо дали тя говори, или не. Благодарение на бинокъла установявам, че непрестанно му текат лиги — гледката е доста мъчителна. Опитва се да каже нещо, но безрезултатно. Имам предвид, че вече не може да говори членоразделно. Надава нещо като крясъци или пък ръмжи, но двамата все пак се опитват да общуват. Софи е невероятно търпелива... Аз не бих издържал.

Колкото до останалото, продължавам да бъда изключително дискретен. Не бива да се прекалява. Връщам се през нощта между един и четири сутринта, захлопвам колкото се може по-силно един от капациите и половин час по-късно пръсвам външната крушка. Изчаквам прозорецът на стаята на Софи да светне, след това и този на стълбите и спокойно се прибирам. Важното е да се поддържа атмосферата.

26 октомври

Зимата малко подрани.

Научих, че Лор е оттеглила жалбата си срещу Софи. Дори я е посетила. Ясно е, че няма да могат да възстановят предишното доверие помежду си, но Лор е добро момиче и очевидно не е отмъстителна. Софи е вече почти прозрачна, предвидима.

Посещавам я два пъти седмично (дозирам лекарствата, преглеждам внимателно пощата ѝ, преди да я върна на мястото ѝ), а през останалото време следя имейлите ѝ. Не съм особено възхитен от обрата, който вземат нещата. Като нищо бихме могли да се закотвим в това подобие на депресивна стагнация и да киснем безволно в нея месеци наред, ако не и години. Това трябва да се промени. Софи опитва да се организира, пусна обява за домашна помощница, но по

тези места такава се намира доста трудно, да не говорим, че аз съм категорично против. Прихванах всичките ѝ писма. Реших да възприемам изчаквателна позиция. Разчитам на факта, че на нейната възраст, дори да прелива от любов, на Софи в крайна сметка ще ѝ писне и ще започне да се пита какво прави тук и докога ще издържи. Наясно съм, че търси алтернатива — предприе стъпки да намери друга къща, все по-често я спохожда и мисълта да се върне обратно в Париж. Лично мен ме устройва и едното, и другото. Просто не ми се ще мушкатото да ми се мотае прекалено дълго в краката.

16 ноември

Софи няма минутка спокойствие. В началото Венсан кротуваше в количката си и тя можеше да свърши това-онова, като прескачаше да го наглежда... Но започна да става все по-трудно. А на моменти и дори прекалено трудно. Ако го остави на площадката, само няколко минути по-късно количката му се плъзва напред и едва-що не полита надолу. Софи нае работник, който монтира рампа за достъп и ограда с предпазни парапети всички рисковни места. Нямам представа как го прави, но той успява да се добере чак до кухнята. От време на време дори сграбчва някоя вещ, което би могло да се окаже много опасно, или започва да крещи. Тя мигом дотърчава, но не може да си обясни спонтанността на реакциите му. Венсан ме познава вече много добре. Всеки път когато ме вижда, изблещва очи и започва да бълва нечленоразделни звуци. Страх го е, естествено, чувства се прекалено уязвим.

Софи подробно описва злощастията си на Валери, която всеки път обещава да отскочи да я види, но — случайно или не — така и не се решава да го стори. Трудно ѝ е да овладее страховете си, тъпче се с лекарства, двоуми се какво решение да вземе, иска съвети от баща си, от Валери, часове наред сърфира в нета, търсейки къщи, апартаменти, вече наистина не знае на кой свят се намира... И Валери, и баща ѝ, всички я съветват да настани Венсан в специализирано здравно заведение, но без успех.

19 декември

Напусна и втората домашна помощница. Тя също не пожела да обясни причината. Софи се е хванала за главата, асоциацията я е уведомила писмено, че ще бъде много трудно да ѝ намери друга.

Нямам представа дали мъжът ѝ, меко казано, все още мърда, дали все още функционира нормално и какво точно ще предприеме тя. Всъщност ситуацията е адски тъпа. Така де, Венсан далеч вече не е мачото от фамозната миналогодишна ваканция в Гърция. На практика, Софи просто му прави услуга. Старае се, милата, но чувствам, че все повече и повече се отчуждава. Ала и в най-тежките моменти не плаче. Плаче след това.

23 декември

Доста тъжна Коледа, още повече че съвпада с годишнината от смъртта на майката на Венсан.

25 декември

Коледа! В хола избухна пожар. В същото време Венсан най-кратко дремеше. За няколко минути елхата се превърна във факла, пламъците бяха наистина впечатляващи. Софи едва успя да издърпа количката (съпругът пищеше безумно) и да хвърли няколко кофи вода, докато звънеше на пожарната. Вярно, на страха очите са големи. Но че браха голям страх, дума да няма. Дори пожарникарите доброволци, които тя почерпи с кафе наред просмуканите с влага остатъци от хола, я посъветваха съвсем човешки да настани Венсан в специализирано заведение.

9 януари 2002 г.

Все някога трябваше да се реши. Умишлено не посягам на административната кореспонденция. Софи е намерила подходящо заведение в парижките предградия. Благодарение на солидната си здравна осигуровка Венсан е приет с широко отворени обятия. Тя го отведе там, коленичи до количката, говори му дълго шепнешком, изтъквайки предимствата на ситуацията. Той ръмжеше неразбираемо. Когато остава сама, Софи плаче.

2 февруари

Леко отпуснах каишката на Софи, колкото да ѝ дам време да се организира. Задоволявам се да „губя“ това–онова от нещата ѝ, да дезорганизирам повече или по-малко графика ѝ, но явлението е вече дотолкова обичайно, че не предизвиква у нея ни най-малки притеснения. Очевидно е обръгнала. А ето че изневиделица си възвръща и известно самочувствие. Отначало, разбира се, навестява Венсан всеки ден, но постоянството ѝ бързо бива изместено от болезнено спонтанни посещения, особено що се отнася до времетраенето им. И също тъй внезапно изпада в жестоки пристъпи на чувство за вина. Установих го покрай кореспонденцията с баща ѝ — Софи обаче не смее да отвори и дума за това пред него.

Сега, след като Венсан е вече в санаториума, тя обявява къщата за продан. И се пазари като стар евреин, при това с доста необичайна клиентела: амбулантни търговци, антиквари, доброволци от „Емаус“ — колите прииждат една след друга. Софи наблюдава пристигането им и неизменно ги посреща на стълбището, но никога не ги изпраща. Междувременно се товарят кашони и кашони ведно с всевъзможна мебелировка — всичко, което може да ти мине през ума, ако не и повече. Странно ми е да наблюдавам как всички тези мебели, всички тези вещи, на които само нощ преди това се бях възхищавал, сега се пренасят, товарят и откарват — цялата тази суетня неочаквано придобива неприятен, зловещ оттенък. Но такъв е животът.

9 февруари

Онзи ден, някъде към 21:00 ч., Софи скочи в едно такси.

Стаята на Венсан се намираше на втория етаж. Той е издърпал резето на вратата, водеща към старото монументално стълбище, и е засилил инвалидната си количка надолу. Санитарите недоумяваха как е успял да го стори, но в тоя тип се криеше все още неподозирана енергия. Възползвал се е от затишието след хранене, когато се сформират групите за колективни игри, а останалите пациенти засядат пред телевизорите. Загинал е на място. Странно все пак, умрял е по същия начин, по който умря и майка му. А после ме убеждавайте, че няма съдба...

12 февруари

Софи реши да кремира Венсан. На церемонията присъстваха малко хора — баща ѝ, бащата на Венсан, бивши колеги, неколцина членове на двете семейства, с които тя се вижда от дъжд на вятър. Именно при подобни обстоятелства си даваш сметка колко се е отчуждила от всички. Валери също бе там.

17 февруари

Надявах се, че смъртта на Венсан ще ѝ донесе поне малко облекчение, защото със сигурност от седмици в главата ѝ се е въртял един и същи сценарий: задължението години и години наред да го посещава... Ала реакцията ѝ е съвсем различна — Софи се терзае от ужасни угризения. Ако не го беше настанила в пансиона, ако бе имала смелостта да се грижи за него докрай, той щеше да бъде още жив. И макар че Валери постоянно я убеждава в имейлите си, че да се живее така просто не е живот, Софи изпитва непоносима мъка. Все пак мисля, че разумът ще надделее. Рано или късно.

19 февруари

Софи замина за няколко дни при баща си. Реших, че не е необходимо да я придружавам. А и тя взе лекарствата със себе си.

25 февруари

Честно казано, кварталът е приличен. Лично аз не бих го избрал, но си го бива. Софи се настани в апартамент на третия етаж. Ще трябва да измисля начин тия дни да го посетя. Очевидно е, че не мога да храня надежди да си намеря толкова удобен наблюдателен пункт, колкото предишния, който използвах по времето, когато Софи бе жизнена млада жена... Но се оглеждам.

Тя не донесе тук почти нищо. То и какво ли толкова бе останало след голямата разпродажба в Оаз. Размерите на камиона, който нае, нямаха нищо общо с тези на чудовището, което бяха използвали при първото си пренасяне. Не съм особен любител на символиката, но в случая възприемам този факт донякъде като предзнаменование, при това доста окуражаващо. Преди няколко месеца Софи напусна Париж с мъжа си с тонове мебели, книги, картини и с бебе в утробата. Сега се върна сама, и то само с една камионетка багаж. Тя вече не е някогашната млада жена, преливаща от любов и енергия. Ни най-малко. Понякога разглеждам снимките от онова време, снимките от почивката им.

7 март

Софи реши да си потърси работа. Не по специалността си, тя отдавна няма никакви връзки в пресата, а и вече не ѝ достига хъс за подобна дейност. Да не говорим за начина, по който напусна последната си служба... Виж, аз нямам такива проблеми. Мен всичко ме устройва. Тя обикаля офисите, уговаря срещи. Очевидно търси каквато и да е работа. Като че ли си търси само занимание. Почти не отваря дума за това в имейлите си. Просто иска да функционира.

13 март

Бога ми, най-малко това очаквах — детегледачка! Всъщност на обявата пише „бавачка“, но директорката на посредническата агенция хареса Софи. И резултатът не закъсня — още същата вечер тя бе наета от господин и госпожа Жерве. Ще ги проуча. Засякох Софи с едно петшестгодишно момченце. И за първи път от месеци насам я видях да се усмихва. Все още не съм съвсем наясно с работното ѝ време.

24 март

Чистачката идва по обед. Най-често ѝ отваря Софи. Но тъй като идва и в дни, когато Софи отсъства, реших, че има свой ключ за апартамента. Жената е дебела, на неопределена възраст и неизменно мъкне със себе си кафява пластмасова пазарска чанта. Не идва само през уикенда. Наблюдавах я дни наред, проучих маршрута ѝ, навиците — вече съм експерт. Преди да се заеме със задълженията си, тя се спира в „Триъгълника“, кафенето на ъгъла на улицата, за да изпуши една последна цигара. Явно това удоволствие ѝ е забранено в дома на Жерве. Слабостта ѝ са конните надбягвания. Седнах на съседната маса и докато тя се редеше на опашката, за да направи залозите си, бръкнах в чантата ѝ. Не ми беше нужно много време, за да открия връзката с ключовете. В събота сутринта отидох до Вилпаризис (голям път бие тая жена) и докато тя пазаруваше, пъхнах обратно връзката в чантата ѝ. Изобщо не се усети...

Сега вече имам достъп до дома на Жерве.

2 април

На практика нищо не се променя. След петнайсетина дни Софи губи документите си, будилникът ѝ започва да откача (още първата седмица закъснява за работа)... Засилвам натиска и изчаквам удобен случай. Досега проявявах търпение, но вече ми се ще да премина към план Б.

3 май

От два месеца насам, въпреки че безспорно обича работата си, Софи се сблъсква със същите психологически затруднения, както и преди година. Точно същите. Има и нещо ново обаче, и това са пристъпите на гняв. Понякога и на самия мен ми е трудно да я разбера. Предполагам, че подсъзнанието ѝ се бунтува, изпада в ярост. Преди случая не беше такъв. Софи се бе примирила с лудостта си. Явно оттогава нещо е преляло, знам ли... Виждам я, че се нервира, че едва успява да се овладее; държи се грубо с хората, сякаш постоянно им има зъб за нещо, сякаш вече не обича никого. Да де, но какво са ѝ

виновни другите, че е такава?! Според мен е агресивна. И много скоро си създава в квартала подчертано лоша репутация... И никаква търпимост. А за една бавачка това е просто недопустимо. Да не говорим, че изкарва яда покрай личните си проблеми (а в момента си има доста такива, признавам...) върху околните. Понякога ми се струва, че ѝ иде да убие някого. Ако бях родител, не бих поверил едно шестгодишно дете на момиче като Софи.

28 май

Трябваше да се очаква... Видях я с детето на площад „Дантръомон“, всичко изглеждаше наред. Софи седеше на една пейка, потънала в мислите си. Не знам какво точно се бе случило, но няколко минути по-късно тя вече вървеше по тротоара с широки крачки и разгневен вид. Далече зад нея момченцето се цупеше. В момента, в който Софи се обърна и се втурна към него, разбрах, че ще се случи нещо много лошо. Плесница! Злобна плесница, от онези, които целят да причинят болка, да накажат. Хлапето беше слисано. Тя също. Като че ли изплува от някакъв кошмар. Известно време се гледаха, без да проронят дума. Светофарът мина на зелено, аз спокойно потеглих. Софи се озърташе, сякаш се страхуваше, че са я видели, че ще ѝ потърсят сметка. Според мен тя ненавижда детето.

Миналата нощ Софи спа у Жерве. Случва се много рядко. Обикновено предпочита да се прибере, независимо от часа. Познавам добре апартамента на Жерве. Когато Софи остава да преспи, вариантите са два, защото има две стаи за гости. Наблюдавам прозорците. Софи разказа на момченцето приказка, после я видях да пуши последната си за деня цигара на прозореца и да светва в банята, след което апартаментът потъна в мрак. Стаята. За да се стигне до детската стая, трябва да се мине през тази, в която спи Софи. Сигурен съм, че от страх да не събудят Софи, тази вечер родителите няма да отидат да нагледат хлапето си.

Двамата се прибраха към 1:20 ч. сутринта. Тоалетът преди лягане им отне половин час и около 2:00 ч. светлината в стаята им угасна. Качих се към 4:00 часа. Минах по другия коридор, намерих кубинките, измъкнах връзките и се върнах. Дълго се вслушвах в дишането на спящата Софи, преди безшумно и много бавно да прекося стаята.

Малкият спеше дълбоко, леко подсвирвайки с носле. Не мисля, че се мъчи дълго. Усуках връзките около шията му, затиснах с рамо главата му под възглавницата, после всичко стана много бързо. Но беше ужасяващо. Той започна да се мята неудържимо. Повдигна ми се, очите ми се изпълниха със сълзи. Внезапно изпитах увереността, че точно тези мигове ме превръщат в друг човек. Това бе най-тежкото изпитание, на което бях принуден да се подложя. Вярно, преодолях го, но така и никога няма да успея да се съвзема. Нещо в мен умря заедно с детето. Нещо детинско в мен, за което не подозирах, че е все още живо.

На сутринта се разтревожих, когато не я видях да излиза от сградата. Не ѝ беше присъщо. Нямах как да разбера какво става в апартамента. Но няколко минути по-късно, няколко безкрайни минути по-късно тя изскочи на улицата, обезумяла. Взе метрото. Втурна се у тях, събра малко дрехи, нахълта в банката точно преди обедната почивка.

Софи бягаше.

На следващата сутрин „Льо Матен“ гръмна със заглавие: „Шестгодишно дете удушено в съня си. Полицията издирва бавачката“.

Януари 2004 г.

През февруари миналата година „Льо Матен“ излезе с поредно заглавие: „Къде изчезна Софи Дюге?“.

Навремето, точно след откриването на тялото на малкия Лео Жерве, се установи, че Софи е убила и някоя си Вероник Фабр, чиято самоличност ѝ беше позволила да избяга. Тогава все още никой не предполагаше, че през юни ще я последва и шефът на едно заведение за бързо хранене, който я бе наел противозаконно.

Това момиче притежава качества, които едва ли някой би заподозрял у нея. Дори и аз самият, макар че я познавам по-добре от който и да било друг. „Инстинкт за самосъхранение“ в никакъв случай не е безсмислен израз. Е, измъкването на Софи не мина без малко моя помощ от разстояние, ала не съм далеч от мисълта, че вероятно щеше да се справи и без мен. Във всички случаи фактът е налице — Софи е все още на свобода. Тя се мести многократно от град в град, променя прическата си, външността, навичките, работата, връзките.

Въпреки трудностите, произтичащи от бягството ѝ, принудата да живее без самоличност и да не се задържа задълго на едно място, съумях да поддържам все тъй безпогрешен натиск върху нея, тъй като методите ми са наистина ефикасни. През последните месеци с нея сме като слепи актьори в една и съща трагедия — създадени сме да се открием взаимно. И моментът наближава.

Говори се, че успехът на Наполеоновите войни се дължи на вариациите в стратегията. Именно заради това успя и Софи. Тя смени поне сто пъти тактиката. И неотдавна пак промени плана. Кани се за пореден път да приеме чуждо име... Решението е съвсем скорошно. Благодарение на една позната проститутка, тя успя да купи приемливо подправени документи. Напълно фалшиви, но затова пък на истинско, почти безупречно и неопетнено в законово отношение име. След което веднага се премести в друг град. Трябва да призная, че ми бе доста трудно да проумея за какво би могло да ѝ послужи закупено на такава безумна цена извлечение от акт за раждане, чиято валидност в крайна сметка е само три месеца. Но го разбрах в момента, в който я видях да влиза в една брачна агенция.

Исклучително находчив и дързък ход. Колкото и да сънува безименни кошмари, да трепери като лист от сутрин до вечер, да отдава на действията и жестовете си преминаващо в обсебя

внимание, трябва да ѝ призная невероятната способност да реагира в екстремни ситуации. Която впрочем ме принуждава много бързо да се адаптирам към нея.

Бих излъгал, ако кажа, че ми беше трудно. Толкова добре я познавам... Знаех безпогрешно как би реагирала, какво я интересуваше. Защото знаех точно какво търси и защото, струва ми се, бях единственият, способен дори да се превъплъти в нея до съвършенство. За да спечеля напълно доверието ѝ, не биваше в никакъв случай да се представям като идеалния кандидат, налагаше се доста фина дозировка. Отначало Софи ме отсвири. После времето си свърши работата. Тя се колеба, потърси ме отново. Съумях да се покажа достатъчно недодялан, за да придам достоверност на ролята си, ала същевременно и достатъчно хитър, за да не я обезкуража. Главен сержант, специалист по трансмисии, който минава за напълно приемлив кретен. Тъй като разполагаше само с три месеца, преди три седмици Софи реши да натисне газта. Прекарахме няколко нощи заедно. Мисля, че и този път изсвирих партитурата си с необходимия финес.

И резултатът е налице — онази вечер Софи ми предложи да се оженим.

Приех.

ФРАНЦ И СОФИ

Апартаментът не е голям, но е много функционален. За една двойка си го бива. Така каза Франц, когато се нанесоха, и Софи напълно се съгласи с него. Три стаи, две от които с остъклени врати, гледащи към малкия парк на сградата. Те са на най-горния етаж. Мястото е спокойно. Малко след настаняването си Франц я заведе да види военната база, намираща се на дванайсет километра от там, но не влязоха вътре. Той се задоволи да махне с ръка на часовия, който отвърна някак разсеяно. Тъй като работното му време е ту постоянно, ту плаващо, Франц излиза доста късно и се прибира рано.

Сключиха брак в кметството на Шато-Люк. Франц се погрижи да намери двама свидетели. Софи очакваше да ѝ представи по-скоро двама колеги от базата, но той заяви, че предпочитал събитието да си остане лично (ала явно беше доста оправен — уреди си цели осем дни отпуск...). Пред кметството ги чакаха двама мъже на около петдесетте, които, изглежда, се познаваха. Те несръчно се здрависаха със Софи, задоволявайки се само сдържано да кимнат на Франц. Когато заместник-кметицата ги въведе в ритуалната зала и установи, че са само четирима, попита: „Само толкова ли сте?“, след което сепнато прехапа устни. И като че ли набързо претупа церемонията.

— Важното е да се върши работа — отбеляза Франц.

Войнишки израз.

Франц би могъл да се ожени в униформа, но беше предпочел граждански костюм и в крайна сметка се оказа, че Софи така и нито веднъж не го видя с униформа, дори на снимка; самата тя си бе купила една басмена рокля, която прелестно оформяше ханша ѝ. Преди няколко дни леко изчервеният Франц ѝ беше показал вече доста поовехтялата булчинска рокля на майка си, но муселиновата снежнобяла прелест бе подействала потискащо на Софи. Да не говорим, че явно беше преживяла и лоши моменти. На места платът бе по-тъмен, като че ли вследствие на отколешни петна. Жестът от страна на Франц бе несъмнено напълно преднамерен, но когато той установи

действителното състояние на роклята, потайните му замисли отпаднаха от само себе си. Софи се бе учудила, че е запазил тази реликва. „Да — отвърна той, като че ли също изненадан. — Не знам защо... Би трябвало да я хвърля, вече е прекалено е стара.“ Ала въпреки това я прибра в гардероба в коридора, което я накара неволно да се усмихне. Когато излязоха от кметството, Франц подаде цифровия си фотоапарат на единия от свидетелите и накратко му обясни как да ги хване в кадър. „После само натискаш тук...“ Тя неохотно позира до него на стълбището пред парадния вход. След това Франц се отдалечи с двамата мъже. Софи извърна глава, гледката на заплащането в брой й беше неприятна. „Все пак е сватба...“, глуповато се бе възпротивило съзнанието й.

Оказа се, че „съпругът“ Франц не съответства напълно на представата, която Софи си бе създала за него като „годеник“. Държи се по-изискано, мери си приказките. Като всяко малко или повече недодялано същество, понякога дори изказва изумителни по дълбочината си мисли. Откакто не се чувства длъжен да поддържа разговора, е станал по-мълчалив, но продължава да съзерцава Софи като едно от седемте чудеса на света, като мечта, превърнала се в действителност. Нарича я „Мариан...“ с такава нежност, че в крайна сметка Софи привиква с това име. Накратко, Франц се изявява като олицетворение на представата за „грижовен мъж“. Софи е почти изненадана, когато открива у него редица добродетели. Първата, за която до момента и през ум не й е минавало, е, че той е силен, физически силен. Макар че досега за нея мъжката физика никога не бе играла ролята на фактор в разпалване на интимните й желания, когато за първи път спа с него, тя се беше почувствала щастлива от допира на силните му ръце, на твърдите коремни плочки, на мускулестите гърди. Една вечер изпадна в почти детски възторг, след като той с усмивка я беше вдигнал и поставил да седне на покрива на една кола, без дори да приклепне. У Софи постепенно се пробуждат закрилнически инстинкти. Дълбоко в нея нещо до болка уморено лека-полека започва да си отдъхва. Превратностите в живота й са я лишили от всяка надежда за истинско щастие и сега тя изпитва почти приемливо доволство. Има двойки, които живеят с десетилетия по този модел. Мнозина го пренебрегват само защото е прост, ако не и елементарен. Ала той носи облекчението от макар и едва осезаемото на моменти

усещане за взаимно уважение. И без да го осъзнава, без дори да се стреми да го осъзнае, тя се бе притиснала към него в леглото, бе се отдала на прегръдките и целувките му, бе му позволила да проникне в нея и първите седмици бяха протекли в нещо като черно-бял каданс, в съвършено нови измерения. В черния спектър лицата на мъртвите не изчезваха, но се завръщаха все по-рядко, сякаш се отдалечаваха. Колкото до белия, сънят ѝ бе по-спокоен и ако не самата тя като цяло, то редица неща се пробуждаха за нов живот: изпитваше детинско удоволствие да чисти, да подрежда къщата, да готви — все едно си играеше на кукли — да си търси работа, макар и не особено усърдно, защото заплатата на Франц, както я уверяваше той, била достатъчна, за да ги осигури срещу всякакви непредвидени проблеми.

В началото Франц тръгваше за базата към 8:45 ч. и се прибираще между 16:00 и 17:00 часа. Вечер отиваха на кино или да хапнат в ресторанчето „При тамплиера“, на няколко минути път от тях. Животът им течеше в обратна на обичайното семейно житие–битие посока — те първо се бяха оженили и едва сега се опознаваха. При все това разговаряха малко. А и Софи би била неспособна да определи точно за какво — дотолкова непреднамерено естествено протичаха вечерите им. Всъщност не, имаше една тема, която подхващаха доста често. Като всеки младоженец, Франц проявяваше изключителен интерес към живота на Софи, и по-точно към предишния ѝ живот, към родителите ѝ, детството ѝ, ученето. Имала ли е много любовници? На каква възраст е изгубила девствеността си...? Изобщо неща, на които мъжете твърдят, че не отдават никакво значение, но за които постоянно подпитват. Софи му изложи една напълно достоверна по същината си версия за несъществуващи родители, за раздялата им, припокриваща се в значителна степен с действителния им развод, измисли си нова майка, нямаща почти нищо общо с истинската, и разбира се, не пророни нито дума за брака си с Венсан. Що се отнася до любовниците и девствеността, използва клишета, които привидно удовлетвориха Франц. Колкото до него, животът на Мариан приключва преди пет–шест години и започва отново с женитбата им. Между двете изповеди съществува все още внушителна празнота. През ума ѝ минава, че рано или късно, ще се наложи да съчини някоя приемлива история, която да покрие този период. Разполага с достатъчно време.

Между впрочем, Франц си има някои интимни странности, но далеч не е обсебен от тях.

Потапяйки се в това непознато ѝ досега спокойствие, Софи започва отново да чете. Франц ѝ купува редовно всевъзможни джобни издания от близката книжарница. Тъй като от много дълго време не е в течение на новите заглавия, тя решава да заложи на случайността, тоест на Франц, и той се оказва голям късметлия при подбора им: Понякога ѝ носи и пълни боклуци, разбира се, но също „Портрети на жени“ от Читати и като че ли предусетил слабостта ѝ към руските автори — „Живот и съдба“ на Василий Гросман и „Последни вести от клоаката“ на Иконников. Двамата гледат филми по телевизията, а той носи и касети от видеоклуба. И често късметът му пак проработва — така тя успява да се наслади на Вишнева градина с Пиколи, която няколко години преди това бе пропуснала да гледа на парижка сцена. С течение на седмиците Софи усеща, че я обзема някакво почти блажено затъпяване, нещо като еуфорична брачна леност, на каквата често се поддават безработните съпруги.

Ала това безвремие я подведе. Беше го възприела като признак за възраждане на някогашния тъй жадуван душевен покой, но в действителност то се бе оказало, чисто и просто, преддверие към ада на поредния ужасяващ период на депресия.

Една нощ тя започна да се върти, да се мята като обезумяла в леглото. И внезапно ѝ се яви лицето на Венсан.

В съня ѝ то изглежда огромно, деформирано, отразено сякаш под много широк ъгъл или във вдлъбнатото огледало. Не прилича съвсем на лицето на нейния си Венсан, на Венсан, когото обича. Това е Венсан след катастрофата с постоянно сълзящите очи, с вечно увисналата на една страна глава, с полуотворената, лишена от слово уста. Този Венсан обаче вече не се изразява само с нечленоразделни звуци. Той говори. Докато Софи се мята в съня си, опитвайки да му се изплъзне, Венсан я гледа втренчено и ѝ говори със спокоен, плътен глас. Както и лицето, той също не прилича много на неговия глас, ала говори именно Венсан, защото ѝ казва неща, които са известни единствено нему. Лицето му почти не помръдва, докато зениците му се разширяват, превръщайки се в тъмни хипнотизиращи езера. *Аз съм тук, Софи, любов моя. И ти говоря от отвъдното, където ме изпрати. Дойдох да ти кажа колко те обичах и да ти покажа колко много те обичам още.*

Софи цялата се тресе, но погледът на Венсан я приковава към леглото, трескаво мятаните ѝ се ръце са безпомощни. *Защо ме изпрати на смърт, любов моя? На два пъти, помниш ли? В съня ѝ цари нощ. Първият път бе просто съдба.* Венсан шофира внимателно под проливния дъжд. През предното стъкло тя забелязва, че явно му се приспива — започва да клима с глава, бавно я изправя, вижда го да примигва, да присвива очи в опит да се пребори със съня, докато дъждът преминава в същински потоп, превръщайки пътя в река, а вилнеещият вятър залепва върху чистачките тежки чинарени листа. *Бях само уморен, Софи, просто ми се спеше, но в този момент все още не бях мъртъв. Защо пожела смъртта ми? Софи се мъчи да отговори, ала езикът ѝ е натезал, надебелял, изпълва цялата ѝ уста. Не казваш нищо, нали? Тя би искала, би искала да му каже: „Ако знаеш колко ми липсваш, любов моя, колко ми липсваш, откакто умря, колко съм мъртва самата аз, откакто те няма тук“. Но от устата ѝ не излиза звук. Спомняш ли си как изглеждах? Знам, че си спомняш. Откакто съм мъртъв, нито се движа, нито говоря, от устата ми вместо думи текат лиги, помниш как се лигавех, главата ми тежи, душата ми, душата ми тежи, ако знаеш само каква тежест смазва сърцето ми, когато виждам как ме гледаш тази нощ! Аз също си те спомням много ясно. В деня на втората ми смърт. Носиш онази синя рокля, която никога не съм харесвал. Стоиш до елхата, Софи, дар мой небесен, стоиш със скръстени ръце и тъй безмълвна — Софи, събуди се, не ставай пленница на спомена, ще страдаш... не го допускай! — гледаш ме, аз само се лигавя, не мога думичка да кажа, както винаги, но гледам с любов моята Софи, а ти ме пронизваш с ужасяващо безмилостен поглед, в който се четат неприязън, отвращение, и аз чувствам, че моята любов е вече безсилна — ти започна да ме мразиш, аз се превърнах в ненужно бремене за живота ти за векове и векове — не го допускай, Софи, обърни се на другата страна, не позволявай на този кошмар да те обсеби, лъжата ще те убие, ти не си тук, не и ти, събуди се, каквото и да ти коства, насили се да се събудиш! — и ти спокойно се обръщаш, сграбчваш един клон от елхата и в погледа ти се четат безразличие, докато драсваш клечка кибрит и запалваш една от онези малки свеещички — не му позволявай да продължава, Софи! Венсан греша, ти никога не би го направила. Тежко му е, мъката му е безмерна, защото е мъртъв, но ти остани жива,*

Софи! Събуди се! — елхата пламва като факла и те виждам как изчезваш в другия край на стаята зад стена от пламъци, докато огнят плъзва по завесите, докато аз, прикован към моята количка, ужасен, напразно напъвам всичките си мускули, а ти просто излизаш, Софи, пламък мой — ако не можеш да помръднеш, Софи, крещи! — Софи, мираж мой, и ето те вече на стълбите, на онази широка площадка, на която изтикваш инвалидната ми количка. Предстои да въздадеш правосъдие, точно така... Колко спокойно и решително е лицето ти — бори се, Софи, не позволявай смъртта на Венсан да те обсеби — Пред мен е бездната на каменното стълбище, широко като гробищна алея, дълбоко като кладенец, и ти, Софи, смърт моя, нежно ме погалваш по бузата за последно сбогом — ръката ти е на бузата ми — сетне свиваш устни, стисваш зъби и зад гърба ми ръцете ти сграбчват дръжките на моята количка — съпротивлявай се, Софи, бори се, крещи колкото ти глас държи! — и след силен, рязък тласък тя политва заедно с мен. Софи, убийцо моя, за теб аз съм на небето и те чакам там, Софи, защото искам да бъдеш близо до мен, и ти много скоро ще бъдеш — крещи, вий! — можеш да крешиш, любов моя, но знам, че вече пътуваш към мен. Днес се съпротивляваш, ала утре с облекчение ще мислиш за предстоящата ни среща. И тогава ще бъдем заедно за векове и векове...

Софи седи в леглото си, задъхана и плувнала в пот. Неистовият ѝ писък все още ехти в стаята... До нея Франц я гледа ужасено. Държи я за ръцете.

— Какво става? — пита.

Викът е заседнал в гърлото ѝ, тя се задушаваше, стиснала е юмруци и ноктите са се забили дълбоко в дланите ѝ. Франц взема ръцете ѝ в своите и разтваря един по един пръстите ѝ, докато тихо реди успокояващи думи, но в момента за нея всички гласове са еднакви, дори този на Франц прилича на гласа на Венсан. На гласа от съня ѝ. На Гласа.

След този ден идва краят на глезотиите на малко момиченце. Както през най-мрачните си периоди, Софи се съсредоточава, за да не рухне духом. Старае се да не спи през деня. Страхува се от сънищата. Но понякога не съумява да се пребори, сънят надделява и я поглъща. Мъртвите я навещават и нощем, и денем. Явява ѝ се Вероник Фабр с

окървавено, усмихнато лице, смъртно ранена, но жива. Тя ѝ говори, разказва ѝ за смъртта си. Но гласът не е нейният, винаги ѝ говори Гласът, винаги онзи вездесъщ Глас, Гласът, който знае всичко, който е наясно с всички подробности, който познава целия ѝ живот. *Чакам ви, Софи — казва Вероник Фабр. — Откакто ме убихте, знам, че ще дойдете при мен. Господи, колко болка ми причинихте... Представа нямате. Ще ви разкажа всичко, когато дойдете при мен. Знам, че ще дойдете... Много скоро ще дойдете при мен, при всички нас. При мен, при Венсан и Лео... Всички ще бъдем тук, за да ви посрещнем...*

През деня Софи дори не помръдва, лежи неподвижно. Франц е силно обезпокоен, настоява да повика лекар, но тя категорично отказва. Взема се в ръце, колкото да се опита да го успокои. Но по изражението му ѝ става ясно, че той недоумява, че за него да не повикаш лекар в подобна ситуация е нещо напълно неразбираемо.

Той се прибира все по-рано. Но е ужасно разтревожен. Припряно заявява:

— Взех си малко отпуск. Имах да ползвам няколко дни...

Сега е до нея целодневно. Гледа телевизия, докато накрая не заспива. И то посред бял ден. Известно време тя наблюдава в контражур на фона на екрана бръснатото му теме, след което на свой ред се унася в сън. Все същите думи, все същите мъртъвци. В сънищата ѝ малкият Лео ѝ говори с мъжки глас, какъвто никога няма да има. Лео ѝ говори с Гласа. Разказва ѝ с най-малки подробности колко ужасно го е боляло гърлото от примката, колко мъчителни са били опитите му да си поеме дъх, колко силно се е съпротивлявал, как се е опитвал да крещи... и всички тези мъртъвци се връщат — ден след ден, нощ след нощ. Франц ѝ прави билкови отвари, бульони, продължава да настоява да повикат лекар. Но Софи не желае да вижда никого, вече е успяла да изчезне, не иска да рискува евентуално разследване, не иска да бъде луда, не иска да я вкарат в лудница, къдне се, че няма да го преживее. Кризите вледеняват ръцете ѝ, сърдечният ѝ ритъм обезпокоително прескача. Тялото ѝ все едно се е вледенило, ала дрехите ѝ са просмукани от пот. Спи дни и нощи наред. Опитва се да звучи убедително, успокоително: „Това са страхови неврози, появяват се и изчезват“. Франц недоверчиво се усмихва.

Един ден тя излиза. Само за няколко часа.

— Четири часа! — възкликва Франц, сякаш обявява спортен рекорд. — Направо полудях. Къде беше?

Взема ръцете ѝ в своите. Наистина е разтревожен.

— Върнах се — свива рамене Софи, сякаш точно това е очакваният отговор.

Франц държи да разбере, изчезването ѝ здравата го е изнервило. Момчето е простовато, но рационално създание. Онова, което не разбира, буквално го влудява.

— Какво ще правя, ако започнеш да изчезваш така? Искам да кажа... за да те намеря!

Тя казва, че не си спомня. Той настоява:

— Това са цели четири часа, не може да не си спомняш!

Софи се озърта със странен, леко замъглен поглед.

— В едно кафене — прошепва тя сякаш на себе си.

— В кафене... Била си в кафене... В кое кафене? — продължава да настоява Франц.

Тя го гледа все така недоумяващо.

— Не си спомням много добре.

Софи се разплаква. Франц я прегръща. Тя се гуши в обятията му. Навън е април. Какво е искала? Може би да приключи с всичко? Но се върна. Спомня ли си какво е правила в продължение на четири часа? Какво може да направи човек за четири часа?

Месец по-късно, в началото на май, по-изтощена от когато и да било, Софи наистина изчезва. Франц излиза за няколко минути, казва: „Ей сега се връщам, няма да се бавя, не се тревожи“. Софи изчаква стъпките му да отзвучат по стълбите, нахлузва едно яке, механично подбира някои лични вещи, включително портфейла си, и избягва. Напуска сградата през рампата за изкарване на кофите за смет, която излиза на съседна улица. Тича. Мозъкът ѝ пулсира не по-малко бясно от сърцето. И двете ѝ са предостатъчни, за да се трепери от глава до пети. Тя тича. Облъхва я непоносима жегата. Съблича якето и го захвърля на тротоара. Дали мъртъвците отново няма да я догонят? 6. 7. 5. 3. Не бива да го забравя.

6. 7. 5. 3. Не ѝ достига въздух, гърдите ѝ горят, тя тича, ето ги автобусите, по-скоро скача, отколкото се качва в един от тях. Не е взела пари. Преобръща джобовете си, напразно. Шофьорът я гледа и очевидно я възприема за такава, каквата е — за луда. Измъква монета

от две евро, заблудила се в джобовете на джинсите ѝ. Шофьорът я пита нещо, тя отговаря: „Всичко е наред“ — подобни фрази винаги действат благотворно, когато искаш да успокоиш околните. Да, всичко е наред. 6. 7. 5. 3. Не бива да го забравя. Най-близо стоящите до нея трима-четирима души крадешком я оглеждат. Опитва се да пооправи дрехите си. Седнала е в дъното и наблюдава движението през задното стъкло. Пуши ѝ се, но пушенето е забранено, а и тя е забравила всичко вкъщи. Автобусът се насочва към гарата. Задържа се дълго на червените светофари, потегля едва-едва. Софи постепенно успокоява дишането, но с приближаването на гарата отново я обзема страх. Страхува се от света, от хората, от влаковете. Страхува се от всичко. Мисли, че няма да може да избяга така, поне не чак толкова лесно. Постоянно се озърта през рамо. Онези лица, зад гърба ѝ, носят ли онези лица зад гърба ѝ маската на неминуемата смърт? Трепери все по-неудържимо и след толкова изнурителни дни и нощи е буквално смазана от най-елементарното усилие да се качи на автобуса и да прекоси гарата. „Мелюн“, казва тя на гишето. 6. 7. 5. 3. Не, няма право на намаление. Добре, ще мине през Париж — настойчиво тика банковата си карта, би искала служителят да я вземе на мига, би искала да се отърве от съобщението, преди да го забрави: 6. 7. 5. 3., би искала оня да ѝ издаде билета, за да може да се качи на влака, би искала вече да наблюдава прехвърчащите покрай прозорците гари и накрая да слезе от него... Да, трябва да чака дълго, докато направи връзката, след което служителят изтраква нещо, активира принтера и билетът ѝ е пред нея; служителят промърморва: „Може да наберете кода си“. 6. 7. 5. 3. Победа. Над кого? Софи се обръща и си тръгва. Картата ѝ е останала в терминала. Някаква жена ѝ я посочва със самодоволна усмивка. Софи буквално я изтръгва от апарата. Всичко това има привкуса на дежавю. Софи продължава да изживява същите сцени, същите бягства, същите мъртъвци... откога? Това трябва да спре. Рови се в джобовете за цигари, напипва банковата карта, която току-що е използвала, и когато вдига очи, Франц е тук, пред нея и почти обезумял, избъбря: „Къде отиваш?“. Държи в ръка якето, което е захвърлила на улицата. Поклаща глава наляво, надясно. „Трябва да се прибереш у дома. Този път трябва да повикаме лекар... Нали разбираш...“ За миг тя се колебае дали да не се съгласи. Само за миг. Но се окопитва. „Никакъв лекар... Ще се прибера.“ Той ѝ се усмихва, хваща я за ръка. Софи

усеща, че ѝ се повдига, леко се присвива о две. Франц я държи за ръка. „Прибираме се... — казва той, — паркирал съм наблизно.“ Софи гледа гарата, която изчезва в далечината, и затваря очи, сякаш ѝ се налага да вземе някакво решение. После се обръща към Франц и се хвърля на шията му. Прегръща го, хлипа: „О, Франц...“, плаче и докато той я подкрепя — не, докато почти я носи! — към изхода, към колата, към дома, тя незабелязано хвърля на земята смачкания на топчица влаков билет, след което забива глава в гърдите му и избухва в ридания.

Франц е неизменно до нея. Веднага щом се посъвзема, тя му се извинява за живота, който го принуждава да води. Той притеснено моли за обяснение. Тя обещава да му разкаже. Ала заявява, че първо трябва да си почине. Стар номер — изразът „трябва да си почина“ затваря за няколко часа всички врати, дава ѝ възможност да си поеме дъх, предоставя ѝ необходимото време да събере сили и да се подготви за предстоящите битки със сънищата и мъртъвците, с ненаситните, вездесъщите видения. Франц пазарува. „Не искам да те гоня из целия град“, подхвърля той с усмивка, когато на излизане заключва вратата. В отговор Софи също се усмихва, признателно. Франц чисти къщата, пуска прахосмукачката, готви, купува печени пилета, индийски специалитети, китайска храна, наема касети от видеоклуба и ги носи вкъщи, дебнейки с поглед съучастническата ѝ реакция. Софи го уверява, че е почистил много добре, че храната е разкошна, че филмите са чудесни, но заспива пред телевизора няколко минути след заглавните надписи. С натезала до болка глава, тя се гмурва за пореден път в смъртта и Франц държи ръцете ѝ, когато се събужда на пода с жадни за въздух гърди, безгласна и почти безжизнена.

И това, което трябваше да се случи, най-сетне се случва. Една неделя. Софи не е мигнала от дни. От писъците е останала без глас. Франц я обгрижва, не я изоставя дори за миг, храни я почти насила, защото тя отказва да погълне каквото и да било. Удивително е как този мъж е приел лудостта на жената, за която току-що се е оженил. Същински светец. Посвещава ѝ се изцяло, готов на саможертва. „Чакам най-сетне да склониш да повикаме лекар, та всичко това най-сетне да се оправи...“, обяснява ѝ той като на дете. Тя го уверява, че много скоро всичко ще бъде наред. Ала той настоява. Опитва се да проумее на каква логика се подчинява упорството ѝ. Опасява се да не би да надникне в някое потайно кътче от живота ѝ, до което все още не е

допуснат. Какви ли мисли се въртят в главата ѝ? Тя иска да го успокои, чувства, че трябва да направи нещо нормално, за да разсее тревогите му. Така че понякога ляга върху него, вие тяло, докато усети желанието му, разкрива му най-интимните си кътчета, води го, опитва се да му достави наслада, надава няколко вика, затваря очи, чака края на оргазма му.

И тъй, една неделя. Толкова спокойна, че дори скучна. От сутринта сградата ехти от гласовете на обитателите, които било се връщат от пазар, било мият колата си на паркинга. Софи цял предобед се вира през остъклената врата, пушейки цигара след цигара, свряла зиморничаво ръце в ръкавите на пуловера си — направо умира от студ. Умората. Казва: „Студено ми е“. През нощта се беше събудила и бе повръщала. Стомахът още я боли. Чувства се мръсна. Душът се оказва недостатъчен, иска да си вземе вана. Франц я напълва с вода — доста гореща, както обичайно — добавя любимите ѝ соли за вана, които тя дълбоко в себе си не понася — имат синтетичен, доста гаден аромат... ала не ѝ се ще да го обижда. Но както и да е... Това, което иска, е почти вряла вода, която би могла да стопли вкочанените ѝ кости. Той ѝ помага да се съблече. Софи се наблюдава в огледалото: кокалести рамене, костелив ханш, отслабнала до неузнаваемост — направо да се разплачеш или най-малко тръпки да те побият. Колко ли тежи? И при тази гледка тя с висок глас заявява: „Мисля, че умирам“. Констатацията я стъписва. Изрича я така, както преди няколко седмици бе изрекла: „Добре съм“. И е също толкова вярна. Софи гасне, бавно, ден след ден, кошмар след кошмар. Софи вехне и се разпада. Стапя се. Скоро ще стане прозрачна. Поглежда отново лицето си, щръкналите скули и едва тлеещите си наред черно-сини кръгове очи. Франц я притиска към себе си. Шепне ѝ мили и глупави думички. Опитва се да обърне на шега току-що казаното от нея. И прекалява. Потупва я енергично по гърба, както се прави, когато задълго се разделяш с някого. Отбелязва, че водата е гореща. Потръпвайки, Софи я опитва с ръка. И се разтреперва от глава до пети. Франц пуска студената вода, тя се навежда, уверява го, че така вече е добре, той излиза. Отдалечава се с окуражителна усмивка, но както винаги, оставя вратите отворени. Когато чува първите звуци на телевизора, Софи се изляга във ваната, протяга ръка към тоалетката, взема ножиците и внимателно оглежда китките си с едва прозиращи бледосинкави вени. Притиска под леко

диагонален ъгъл едно от остриетата към подходящото място, хвърля поглед към тила на Франц и като че ли именно той я подтиква към крайното решение. Поема дълбоко дъх и със силно, рязко движение прокарва острието по китката си. После отпуска напрегнатите си мускули и бавно се потапя във ваната.

Първото нещо, което вижда, е Франц, седнал до леглото ѝ. Сетне тялото си и лявата си ръка, увита в дебела превръзка. И накрая стаята. През прозореца нахлува смътен светлик, който би могъл да бъде едновременно зазоряване или свечеряване. Франц ѝ се усмихва снизходително. Нежно я държи за пръстите, което, общо взето, е най-неадекватното в подобна ситуация. Гали ги, но не проронва нито дума. Софи има усещането, че главата ѝ тежи тонове. До тях е количката, отрупана с ястия.

— Донесоха ти ядене... — казва той.

Това са първите му думи. Няма въпрос, няма упрек, няма дори страх. Не, Софи не иска да яде нищо. Той клати глава, като че ли всичко това го засяга лично. Софи затваря очи. Спомня си всичко много добре. Неделята, цигарите на прозореца, пронизващия костите ѝ студ и мъртвешкото си лице в огледалото на банята. Решението. Да се чупи. Да замине на всяка цена. Шумът на отварящата се врата я кара да вдигне очи. Влиза една медицинска сестра. Тя се усмихва любезно, заобикаля леглото, проверява системата, която до момента Софи не е забелязала. С професионален жест докосва долната част на челюстта ѝ и следващите секунди се оказват достатъчни, за да се усмихне пак.

— Почивайте си — усмихва се отново тя, — лекарят ще дойде всеки момент.

Франц остава, вдига очи към прозореца и се опитва да се вземе в ръце. Софи прошепва: „Съжалявам...“, и той просто не намира отговор. Продължава да гледа през прозореца, като току преплита и масажира края на пръстите си. От него се излъчва изумителна вътрешна сила. Софи има усещането, че е тук завинаги.

Лекарят е дребно, закръглено, невероятно жизнено човече. Самодоволен и самоуверен тип над петдесетте, успокояващо плешив. Достатъчно е да стрелне с подобаващ поглед и да направи изразителна пауза, за да накара Франц да се почувства длъжен да излезе. След което заема мястото му.

— Няма да ви питам и не ви питам как сте. Лично аз съм наясно. Просто ще се наложи да се срещнете с някого.

Изстрелва го на един дъх, сиреч — да си дойдем на думата.

— Тук имаме изключително подходящи хора. Ще можете да говорите с тях.

Софи го гледа. Той очевидно разбира, че мислите ѝ са другаде, и забива поредния пирон в ковчегата:

— Колкото до останалото, вярно, беше впечатляващо, но не чак... — Усеща се и припряно додава: — Естествено, ако съпругът ви не е бил наблизо, по това време щяхте да бъдете мъртва.

Избира възможно най-силната, най-грубата дума, за да провери нивото на реакциите ѝ. Тя решава да му помогне, защото съзнава чудесно докъде е стигнала.

— Ще се оправя.

Това е всичко, което ѝ идва на ума. Но пък е истина. Убедена е, че ще се справи. Лекарят плясва с ръце по коленете си и става. Преди да излезе, посочва вратата и пита:

— Искате ли да поговоря с него?

Софи отрицателно врътва глава, но отговорът не е достатъчно ясен, затова пояснява:

— Оставете на мен.

— Ако знаеш какъв страх брах...

Франц плахо се усмихва. Часът на обясненията. Ала Софи няма такива. А и какво би могла да му каже? Насилва се да се усмихне.

— Когато се прибера, ще ти обясня. Но не и тук...

Франц се преструва, че разбира.

— Това засяга част от живота ми, за която никога не съм ти говорила. Всичко ще ти обясня.

— Чак толкова ли е сложно?

— Да, сложно е. Всъщност сам ще прецениш...

Кимването му е трудно за разтълкуване. Софи затваря очи. Не е уморена, просто иска да остане сама. Има нужда от информация.

— Дълго ли спях?

— Почти трийсет и шест часа.

— Къде сме?

— В „Урсулинките“, най-добрата клиника в района.

— Колко е часът? Сега ли са свижданията?

— Почти обед е. По принцип свижданията са от 14:00 ч., но ми разрешиха да остана.

В друга ситуация несъмнено би добавил нещо от сорта на „предвид обстоятелствата“, но този път е значително по-лаконичен. Тя предчувства, че Франц е напрегнат, държи да каже нещо. И го оставя да говори.

— Всичко това... — Той кимва уклончиво към бинтованите ѝ китки. — Заради нас ли е...? Защото нещата не вървят добре, така ли?

Тя би могла, би могла да се усмихне. Но не може, не иска. Трябва да се придържа към линията си. Вплита три пръста в неговите.

— Това няма нищо общо, повярвай ми. Много си мил.

Думата не му хареса, но я преглъща. Той е един мил съпруг. А и какъв друг може да бъде? На Софи ѝ се ще да попита къде са нещата ѝ, но се задоволява да затвори очи. Вече няма нужда от нищо.

Часовникът в коридора отбелязва 19:44 ч. свижданията са приключили преди повече от половин час, но в клиниката явно не се придържат особено стриктно към правилата и от една или друга стая продължават да се разнасят гласовете на посетителите. Във въздуха все още витаят остатъчните ухания от вечерята, включваща постна супа и зеле. Как е възможно тези заведения да миришат точно по един и същи начин? През широк прозорец в края на коридора нахлува сивкава светлина. Малко преди това Софи се загуби в клиниката. Една медицинска сестра от партерния етаж ѝ помогна да намери стаята си. Сега вече е наясно с разположението. Видя вратата, която води към паркинга. Достатъчно ѝ е да мине покрай сестринската стая на нейния етаж и да се озове навън. В един гардероб открива дрехите, донесени очевидно от Франц за изписването ѝ. Една с една не се връзват. Тя чака, вперила поглед в процепа на едва открехнатата към коридора врата. Медицинската сестра се казва Джени. Стройна, гъвкава жена, с прошарени от руси кичури коса. Мирише на камфор. Движи се със спокойна, твърда крачка. Току-що напуска кабинета си, пъхнала ръце в джобовете на бялата си престилка. Прави го винаги когато отива да пуши на входната врата. Сестрата блъсва летящата врата, която води към асансьора. Софи брои до пет, отваря вратата на стаята си и на свой ред тръгва по коридора, минава покрай стаята на Джени, но точно преди летящата врата рязко свива вдясно и се спуска по стълбите. След

няколко минути ще бъде на паркинга. Притиска чантата си към гърдите. И започва да повтаря: 6. 7. 5. 3.

Жандармеристът Жондрет има жълтеникаво лице и сиви мустаци. Колегата му, който го придружава, не проронва нито дума и със съсредоточен и угрижен вид разглежда обувките си. Франц им е предложил кафе. Те са приели — да, едно кафе, защо не — но са останали прави. Жондрет е състрадателен жандармерист. Отваря дума за Софи и казва: „Ваш’та госпожа“, но не добавя нищо повече от това, което Франц вече знае. Той играе ролята си, наблюдавайки двамата жандармеристи. А ролята му е да бъде разтревожен, защото действително е разтревожен. Вижда се отново пред телевизора. Харесва викторините за обща култура, защото ги печели доста лесно, макар че почти винаги шмекерува по малко. Аплодисменти, възторзи на водещия, тъпи шегички, предварително записан смях, възклицания при резултатите — врявата е оглушителна. А Софи го бе направила абсолютно безшумно... Пък и точно в този момент вниманието му беше съсредоточено другаде... Въпроси: категория „Спорт“. Не че си пада кой знае колко по спорта... Ала все пак се пробва. Въпроси за Олимпийските игри, и то от онези, чийто отговор не знае никой, освен неколцина вманиачени специалисти. Беше се обърнал, Софи бе опряла главата си на края на ваната със затворени очи, покрита с пяна до брадичката. Има красив профил. Дори и толкова отслабнала, тя си е все тъй красива. Наистина много красива. Той често мисли по въпроса. Когато отново се обърна към телевизора, през ума му мина, че все пак трябва да я държи под око — последния път беше заспала във ваната и той я изкара почти вкочанена от студ, след което се наложи да я разтрива с одеколон бог знае колко минути, докато възвърне естествения си цвят. Това категорично не е начинът да умреш. Като по чудо се сети за отговора — името на български състезател на овчарски скок, и... внезапно в главата му започна да примигва червена лампичка. Обърна се. Главата на Софи беше изчезнала, втурна се към банята. Пяната беше червена и тялото на Софи бе потънало на дъното на ваната. Изкрещя: „Софи!“. Бръкна във ваната и я изтегли за раменете. Тя не се закашля, но дишаше. Цялото ѝ тяло беше тебеширенобяло и от китката ѝ продължаваше да тече кръв. Не много, но изтичаше на миниатюрни вълнички в синхрон с ритъма на сърцето ѝ и от водата раната беше подпухнала. За миг изпадна в паника. Не

искаше тя да умира. Каза си: „Не и така...“. Не искаше Софи да му се изплъзне. Тя желаше тази смърт. Именно тя избираше къде, кога, как. И той възприемаше този неин свободен избор като пълно отрицание на всичко, което бе сторил досега, за него това самоубийство беше обида за интелигентността му. Ако Софи умреше по този начин, той никога нямаше да може да отмъсти за смъртта на майка си. Тъй че веднага я измъкна от ваната, положи я на леглото и плътно овърза китката ѝ с кърпи, продължи да ѝ говори, да ѝ говори още и още, втурна се към телефона и се обади на пожарникарите. Те пристигнаха за по-малко от три минути — казармата им беше съвсем наблизо — и докато ги чакаше, се притесняваше за куп неща. Докъде можеха да се разпрострат административните проблеми, биха ли могли да претърсват, да разпитват за самоличността на Софи и може би най-страшното — да разкрият на Софи кой е в действителност главен сержант Берг, който през целия си живот не е бил военен дори за минутка...

Когато отиде да я посети в болницата, вече се беше съвзел напълно и отново бе влязъл перфектно в ролята си. Знаеше точно какво да каже, какво да направи, какво да отговори, как да се държи.

Бе възвърнал дори гнева си — Софи беше избягала от болницата и му се наложи да чака повече от шест часа, докато управата си даде сметка за случилото се! Сестрата, която му се обади, явно се чудеше как да му го съобщи. „Господин Берг, жена ви прибра ли се вкъщи?“. Чувайки отговора на Франц, тя незабавно би отбой и го свърза с лекаря.

След съобщението за бягството му остана достатъчно време за размисъл. Жандармеристите могат спокойно да си пият кафето. Никой не знае по-добре от Франц как да намери Софи. Той следваше убийцата по петите, докато цялата жандармерия в страната се беше оказала безсилна да я открие. Извая отново тази жена със собствените си ръце, изцяло, животът ѝ нямаше тайни за него, при все че сега дори той не беше способен да каже къде се намира Софи в момента, камо ли жандармеристите... Франц бърза, иде му да им каже да вървят на майната си, но се задоволява само да попита притеснено:

— Смятате ли, че ще я намерите скоро?

Нали точно това би попитал един съпруг? Жондрет го поглежда, леко извивайки вежда. Май не е чак толкова тъп.

— Ще я намерим, господине, непременно — успокоява го той.

И над чашата с горещо кафе, което сърба на малки глътки, жандармеристът продължава да проучва Франц с изпитателен поглед. Накрая оставя чашата.

— Сигурно е отишла при някого и ще ви се обади довечера или утре, търпение му е майката, нали разбирате... — И без да дочака отговор, пита: — Правила ли го е вече? Бягала ли е и преди...?

Франц отрича, но уточнява, че в момента била, малко или повече, депресирана.

— Малко или повече... — повтаря Жондрет. — А имате ли близки, господине? Имам предвид, тя има ли роднини, ваш'та госпожа? Обадохте ли им се?

Въпросът заварва Франц неподготвен и внезапно всичко се завърта прекалено бързо. Има ли Мариан Берг, родена Лъоблан, някакви близки и какви? Когато месеци преди това я разпитваше за живота ѝ, Софи си беше измислила роднини, които жандармерията със сигурност би се затруднила да открие... Хлъзгав терен. Франц им досипва кафе. Колкото да си даде време да помисли. Залага на промяна на стратегията. Налага маската на недоволство и преднамерено рязко и дори нервно изстрелва:

— Всъщност да разбирам ли, че няма да предприемете нищо?

Жондрет не отговаря веднага. Съзерцава празната си чаша.

— Да речем, че ако до три-четири дни не се върне, ще започнем разследване. Вижте, господине, в подобни ситуации хората, общо взето, се връщат сами до няколко дни. Като междувременно почти

винаги отсядат при роднини или у приятели. Понякога са достатъчни няколко телефонни обаждания.

Франц го уверява, че разбира, че ако научи нещо, незабавно ще...

Жондрет потвърждава, че това е най-добрият начин. Колегата му мълчаливо кимва в знак на съгласие, взирайки се в изтривалката.

Франц си дава три часа, което му се струва напълно приемлив срок. Междувременно проучва на лаптопа си картата на района, върху която примигващо розово квадратче маркира движението на клетъчния телефон на Софи. Но то отбелязва само адреса ѝ по местожителство. Дълго бе търсил номера на клетъчния на Софи и накрая го бе открил, чисто и просто, в чекмеджето на писалището. За първи път от четири години Франц не е в състояние да определи до секунда местоположението на Софи. Трябва да побърза. Трябва да я открие. Известно време размишлява върху проблема с медикаментите, но в крайна сметка се успокоява — сътвореното от него депресивно състояние едва ли би преминало толкова бързо. Въпреки това трябва да я прибере. Задължително. И да приключи. Да сложи край. В него се надига гняв, който успява да овладее с няколко дихателни упражнения. За пореден път мисли и премисля въпроса. На първо място е Лион.

Поглежда часовника си и най-сетне вдига телефона.

Свързват го с жандармерист Жондрет.

— Жена ми е у една приятелка — припряно го уведомява Франц, сякаш едновременно доволен и облекчен. — Близо до Безансон.

Дебне реакцията отсреща. Или всичко, или нищо. Ако жандармеристът се интересува от самоличността на приятелката...

— Хубаво — откликва удовлетворено Жондрет. — В добро здраве ли е?

— Да... Е, поне така изглежда. Според мен е малко объркана.

— Хубаво — повтаря Жондрет. — А иска ли да се прибере? Каза ли ви, че иска да се прибере?

— Да, така каза. Иска да се прибере у дома.

Оттатък настъпва кратко мълчание.

— И кога по-точно?

Мозъкът на Франц работи на пълни обороти.

— Според мен не е зле да си почине малко. Ще отида да я взема след няколко дни. Мисля, че така ще е най-добре.

— Хубаво. След като си дойде, ще трябва да прескочи до участъка да подпише някои документи. Но ѝ кажете, че не е спешно! Нека първо си почине... — И точно преди да затвори, Жондрет добавя: — Вижте, само още едно нещо... Женени сте отскоро...

— От по-малко от шест месеца.

Жондрет премълчава, взирайки се със сигурност нейде над телефона с характерния си изпитателен поглед. Сетне пита:

— И тази... постъпката ѝ, имам предвид, смятате ли... че е свързана с брака ви?

Франц залага на интуицията си.

— Тя беше леко депресирана още преди сватбата ни... Да, разбира се, не е изключено. Ще поговоря с нея.

— Най-добре, господин Берг. Повярвайте ми, така ще е най-добре. Благодаря, че ни предупредихте толкова бързо. Поговорете с госпожата, когато отидете да я вземете...

Улица „Курфейрак“ е съвсем близо до площад „Белкур“. Луксозен квартал. Франц се порови в интернета, но не научи кой знае колко повече от онова, което знаеше вече от две години.

Бе му доста трудно да си намери наблюдателен пункт. Предишния ден се бе наложило твърде начесто да се прехвърля от кафене в кафене. Тази сутрин бе наел кола, от която да наблюдава полесно сградата и в случай на нужда и да проследи Валери. Навремето, когато поддържаше контакти със Софи, тя работеше в една транспортна компания, а сега се суетеше във фирмата на някакъв също толкова безполезен и богат като нея младеж, който си бе въобразил, че е богопомазан за стилист. Едно от онези предприятия, в които в продължение на две години бачкаш до изнемога, преди да си дадеш сметка, че то не носи никаква печалба. Това всъщност е без значение както за Валери, така и за нейния приятел. Сутрин тя напуска дома си с енергична и решителна крачка и взема такси на площад „Белкур“, за да отиде на работа.

Още в момента, в който я видя да се появява на улицата, той бе вече убеден, че Софи не е тук. Валери е „открито“ момиче — излага на показ всичко, което прави. По крачката ѝ, по начина, по който вървеше, Франц разбра, че тя няма нито неприятности, нито тревоги — от походката ѝ се излъчваше усещане за сигурност и пълна липса на каквито и да било грижи. Беше почти сигурен, че Софи не е потърсила

убежище при нея. А и Валери Журден бе прекалено голям егоист, за да приеме в дома си Софи Дюге, издирваната от всички полиции убийца рецидивистка, та дори да ѝ е приятелка от детинство. Това момиче си имаше граници. Непробиваеми.

А ако все пак случаят беше такъв? Когато Валери замина, той се качи на етаж, на който живееше. Блиндирана врата, тройна ключалка. Дълго време притиска ухо към вратата. Преструваше се, че се качва или слиза, всеки път когато някой от обитателите на сградата влизаше или излизаше, след което се връщаше на поста си. Никакъв шум. През деня повтори операцията четири пъти. Като цяло прекара повече от три часа със залепено на вратата ухо. След 18:00 ч. шумът в апартаментите, телевизорите, радиоапаратите, разговорите, макар и приглушени, не му позволиха повече да долови евентуални потайни шумове, свидетелстващи за нечие присъствие в предполагаемо празния апартамент на Валери.

Към 20:00 ч., когато младата жена се прибра вкъщи, Франц беше тук, няколко стъпала над етажната площадка. Валери отключи мълчаливо. Той веднага притисна ухо към вратата. Няколко минути долавяше обичайните всекидневни шумове (кухня, тоалетна, чекмеджета...), после се разнесе музика, а накрая и гласът на Валери по телефона, не много далече от входното антре... Ясен глас. Шегуваше се, но заяви, че не, няма да излиза тази вечер, имала да навакса с работата. Затвори, шумове от кухнята, радиото...

Макар и все още не напълно убеден, Франц решава да се довери на интуицията си. Излиза бързо от сградата. Сен е Марн е на по-малко от четири часа път.

Нъовил Сент Мари. На трийсет и два километра от Мелюн. Франц прави първо няколко обиколки, за да провери дали полицията не е установила наблюдение. Именно това трябваше да направят още в началото, но не разполагат с достатъчно средства. Поне докато общественото мнение не бъде взривено от някое ново убийство...

Остави колата под наем на паркинга на един супермаркет на изхода на града. За четирийсетина минути стигна пеша до малка горичка, а оттам, след като се промъкна под ограждащата я телена мрежа, и до една отдавна закрыта каменна кариера, откъдето си осигури напълно приемлива гледка от високо към намиращата се малко по-надолу къща. Няма много движение. Може би само няколко

двойки, и то нощем. Сигурно идват с кола. Няма опасност да го изненадат — фаровете ще го предупредят.

Господин Оверне излезе само три пъти. Първите два, за да прибере прането — перачницата е разположена в пристройка, която, изглежда, не е свързана директно с къщата, и за да вземе пощата — пощенската кутия се намира на петдесетина метра от там, малко по-надолу по пътя. Третият път излезе с колата си. За миг Франц се поколеба — да го проследи? Да остане? Остана. А и би било невъзможно да го проследи пеша в едно толкова малко селце.

Патрик Оверне отсъства час и двацет и седем минути и през това време Франц не престана да проучва с бинокъла всяка подробност от къщата. Колкото и да бе сигурен, когато видя Валери Журден да върви по улицата, че Софи не е в дома ѝ, толкова по-несигурен се чувстваше сега. Може би времето, което отлиташе, часовете, които се нижеха с обезпокояваща бързина, го караха да се надява на възможно най-скорошно разрешение на въпроса. Но да продължи да чака го принуждаваше и още една тревога — ако Софи не бе тук, той нямаше наистина никаква представа къде би могла да отиде. Софи бе в тежка депресия, опита да се самоубие. Беше изключително крехка. Откакто научи за бягството ѝ от болницата, той не можеше да си намери място от яд. Искаше да я открие. „Трябва да приключи с това“, не спираше да си повтаря той. Обвиняваше се, че е чакал толкова дълго време. Не можеше ли да приключи по-рано? Нима не бе получил всичко, което желаше? Да я открие и да приключи веднъж завинаги.

Франц се пита какви ли мисли се въртят в момента в главата на Софи. Ами ако е опитала отново да се самоубие? Не, тогава нямаше да бяга. В една клиника има хиляди начини да се самоубиеш, това е несъмнено най-подходящото място, където можеш да умреш най-лесно. Можеше да си пререже отново вените, сестрите не обикалят стаите през пет минути... „Защо да бяга?“, пита се той. Софи е напълно объркана. Първия път когато изчезна, бе седяла почти четири часа в едно кафене и след това дори не си спомняше какво е правила. За него има едно-единствено обяснение — Софи е избягала от клиниката непреднамерено, без да знае къде отива. Не си е тръгнала, избягала е. Опитва се да избяга от лудостта си. И рано или късно, ще потърси убежище. Колкото и да премисля въпроса под всички възможни ъгли, така и не вижда къде другаде една тъй упорито

издирвана убийца като Софи Дюге би подирила утеха, ако не при баща си. Софи е била несъмнено принудена да прекъсне всичките си връзки, за да се превърне в Мариан Льоблан, и освен ако не бе заложила на някаква съвършено случайна дестинация (а в този случай много скоро би трябвало да се прибере вкъщи), нямаше друго място, където би могла да подири убежище, освен тук, при баща си. Всичко беше въпрос на търпение.

Франц настройва бинокъла и наблюдава господин Оверне, който паркира колата си в хамбара до къщата.

Все още има работа, но денят се оказа твърде дълъг и тя няма търпение да се прибере. Тъй като отива доста късно на работа, обикновено не напуска офиса преди 20:30 ч., а понякога и 21:00 часа. На тръгване си казва, че на другия ден ще отиде по-рано, ала с пълното съзнание, че няма да се получи. В колата не престава да си повтаря какво може и какво не може да прави, какво трябва и какво не бива да прави. А това е адски трудно, при положение че никога не си имал усет за дисциплина. С възможно най-спокойно изражение, в таксито бавно прелиства произволно списание. На улицата не се озърта дори за миг. Набира личния си код и енергично отваря вратата. Никога не ползва асансьора, тъй че действа както винаги. Изкачва се на етажата си, изважда ключа, отключва, отваря, заключва, обръща се. Софи е пред нея, в същите дрехи, с които е пристигнала през нощта. Размахва нетърпеливо ръка като изнервен регулировчик. Продължавай да живееш точно така, както си живяла винаги! Валери на свой ред ѝ махва в знак на съгласие, пристъпва напред и се опитва да си спомни какво прави обикновено, в нормални условия. Само че нещо като че ли блокира. Изведнъж не си спомня нищо, макар че Софи я бе заставила многократно да повтори списъка на задължителните дейности, ала ето че сега нищо... нищичко. Валери пребледнява като платно и се вторачва в Софи. Не може дори да помръдне. Софи поставя ръце на раменете ѝ и с властен тласък я заставя да седне на стола до вратата, на който тя обикновено оставя чантата си на влизане. Миг след това Софи е вече на колене, събува обувките ѝ, нахлузва ги и тръгва да обикаля апартамента. Отива в кухнята, отваря и затваря хладилника, минава през тоалетната, чиято врата оставя отворена, пуска водата, сетне влиза в стаята... Междувременно Валери вече се е поокопитила. И сега се ядосва на себе си. Не е била на висота. Софи се появява на вратата. Нервно ѝ се усмихва. Валери с облекчение затваря очи. Когато ги отваря, Софи ѝ подава телефона и я поглежда въпросително и тревожно. За Валери това е равнозначно на втори шанс. Набира произволен номер и започва да кръстосва апартамента. „Внимавай — я бе предупредила Софи, — не преигравай, от това по-страшно няма“, тъй че тя с премерен тон отговаря, че не, няма да излиза тази вечер, че има да навакса с работата, за кратко се размива, слуша несъществуващия събеседник по-дълго, отколкото обикновено, накрая му изпраща целувки, да, да, аз също те целувам, хайде, целувки, отива

в банята и маха контактните си лещи, след като първо си измива ръцете. Когато се връща в антрето, заварва Софи права, долепила ухо до вратата със сведен поглед и съсредоточено лице, сякаш се моли.

Съгласно изискванията на Софи, двете не са разменили нито дума.

На влизане Валери бе усетила в апартамента слаба миризма на урина. Сега тя е значително по-остра. Докато прибираше лещите си, установи, че Софи е пишкала във ваната. Въпросително врътва глава, посочвайки банята. Софи за миг изоставя позицията си и с малко тъжна усмивка разтваря ръце в знак на безсилие. Ясно, не е трябвало да вдига никакъв шум през деня и несъмнено не е имала друг изход. Валери на свой ред се усмихва и симулира вземане на душ...

По време на безмълвната вечеря, Валери чете дълго изложение, което Софи е написала на ръка през деня. От време на време със скептичен поглед ѝ подава някоя страница, Софи взема химикалката и прилежно калиграфира една или друга дума. Валери изчита написаното много бавно, като през цялото време отрицателно клати глава, най-вече заради самата себе си, толкова шантаво ѝ се струва всичко това. Софи включва телевизора. Благодарение на звука, двете най-сетне подхващат много тих, изпълнен с паузи разговор. На Валери тази предпазливост ѝ се струва малко смехотворна. Софи мълчаливо стиска ръката ѝ и я гледа право в очите. Валери преглъща. Софи шепнешком пита: „Можеш ли да ми купиш един лаптоп, възможно най-малкия?“. Валери вдига очи към тавана. Що за въпрос...?!

Тя ѝ дава всичко необходимо, за да смени превръзките си, с което Софи незабавно се заема, при това много грижливо. Изглежда дълбоко замислена. По едно време вдига глава и пита:

— Още ли излизаш с твоята малка аптекарка?

Валери утвърдително кимва. Софи ѝ се усмихва.

— И тя все така не може да ти откаже нищо?

Малко след това Софи се прозява, очите ѝ се насълзяват от умора. Усмихва се извинително. Но не иска да спи сама. Преди да се унесе в сън, притиска Валери в обятията си. Исква да каже нещо, но думите не идват. Валери също мълчи. Само я прегръща още по-силно.

Софи заспива като труп. Валери я притиска към себе си. Всеки път когато погледът ѝ попадне на превръзките, започва да ѝ се гади и цялото ѝ тяло потръпва. Странно. Вече повече от десет години е готова

да даде всичко само за да прегърне Софи така, в леглото си. „И да се случи точно сега. И то по този начин...“, минава ѝ през ума. Иде ѝ да се разплаче. Знае какво ѝ бе коствало това желание, когато бе прегърнала Софи при появата ѝ.

Беше около 2:00 сутринта, когато входният звънец бе събудил Валери: Софи беше изгубила почти два часа, за да се увери, че сградата не се наблюдава. Когато бе отворила вратата, Валери тутакси разпозна Софи в младата жена, която чакаше с безволно отпуснати ръце, сгушена в черно винилово яке. Чиста проба наркоманка — точно това ѝ бе минало през ума. Защото изглеждаше остаряла най-малко с десет години, беше прегърбена, с черни сенки под очите. В погледа ѝ се четеше отчаяние. На Валери ѝ се бе приплакало и тя я беше притиснала в обятията си.

Сега слуша бавното ѝ дишане. Без да помръдва, се опитва да види лицето ѝ, но забелязва само челото. Изпитва желание да я обърне по гръб, да я целуне. Предусеща прилива на сълзите. Отваря широко очи, за да не се поддаде на тази прекомерно лесна съблазън.

През по-голямата част от деня тя бе мислила и премисляла обясненията, тълкуванията, хипотезите и признаците, с които Софи буквално я беше затрупала през нощта на срещата им. Валери отново изживя безбройните телефонни обаждания и изпълнените с тревога имейли, които Софи ѝ бе изпращала през последните месеци. През всичките тези месеци, когато беше почти убедена, че Софи все повече полудява. Върху нощното шкафче от другата страна на леглото усеща присъствието на малката паспортна снимка на Софи, която е най-скъпото ѝ притежание, нейният боен трофей. Макар че не е нищо особено: просто жалко подобие на автоматичен и нескопосан портрет на безцветен фон, който изглежда мърляв, дори и нов, и който адски те разочарова, когато апаратът го изплюе, за който си казваш, че това е без значение за една карта за транспорта, но след като го гледаш цяла година, дълбоко в себе си оставаш потресена, че изглеждаш толкова грозна. На клишетото, което Софи търпеливо е обгрижвала с няколко поредни слоя прозрачен скоч, тя има малко идиотско изражение и попресилена усмивка. Светкавицата на апарата е придала на лицето ѝ плащещ мъртвешки цвят. Ала въпреки всичките си дефекти, това мъничко нещо е безспорно най-ценната вещ за Софи. За тази снимка тя би дала живота си, ако не го и бе сторила вече...

Валери си спомня Софи в деня, когато намери снимката, спомня си изумлението ѝ. Вижда я да я върти и превърта, замаяна, в пръстите си. В този момент Софи бе прекалено обърквана, за да разбере: спа непробудно десет часа, събуди се по-отпаднала от когато и да било, главата ѝ направо щеше да се пръсне. Но находката ѝ подейства така стимулиращо, че тя пропълзя до банята, съблече се и влезе във ваната, намести душа над главата си и след кратко колебание рязко отвори докрай крана на студената вода. Шокът бе толкова силен, че писъкът ѝ заседна в гърлото. Едва не падна, задържа се за фаянсовата преграда, зениците ѝ се разшириха, но тя остана под струята с широко отворени очи. Няколко минути по-късно, загърната в халата на Франц, тя седеше на масата в кухнята, стискаше чашата с горещ чай и се взираше в снимката пред себе си. Колкото и да премисляше елементите под всички възможни ъгли, докато мигрената блъскаше като с чук слепоочията ѝ, налице беше пълен абсурд. На лист хартия тя отбеляза куп дати, възстанови дълги периоди, навърза събития. Взирайки се в снимката, внимателно огледа прическата си от онова време, дрехите, които бе носила този ден... Налагаше се все същото заключение: това беше снимката за картата ѝ за транспорт за 2000 година, която държеше в чантата си, открадната ѝ от един мотоциклетист, който рязко отвори вратата на колата ѝ на червен светофар на улица „Търговска“.

Въпрос: как така се е озовала в подплатата на един пътнически сак на Франц? Франц не може да я е намерил сред вещите на Мариан Льоблан, защото снимката бе изчезнала преди повече от три години!

Докато търсеше чифт стари маратонки в гардероба в антрето, ръката ѝ съвсем случайно се беше плъзнала в подплатата на един стар сак на Франц, откъдето бе измъкнала тази снимка от три квадратни сантиметра... Погледна стенния часовник в кухнята. Прекалено късно е, за да започне. Утре. Утре.

Още на следващата сутрин и по-нататък ден след ден Софи незабележимо преравя целия апартамент. Постоянно ѝ се повдига ужасно: след като от същия този ден нататък се застава да повърне лекарствата, които ѝ дава Франц (срещу главоболието, срещу безсънието, срещу страховата невроза, „това е нищо, всичко е на билкова основа...“), Софи често получава силни пристъпи на гадене и едва успява да изтича до банята или до тоалетната. Стомахът ѝ е

напълно разбит. Въпреки това тя тършува, обръща и преобръща, изследва, проучва всеки квадратен милиметър от апартамента — нищо. Нищо, освен снимката, но това е предостатъчно...

Започва отново да си задава други, много по-отдавнашни въпроси. Софи преследва часове наред, дни наред отговорите, но те така и не идват. Понякога буквално пламти, сякаш истината е източник на топлина, на който постоянно си изгаря ръцете, но така и не успява да види.

И внезапно прави пробив. Това не е разкритие, а интуиция, спонтанна като гръмотевица. Тя вперва поглед в клетъчния си телефон, оставен на масата в хола. Спокойно го взема, отваря го, изважда батерията. С върха на кухненски нож развърта една втора плака и открива миниатюрен оранжев чип, прикрепен с двойно залепващ скок, който тя все така спокойно измъква с помощта на пинсета за вежди. С лупата успява да разчете кода, състоящ се от една дума и цифри: SERV.0879, а след това и AN68 (REV 2.4).

Няколко минути по-късно Гугъл я препраща към един американски сайт за електроника и съответно към страницата на каталог, където срещу опцията AN68 фигурира кодификацията „GPS сигнал“.

— Къде беше? — пита Франц, настръхнал от безпокойство. — Четири часа, даваш ли си сметка?! — не престава да повтаря той, сякаш сам не си вярва.

Четири часа...

Два дни преди това Софи напусна дома си, взе автобуса, за да измине 18-те километра до Вилфранш, поръча си напитка в едно кафене, преди излизане скри телефона си в тоалетната и се качи в панорамния ресторант на мола „Вилие“, откъдето имаше чудесен изглед към града, към улицата и към кафенето, пред което след по-малко от час Франц, неизменно предпазлив, но явно обезпокоен, мина два пъти с мотоциклета си, опитвайки се да я открие...

От всичко, което разказа Софи на Валери през нощта, именно това бе най-същественото: мъжът, за когото се беше омъжила, за да избяга по-лесно, бе нейният мъчител. Този мъж, до когото лягаше всяка нощ, който лягаше върху нея... Този път сълзите на Валери не срещат преграда и тихичко се стичат в косата на Софи.

Облечен в син работен комбинезон и с брезентови ръкавици, господин Оверне чисти с киселина боята от портата си. От два дни Франц следи всеки негов жест и действие, всяко негово движение, но тъй като не разполага с база за сравнение, му е невъзможно да разбере дали има някаква промяна в навиците му. Той много внимателно бе наблюдавал къщата с надеждата да долови и най-малкия признак на живот в негово отсъствие. Нищо не помръдва. Очевидно човекът е сам. Франц го беше проследил в някои от неговите пътувания. Бащата на Софи кара просторен, сравнително нов модел фолксваген сив металик. Вчера пазарува от супермаркета, зареди бензин. Сутринта отиде в пощата, после се забави почти час в префектурата, като на прибиране се отби в местния разсадник, откъдето купи няколко чувала торна градинска пръст, които все още не бе разтоварил. Колата е паркирана пред хамбара с широка двукрила порта, който му служи за гараж, като е достатъчно да отвори само едното крило, за да я вкара вътре. Франц се вижда принуден да се бори срещу обземащите го съмнения — след два дни наблюдение му се струва безполезно да чака повече и все по-често започва да го блазни мисълта да промени стратегията. Но колкото и да прехвърля през ума си въпроса, в крайна сметка винаги стига до едно заключение: трябва да изчака Софи именно тук и никъде другаде. Към 18:00 ч. господин Оверне затваря буркана с киселината и отива да измие ръцете си на дворната чешма. Отваря багажника на колата, за да разтовари чувалите с тор, ала теглото им явно го разколебава и той предпочита преди това да я вкара в хамбара.

Франц поглежда небето. То е ясно и засега позицията му не е застрашена.

След като вкара колата в гаража и отново отвори багажника, Патрик Оверне погледна дъщеря си, която лежеше свита на топка вече повече от пет часа, и едва се въздържа да не я заговори на висок глас. Но Софи вече бе вдигнала предупредително ръка, пронизвайки го със заповеден поглед, и той преглътна напирещите думи. Когато най-сетне се изправи, тя се разкърши с няколко движения, ала очите ѝ не спираха да шарят. После се обърна към баща си. Винаги го бе смятала за красавец. А той така и нямаше да може да ѝ признае, че едва я бе познал. Отслабнала, изтощена. С тъмносини сенки под искрящите, сякаш трескави очи. С болезнено жълтеникав тен. Бе изпаднал в паника и тя го разбра. Притисна се към него, затвори очи и безмълвно се разплака. Останаха така минута или две. После Софи се отдръпна и започна да се рови за кърпичка, усмихвайки се през сълзи. Той ѝ подаде своята. Винаги го бе смятала за силен, за много силен човек. Тя измъкна от задния джоб на джинсите си лист хартия. Той извади очилата си от джоба на ризата и внимателно се зачете. От време на време слисано я поглеждаше. Поглеждаше и превързаната ѝ китка и направо му приляваше. Поклащаше глава, сякаш искаше да каже: „Това е невъзможно“. Когато приключи с четенето, вирна палец в знак на съгласие, както се изискваше в писанието. Усмихнаха се един на друг. Той прибра очилата, оправи комбинезона си, пое си дълбоко дъх, излезе от хамбара и отиде в градината.

След като Оверне излезе от хамбара, той премести градинските мебели на едно сенчесто място на няколко метра от там, после влезе в къщата. С бинокъла Франц го видя първо в кухнята, сетне в хола. Няколко минути по-късно излезе, носейки лаптопа си и две картонени папки, и се настани на градинската маса. Захвана се да преглежда бележките си и със завидна бързина да чатка по клавиатурата. От мястото си Франц го виждаше три четвърти в гръб. От време на време Оверне изваждаше някаква скица, проверяваше нещо и също така бързо правеше изчисления на ръка върху самата корица на папката. Патрик Оверне беше сериозен човек.

Гледката е кошмарно статична. Бдителността на всеки друг несъмнено би намаляла, но не и тази на Франц. Независимо от часа,

той ще напусне наблюдателния си пост едва след като в къщата угасне и последната светлина.

п.оверне@neuville.fr — Вие се свързахте.

— Тук ли си???

На Софи ѝ отне двадесетина минути да организира абсолютно безшумно работното си място. Струпа в един мъртъв ъгъл няколко кашона, покри със старо одеяло един работен тезгях, после отвори лаптопа и се включи към уайфай системата в дома на баща си.

Зелена_мишка@msn.fr — Вие се свързахте.

— Татко? Тук съм.

— Уф!

— Моля те, не забравяй: задължително разнообразявай жестовете си, води се по бележките, прави шантави неща...

— Аз и без това съм си шантав!

— Ти си един шантав татко.

— Как си със здравето???

— Нищо страшно.

— Шегуваш ли се?

— Искам да кажа: вече нищо страшно. Ще се оправя.

— Плашиш ме.

— Самата аз се уплаших от себе си. Но престани да се безпокоиш, вече всичко ще бъде наред. Прочете ли имейла ми?

— Чета го в момента. Отворих го в друга директория. Но преди всичко: обичам те. Много ми липсваш. МНОГО. Обичам те.

— И аз те обичам. Толкова се радвам, че пак сме заедно, САМО НЕ МЕ РАЗПЛАКВАЙ, МОЛЯ ТЕ!

— Дадено. Оставям го за по-нататък. За... след това... Виж, сигурна ли си, че от това, което правим, има някаква полза, защото в противен случай и двамата ще изглеждаме пълни глупаци...

— Прочети внимателно имейла ми. Мога да ти се закълна, че ако той е тук, В МОМЕНТА те наблюдава.

— Имам усещането, че играя в празен театър.

— Тогава се успокой — имаш ЕДИН зрител! И то МНОГО внимателен!

— Ако е тук...

— ЗНАМ, че е тук.

— И смяташ, че НИЩО не му убягва?

— Аз съм живото доказателство, че наистина нищо не му убягва.

— Това навежда на някои размисли...

— За какво?

— За нищо...

— Хей, хей!

— ...

— Татко, тук ли си?

— Да.

— Приключи ли с размислите?

— Не съвсем...

— Какво правиш?

— Жестове. Връщам се на имейла ти.

— Добре.

— Ужасно е откачено, но същевременно изпитвам и невероятно удовлетворение...!

— От какво?

— От всичко. Че те виждам. Че зная, че си тук. Жива.

— ... и че знаеш също, че не съм извършила нищо от всичко това, признай го!

— Да, и това.

— Имал си съмнения?

— ...

— Хей, хей!

— Да, имах.

— Знаеш ли, не ти се сърдя, самата аз повярвах. Да не говорим за теб...

— ...

— Ало?

— Дочитам имейла ти...

— ...

— Окей, приключих с четенето. Сащисан съм.

— Въпроси?

— С тонове?

— Съмнения?

— Слушай, така е трудно...

— СЪМНЕНИЯ???

— Да, мамка му!

— Така те обичам. Започвай с въпросите.

— Историята с ключовете...

— Имаш право, всичко започна от там. В началото на юли 2000 година някакъв мотоциклетист ми отмъкна чантата от колата. Върнаха ми я в полицейския участък два дни по-късно — период, който му е позволил преспокойно да извади дубликати от всичко. От нашия апартамент, от колата... можеше да влиза у нас, да взема вещи, да ги размества, да чете имейлите ни, накратко: ВСИЧКО, абсолютно ВСИЧКО!

— И твоите... здравословни проблеми датират от този период?

— Съответстват. По онова време вземах хомеопатични лекарства срещу безсъние. Не знам какво е добавял към тях, но според мен оттогава не е престанал да ми го дава. След смъртта на Венсан бях наета от семейство Жерве. Няколко дни след постъпването ми чистачката загуби връзката с ключовете си. Търси я навсякъде, беше изпаднала в паника и се страхуваше да каже на работодателите си. Като по чудо я намери през уикенда. Същата схема... Според мен е използвал именно дубликатите от нейните ключове, за да дойде да удуши хлапето. И точно ЗАРАДИ ТОВА съм решила, че вратата е била заключена отвътре.

— Възможно... А мотоциклетистът?

— Такива с лопата да ги ринеш, но знам, че този е винаги един и същ! Същият, който ми открадна ключовете, който открадна ключовете и на чистачката, който следеше двама ни с Венсан, когото Венсан е блъснал и който е избягал, същият, на когото устройх капан, като скрих клетъчния ми телефон в тоалетната на едно кафене във Вилфранш...

— Добре, съгласен съм, в този порядък нещата се връзват. Защо просто не предупредиш полицията?

— ...

— Разполагаш с достатъчно елементи, не е ли така?

— Нямам намерение да го правя.

— ?????? Какво повече искаш?

— Това не е достатъчно...

— ??

— Да речем, че на мен не ми стига.

— Пълна дивотия!

— Като живота ми.

— Тогава аз ще го направя!

— Татко! Аз съм Софи Дюге! Издирват ме за НАЙ-МАЛКО три убийства! Ако ченгетата ме намерят сега, отивам зад решетките. До края на дните ми! Мислиш ли, че полицията ще приеме сериозно твърденията ми, ако не разполагам с категорични ДОКАЗАТЕЛСТВА?

— Но... ти разполагаш...!

— Не! Разполагам единствено със сбор от обстоятелства, крепящ се върху абсолютно неубедителна първоначална хипотеза, която няма да има никаква тежест срещу три убийства, едното от които на шестгодишно дете!

— Добре. Поне за момента... Друго нещо: откъде си сигурна, че този тип е наистина ТВОЯТ Франц?

— Запознахме се чрез една сватбена агенция, където се регистрирах под името Мариан Льоблан, фигуриращо върху акта за раждане, който купих. Той никога не ме е познавал под друго име.

— Е, и...?

— Ами обясни ми тогава защо, когато си прерязах вените и той се разкрещя, ме нарече „Софи“???

— Ясно... Но... ЗАЩО е трябвало да си прерязваш вените?????????

— Татко! Успях да избягам един–единствен път и той ме спипа на гарата. От този ден нататък не се отделяше от мен, а когато излизаше, ме заключваше. По един или друг начин, в продължение на дни съумявах да не вземам лекарствата, които ми даваше, и главоболията и страховете ми постепенно преминаха... А и нямах друг избор. Трябваше да намеря начин да се измъкна — в една болница той нямаше да има възможност да ме наблюдава двацет и четири върху двацет и четири часа...

— Можело е да свърши зле...

— Изключено! Това, което направих, беше ефектно, но безобидно. Така не се умира... А и той никога не би ме оставил да умра. Иска лично да ме убие. Точно това иска.

— ...

— Тук ли си?

— Да, да, тук съм... Всъщност опитвам се да размишлявам, но преди всичко побеснявам, момичето ми! Чувствам как в мен се надига гняв, ужасяващ гняв.

— В мен също, но гневът срещу него е безполезен. Нужно е друго.

— Какво??

— ...

— !!! КАКВО??

— Той е интелигентен. Необходима е хитрост...

— ??? Какво ще правиш сега?

— Все още не знам, но във всички случаи ще се прибера.

— Чакай! Това е ЛУДОСТ! Няма да ти позволя да се върнеш:
ДУМА ДА НЕ СТАВА!

— Знаех си, че ще го кажеш...

— Няма да те оставя да си тръгнеш с него, и точка!

— И пак ли ще остана съвсем сама?

— Какво?

— Питам те дали отново ще остана съвсем сама! Накратко: твоята помощ е дотук, така ли? И всичко, което ми предлагаш, са състраданието ти и твоят гняв? ЗНАЕШ ЛИ КАКВО ПРЕЖИВЯХ???? Даваш ли си сметка??? Венсан е мъртъв, татко! Той уби Венсан! Той уби живота ми, уби... всичко!! Пак ли ще остана сама?

— Слушай, зелена мишко...

— Стига си ме баламосвал с твоята зелена мишка! АЗ СЪМ ТУК! Ще ми помогнеш ли, или не?

— ...

— ...

— Обичам те. Ще ти помогна.

— О, татко, толкова съм уморена...

— Остани за малко, почини си.

— Трябва да се върна. И точно за това ще ми помогнеш. Става ли?

— Разбира се... но все пак виси една огромна въпросителна.

— ??

— Защо прави всичко това? Ти познаваш ли го? Познавала ли си го?

— Не.

— Несъмнено разполага с пари, с време и е обзет от явно патологично озлобление... Но... защо срещу ТЕБ?

— Точно затова съм тук, татко. Нали ти прибра досиетата на мама?

— ???

— Мисля, че трябва да тръгнем точно от там. Дали не е бил пациент на мама? Той или някой от близките му? Нямам представа.

— Май имам две-три папки. В един кашон... Никога не съм ги отварял.

— Е, струва ми се, че точно сега е моментът.

Франц спа в колата под наем. Първата нощ — четири часа на паркинга на супермаркета, втората — пак четири часа, този път на паркинга на автогарата. Хилядократно съжали за избора си на стратегия, хиляди пъти вземаше решение да поеме обратно, но винаги устояваше на съблазънта. Необходимо бе хладнокръвие, нищо повече. Софи не можеше да отиде другаде. Щеше да се появи. Задължително. Тя бе издирвана престъпничка, нямаше да отиде в полицията, или щеше да се прибере къщи, или да дойде тук, просто нямаше друг избор. И все пак... да киснеш така с часове и да наблюдаваш с бинокъл къщата, където нищо не се случва, действа зле на самочувствието, рано или късно, съмнението започва да се прокрадва и единствено четирите години работа и убеденост са способни да го разсеят.

В края на третия ден Франц отскача до дома си. Взема душ, преоблича се и си позволява четири часа сън. Възползва се от случая да вземе онова, което му липсва — термос, фотоапарат, дебел пуловер, швейцарско ножче и някои други необходими вещи. И с първите лъчи на зората е отново на наблюдателния си пункт.

Къщата на Оверне е дълга едноетажна постройка, с каквито районът е пълен. В десния край се намират перачницата и една пристройка, в която Оверне вероятно прибира през зимата градинската мебел. В левия край, който се намира срещу Франц, е разположен хамбарът, където паркира колата си и държи внушителния си инструментариум. Той е достатъчно голям, за да побере още две коли. Когато Оверне е тук и реши да излезе с колата, той винаги оставя дясното крило на портата отворено.

Тази сутрин излезе с костюм. Сигурно имаше някаква среща. Отвори широко портата на хамбара и свали сакото си, за да изтика до градината една от онези сенокосачки, с които косят тревата на игрищата за голф. Машината беше явно развалена, защото му се наложи да я тика, да я дърпа, и то с такива усилия, сякаш тежеше тонове. Защица отгоре ѝ някакъв плик. Несъмнено някой щеше да мине през деня да я вземе. Франц се възползва от отворената порта, за да надзърне вътре и да направи няколко снимки: половината от хамбара бе пълна с кашони, чували с тор и куфари, пристегнати с широки ленти скоч. Оверне напусна къщата към 9:00 часа. И не се появи повече. Сега часът е почти 2:00 следобед. Нищо не помръдва.

Амбулаторен картон

Сара Берг, родена Вайс на 22 юли 1944 г.

Родители: депортирани и починали в Дахау; дата — неизвестна.

Омъжва се за Йонас Берг на 4 декември 1964 г.

Деца: син Франц, роден на 13 август 1974 г.

1982 г. — диагностицирана маниакалнодепресивна психоза (3 форма: маниакална меланхолия) — болница „Луи Пастьор“.

1985 г. — хоспитализация в клиника „Паркът“ (Д-р Жан-Пол Рудие).

1987–1988 г. — хоспитализация в клиника „Розие“ (Д-р Катрин Оверне).

1989 г. — хоспитализация в клиника „Арман-Брюсиер“ (Д-р Катрин Оверне).

4 юни 1989 г. — след среща с д-р Оверне Сара Берг
облича булчинската си рокля и се хвърля от петия етаж.
Умира на място.

Човек и от желязо да е, чакането би изтощило всеки. Изминали са вече цели три дни от изчезването на Софи... Оверне се прибра към 16:30 ч., хвърля поглед на косачката и с жест на примирение взема плика, който на тръгване е оставил отгоре ѝ.

И точно в този момент телефонът на Франц извънтя.

Отначало отгатак дълго мълчаха.

— Мариан...? — попита той. Чу нещо като хлипане и повтори:
— Мариан, ти ли си?

Този път никакво съмнение. Тя избъбри през сълзи:

— Франц... къде си? — И добави: — Ела си бързо.

После започна да повтаря като развалена плоча: „Къде си“, сякаш изобщо не очакваше отговор.

— Тук съм — опита се да вметне Франц.

— Прибрах се... — каза тя с дрезгав, измъчен глас. — Вкъщи съм.

— Не мърдай от там... Не се безпокой, тук съм, ще си дойда възможно най-бързо.

— Франц... Моля те, побързай...

— Ще бъда при теб... след по-малко от два часа. Оставям телефона включен. Тук съм, Мариан, вече няма от какво да се боиш. Ако те е страх, обади ми се, става ли?

И тъй като тя не отговаря, повтаря:

— Става ли?

Следва мълчание и тя отново прошепва:

— Ела си бързо...

И пак се разплаква.

Франц затваря телефона си. Изпитва огромно облекчение. Тя не е вземала лекарствата си повече от три дни, но по гласа ѝ чувства, че е неадекватна, че е изтощена до крайност. За щастие, бягството, изглежда, не ѝ е вдъхнало сили и постигнатите досега резултати са все

така действени. Въпреки това трябва да внимава. Трябва да разбере къде е била. Франц е вече при оградата. Пропълзява под нея и хуква. Трябва да се прибере възможно най-бързо. Не може да е сигурен в нищо. Ами ако междувременно пак избяга? Ще ѝ се обажда на всеки четвърт час до пристигането си. Изпитва смътно безпокойство, но облекчението взема връх.

Франц скача в колата и всички прегради падат. Потегля и се разплаква като дете.

СОФИ И ФРАНЦ

Когато отваря вратата, заварва Софи на масата в кухнята. Създава впечатление, че седи там от векове и изобщо не е мърдала от апартамента. Масата е празна, с изключение на препълнения пепелник; ръцете ѝ с преплетени пръсти лежат на мушамата. Носи дрехи, които не е виждал — износени, разнородни, сякаш купени от вехтошар. Косата ѝ е мръсна, очите — зачервени. Слаба е като вейка. Обръща се бавно към него, като че ли движението ѝ коства невероятно усилие. Той пристъпва. Тя се опитва да стане, но не успява. Само навежда глава на една страна и прошепва: „Франц“.

Той я прегръща. Тя мирише силно на цигари. Пита я:

— Поне хапна ли нещо?

Тя все така се притиска към него и отрицателно поклаща глава. Обещал си е на първо време да не я пита нищо, но не може да се сдържи:

— Къде беше?

Софи продължава да клати глава, после се отдръпва от него с унесен поглед и мъчително изрича:

— Не знам. Пътувах на стоп...

— Да не ти се е случило нещо?

Тя отново отрицателно върти глава.

Франц остава така дълго време, притискайки я към себе си. Тя вече не плаче и се гуши в обятията му като уплашено животинче. Отпуснала се е изцяло в ръцете му, но е все тъй невероятно лека... Той се пита, разбира се, къде ли е била, какво ли е правила през цялото това време. Рано или късно, ще му каже, за него в живота на Софи вече няма тайни. Ала това, което надделява в тези мълчаливи мигове на срещата им, е съзнанието колко много се е страхувал за нея.

След като влезе във владение на бащиното си наследство, Франц беше убеден, че ще може да се посвети изцяло на доктор Катрин Оверне, така че възприе смъртта ѝ няколко месеца преди това като предателство. Животът се бе оказал вероломен. Ала днес едно ново

усещане изпълваше с живителна сила цялото му същество — същото облекчение, което беше изпитал в деня, когато научи за съществуването на Софи и разбра, че тя ще замести доктор Оверне. Че тя ще умре вместо нея. Именно това съкровище бе рискувал да загуби през последните три дни. Притисна я към себе си и го изпълни неопикуемо блаженство. Наведе глава и вдъхна мириса на косата ѝ. Тя леко се отдръпна от него, погледна го. Подпухнали клепачи, мърляво лице. Но е красива. Безспорно. Франц отново се навежда към нея и внезапно истината изригва в цялата си голота и безпощадност — той я обича. Но го поразява не това, той я обича отдавна. Не, най-вълнуващото е, че в резултат на грижите му, на обработката, на усилията му да я води, да я насочва, да я моделира, сега Софи е придобила точно лицето на Сара. В заника на живота си Сара бе имала същото изпито лице, същите неизменно сведени безжизнени очи, същите постоянно потръпващи кокалести рамене, същата пагубна слабост. Като днешната Софи. Сара го гледаше с любов, сякаш той бе единственото разрешение на всички болки на света, едничкото обещание някога, някой ден тя да намери нещо като покой. Тази връзка, тази близост между двете жени, го разтърсва издъно. Софи е екзорсизъм, тя ще умре възможно най-красиво. Франц дълго ще я оплаква. Тя много ще му липсва. Много. И той ще бъде нещастен, много нещастен, когато оздравее без нея...

Софи все още може да наблюдава Франц през изтъняващата завеса от сълзи, но е наясно, че слъзните жлези имат ограничен период на действие. Трудно е да се разбере какво става в него. Тъй че, дотук — никакво мърдане, оставя се на течението... И чака. Той я държи за раменете. Притиска я към себе си и точно в този момент тя усеща, че нещо в него отслабва, разпада се, стапя се, но не знае точно какво. Той продължава да я притиска към себе си и Софи започва да се страхува, защото погледът му е странно втрещен. В главата му явно бушуват неведоми мисли. Не го изпуска от очи, като че ли иска да го принуди да се вцепени, да замръзне. Преглъща и промълвява: „Франц...“. Подлага му устни и той мигом впива своите в тях. Целувката е едновременно сдържана и напрегната, може би и малко колеблива, но при все това устата му е някак кръвожадна. Властна. Същевременно нещо твърдо смазва слабините ѝ. Софи се съсредоточава. Би искала да пресметне ситуацията, без да включва страха, но е невъзможно.

Чувства се зависима, окована. Той е физически силен. А тя се страхува от смъртта. Тъй че се притиска към него, залепва ханш към слабините му, усеща ерекцията му и това я успокоява. Притиска буза към неговата и гледа в пода. Вече може да си поеме дъх. Отпуска всички мускули, от горе надолу, един по един, и тялото ѝ постепенно се разтапя в ръцете му. Той я вдига. Отнася я в стаята и я полага на леглото. Би могла веднага да заспи. Чува го да се отдалечава, да отива в кухнята, за миг отваря очи и веднага ги затваря. Разнася се характерното почукване на лъжичка в стените на чаша. Той е отново над нея. Казва: „Сега ще поспиш малко, за да си починеш. Най-важното е да си починеш“. Придържа главата ѝ, докато тя поглъща течността. За да прикрие вкуса ѝ, той винаги слага много захар. После се връща в кухнята. С рязко движение тя се обръща настрана, отхвърля чаршафа и забива два пръста в гърлото си. Стомахът ѝ реагира светкавично, тя избълва течността в болезнен пристъп, който разкъсва вътрешностите ѝ, сетне издърпва чаршафа и отново ляга по гръб. Той е отново тук. Прокарва ръка по челото ѝ. „Спи спокойно“, прошепва. Целува пресъхналите ѝ устни. Възхищава се на хубостта на лицето ѝ. Сега я обича. Лицето ѝ е негово притежание. И вече се страхува от момента, в който нея вече няма да я има...

Идваха от жандармерията...

Софи не е мислила за това. Жандармеристите. Погледът ѝ незабавно издава тревогата ѝ. Франц знае до каква степен истинската Софи се страхува от жандармеристите. Нужно е да подходи фино.

— Нямахте как — добавя той. — Клиниката беше длъжна да ги предупреди. И те дойдоха тук...

Наслаждава се за миг на паниката на Софи, след което я притиска в обятията си.

— Погрижих се за всичко — успокоява я той. — Не исках да хукнат да те издирват. Бях сигурен, че ще се върнеш.

През всичките тези месеци тя бе успяла да избегне какъвто и да било контакт с полицията. Но ето че сега беше загазила. Софи си пое дълбоко дъх, опита се да размисли. Франц ще я измъкне от тази каша. Интересите им съвпадат. Нужно е да подходи фино.

— Трябва да отидеш да подпишеш някои документи. За това, че си се прибрала... Казах им, че си била в Безансон. При една приятелка. Най-добре е възможно най-бързо да приключим с тази история.

Софи кима с глава. Отрицателно. Франц я притиска още по-силно към себе си.

Преддверието на участъка е облепено с вече отдавна обезцветили се афиши на уголемени карти за самоличност, преливащи от съвети за проява на предпазливост и горещи телефонни номера за повикване при всякакви обстоятелства. Жандармерист Жондрет обгръща Софи с благ, доброжелателен поглед. Много би му се искало да има такава съпруга. Аморална. Това със сигурност вдъхва на мъжа усещането, че все пак е полезен за нещо. Погледът му прескача от Софи на Франц. Сетне той почуква по масата пред себе си. Дебелите му пръсти застиват върху някакъв формуляр.

— Тъй значи, бягаме от клиниката...

Според разбиранията му, това е възможно най-дипломатичният подход. Срещу него стои жена, която се е опитала да умре, и просто нищо друго не му идва на ума. Софи инстинктивно осъзнава, че трябва да поласкае житейското му кредо относно превъзходството на мъжкаря. И тя свежда очи. Франц я прегръща през рамо. Симпатична двойка.

— И сте били в...

— Бордо — отсича Софи.

— Да, да, в Бордо. Така ми каза и съпругът ви. При роднини...

Софи променя стратегията. Вдига поглед и втренчено поглежда Жондрет. Колкото и да е недодялан, жандармеристът явно усеща нещата. И това, което усеща, е, че госпожа Берг е момиче с характер.

— Семейството е голяма работа — подхвърля той. — Искам да кажа, че в подобни случаи е хубаво да...

— Май трябва да подпишем нещо...

Гласът на Франц разрежда натежалия от завоалирани намеци диалог. Жондрет се сепва.

— А, да. Тук...

Той обръща формуляра към Софи. Тя се озърта за писалка. Жондрет ѝ подава химикалка с логото на някакъв автосервиз. Софи се подписва. Берг.

— Сега всичко ще бъде наред — казва Жондрет.

Трудно е да се определи дали това е въпрос, или заключение.

— Ще се оправим — кимва Франц.

Добър съпруг. Жондрет проследява с поглед младата двойка, която, прегърната, напуска участъка. Сигурно е хубаво да си имаш такава жена, но май в същото време се уреждаш и с постоянен извор на неприятности.

Научи го с много търпение — дишането на спящата. Изисква се голяма концентрация и постоянно внимание, но тя вече се справя много добре. Дотолкова, че двайсет минути по-късно, когато той влиза в стаята, е напълно убеден, че Софи спи. Гали я през дрехите, ляга върху нея и забива лице във възглавницата. Тогава, без да помръдне, тя отваря очи, вижда раменете му и усеща как той прониква в нея. За малко да се усмихне...

Софи навлиза в период на сън, който ще ѝ даде възможност да си откъхне. В мимолетната еуфория, породила се от радостта от завръщането ѝ, този път той доста е понаблегнал на сънотворните и сега тя спи дълбоко в стаята. Франц седи до леглото и дълго време я наблюдава, вслушва се в дишането ѝ, забелязва леките нервни мимики, които пробягват по лицето ѝ, после става, заключва апартамента и слиза в мазето.

Прави равносметка на ситуацията и тъй като не са му от никаква полза, решава да унищожи снимките на къщата на бащата на Софи. Преглежда ги набързо и една по една ги изтрива. Къщата, всички прозорци, колата, след това Оверне, излизащ от дома си, поставящ плика върху косачката, работещ на градинската маса, разтоварващ чувалите с тор, чистещ портата. Часът е два сутринта. Той свързва лаптопа си с фотоапарата и преди да ги унищожи, прехвърля няколко от тях, за да ги разгледа на екрана. Подбира само четири. На първата Оверне е в градината. Избира я, защото лицето му се вижда много добре в анфас. За мъж над шейсетте изглежда як и стабилен. Квадратно, волево лице, енергични черти, жив поглед. Франц уголемява лицето на 80 процента. Интелигентен. На 100 процента. Хитър. 150 процента. Такъв тип може да бъде и опасен. Вероятно именно благодарение на тази със сигурност наследствена черта на характера Софи е все още жива. На втората Оверне работи на градинската маса. Вижда се в план три-четвърти и Франц уголемява на 100 процента онази част от снимката, която включва екрана на лаптопа му. Извадката остава неясна. Тогава я трансферира в програма за обработка на видеоматериали и я прекарва през специален прочистващ филтър. Третата снимка бе направена третия ден. Оверне е с костюм. Приближава се до косачката, за да остави върху нея плика, предназначен несъмнено за монтьора. Невъзможно е да се прочете написаното върху него, но това е без значение. Последната снимка е направена в края на наблюдението. Оверне е оставил главната порта широко отворена и Франц оглежда внимателно вътрешността, която дълго е наблюдавал с бинокъла: голяма кръгла маса с ниско спусната над нея билиардна лампа, в дъното е разположена стереоуредба, вградена в съдържаща внушителна колекция компактдискосе библиотека. Франц я прехвърля в кошчето. Миг преди да затвори програмата, любопитството му отново започва да го гложди. Той изважда от кошчето снимката на хамбара и с няколко кликания уголемява по-тъмните сектори: кашони, чували с тор, градински инструменти, гедория, кувари. Купчината кашони е пресечена наполовина от сянката на портата. Долните са частично осветени, горните тънат в полумрак. 120 процента. 140 процента. Франц се опитва да разчете надписите, изписани с флумастер върху един от тях. Прибягва отново до прочистващи филтри, настройва контраста,

уголемява още повече. Успява да разпознае няколко букви. На първия ред: едно А, едно V и в края едно S. На втория ред фигурира дума, която започва с D, следва С, после U, и втора, която започва с AUV... което със сигурност означава „Оверне“. На последния ред ясно се разчита комбинацията „Н до L“. Кашонът е най-отдолу в купчината. Този отгоре е пресечен от контрастната светлинна линия: долната част е осветена, горната — невидима. Но малкото, което вижда, го кара да замръзне на място. Франц остава дълго време неподвижен, смаян от картината и значението, която тя придобива за него. Той е пред кашоните, съдържащи архивите на доктор Оверне.

В един от тях се намира медицинското досие на майка му.

Ключът се превърта в ключалката. Вече е сама. Софи мигом скача от леглото, втурва се към гардероба, повдига се на пръсти, взема своя ключ и отваря вратата, изопната като пренатегнатата струна. Вслушва се в ехтящите по стълбището стъпки на Франц. Изтичва обратно до прозореца, но не го вижда да излиза. Освен ако не е минал през задния вход, откъм кофите за смет, но това е малко вероятно, защото е само по риза. Значи, е някъде в сградата. Тя бързо нахлузва обувките си с плоска подметка, безшумно затваря вратата и на свой ред се спуска по стълбите. В тази част на сградата всички телевизори вече са замлъкнали. Софи успокоява дишането си, спира се за миг на партера, после продължава... Няма друг изход, освен този. Тя бавно отваря вратата, молейки се да не се разскърца. Тъмнината не е съвсем плътна и в долния край на спускащото се пред нея стълбище тя забелязва далечна светлинка. Ослушва се, но чува единствено лудо блъскащото в гърдите и слепоочията си сърце. Тук са мазетата. В дъното, вляво, има една полуоткрехната врата. Не е необходимо да отива по-далече, би било опасно. На връзката на мотоциклета си Франц има три ключа. Значи, за това служи третият. Тя безшумно се изкачва обратно. Трябва да изчака удобен случай.

Вкусът е значително по-горчив, отколкото обикновено — дозата е явно много по-голяма. За щастие, Софи вече е намерила решение. Тя слага до леглото няколко смачкани на топка книжни салфетки, в които може да повърне и които подновява при всяко отиване до тоалетната. Но не всеки път се получава. Вчера например Франц остана при нея

прекалено много време и скоро тя усети течността да си пробива път в гърлото ѝ. Вместо да се разкашля, което никога не е правила и което несъмнено би го обезпокоило, тя реши да преглътне, симулирайки неспокоен сън. Няколко минути по-късно усети тялото си да натежава, мускулите да се отпускат. Това ѝ напомни последните секунди преди операция, когато анестезиологът ѝ казва да броите до пет.

Този път се е провалила, но техниката ѝ значително се е подобрила и при наличие на подходящи условия всичко минава добре. Научила се е да задържа лекарството в устата и да преглъща само слюнката. Когато Франц се отдалечава през следващите няколко минути, тя бързо се извърта настрана, сграбчва топката салфетки и изплюва. Ако я задържи прекалено дълго в устата си обаче, тя прониква в организма ѝ през лигавицата, смесва се със слюнката... И ако се налага да преглътне, остава ѝ единствено възможността да предизвика повръщане, но трябва да го направи още в първите секунди. Този път всичко минава добре. Няколко минути след като изплюва лекарството, Софи вече симулира дишането на спящата и когато Франц се надвесва над нея и започва да я гали и да ѝ говори, тя върти глава, сякаш иска да избяга от думите му. Започва да се мята, първо леко, после все по-бързо, жестикулира, гърчи се, извива се на едната, на другата страна, понякога дори леко подскача, демонстрирайки пароксизма на кошмара си. Франц също следва своя ритуал. Първо се навежда над нея и ѝ говори спокойно, гали с върха на пръстите си косата ѝ, устните, гърлото, но в крайна сметка цялата му енергия се концентрира в думите.

Франц ѝ говори и я наблюдава. Променя темата в зависимост от това, дали иска да я разтревожи, или да я успокои. Винаги включва мъртвите в програмата си. Тази вечер наред е Вероник Фабр. Софи си спомня много добре всичко: дивана, от който едва бе успяла да се надигне, опирайки се на лакът, тялото на момичето в локва кръв. Кухненския нож, който Франц беше сложил в ръката ѝ.

— Как се случи, Софи? — пита Франц. — Гневен пристъп? Точно така, гневен пристъп, нали?

Софи опитва да се обърне, за да му избяга.

— Виждаш отново онова момиче, нали? Спомни си. Облечена е със сив костюм, доста безрадостен. Вижда се само една кръгла бяла

якичка... по врата. Сега вече я виждаш, това е добре. Носи обувки с плоски подметки.

Гласът на Франц е тържествен, речитативът — бавен.

— Знаеш ли, Софи, бях разтревожен. Ти беше при нея вече почти от два часа... и не слизаше...

Софи тихо стене, трескаво върти глава. Ръцете ѝ хаотично шарят по чаршафа.

— ... и изведнъж видях момичето да нахълтва тичешком в аптеката. Обясни, че ти е прилошало... Представяш ли си, ангел мой, колко много се разтревожих?

Софи рязко се обръща настрана, опитвайки да се изплъзне на гласа му. Франц става, коленичи и продължава, почти притиснал уста до ухото ѝ:

— Не ѝ оставих време да се погрижи за теб. Веднага щом влезе, аз позвъних. Когато отвори вратата, тя още държеше в ръка пликчето от аптеката. И зад нея те видях теб, ангел мой, скъпа моя Софи, легнала на дивана, заспала толкова дълбоко, колкото и днес, миличката ми... Щом те видях, престанах да се безпокоя. Знаеш ли, беше много красива. Много.

Франц прокарва показалец по устните на Софи и тя инстинктивно се отдръпва. За да не компрометира измамата, забелва очи и симулира спазмодични потръпвания на устните...

— Постъпих точно така, както би постъпила самата ти, мила Софи... Но първо я наръгах. Нищо страшно, просто я принудих да падне на колене, докато отида до масата да взема кухненския нож. После я изчаках да се изправи. В погледа ѝ се четеше учудване, страх също, разбира се, емоциите ѝ бяха дошли в повече, бе разбираемо. Не се мятай така, ангел мой. Аз съм тук, знаеш, че нищо не може да ти се случи.

Софи отново се изхвърля с цяло тяло, обръща се настрана и вдига ръце към врата си, сякаш иска да си запуши ушите, но не знае как да го стори — жестовете ѝ са все тъй объркани и безцелни.

— Направих като теб. Ти би се приближила, нали? Би я погледнала в очите. Спомняш ли си погледа ѝ? Много изразителен поглед. Ти не би ѝ оставила време, би я погледнала в очите и с един удар, много силен, би забила ножа в корема ѝ. Почувствай какво е

усещането в ръката, Софи, да забиеш нож в корема на едно момиче. Ще ти покажа.

Франц се навежда към нея, хваща я внимателно за китката. Софи се съпротивлява, но той я държи вече здраво и докато повтаря думите си, прави движението, увличайки ръката ѝ, която се забива във въздуха и сякаш среща еластична преграда...

— Ето какво усещаш, Софи, забиваш ножа с един-единствен удар и го завърташ така, докрай...

Софи започва да крещи.

— Виж лицето на Вероник. Виж я първо как страда, колко болка ѝ причиняваш. Целият ѝ корем гори, виж изцъклените ѝ очи, отворената уста, от която изригва болката, докато ти продължаваш да държиш ножа забит в корема ѝ. Ти си безпощадна, Софи. Тя започва да крещи. Тогава, за да я накараш да млъкне, ти изтегляш ножа — той е целият в кръв, виж колко тежък е станал — и го забиваш повторно. Софи, трябва да спреш...!

Но докато изрича това, Франц продължава да дърпа ръката ѝ напред, във въздуха. Софи сграбчва китката си с другата ръка, но Франц е прекалено силен, тя крещи, мята се, опитва се да го отблъсне с колене, но безуспешно, досущ като дете, което се бие с възрастен...

— Нищо ли не може да те спре? — продължава Франц. — Веднъж, втори път и още, и още, ти не спираш да забиваш ножа в корема ѝ, и пак, и пак, и скоро ще се събудиш с ножа в ръка, а до теб Вероник ще лежи в локва кръв. Как е възможно човек да върши подобни неща, Софи? Как е възможно все още да живее, след като е способен на подобни неща?

Часът е малко след два сутринта. Вече дни наред Софи съумява да придреме за няколко часа нощем благодарение на взривна смес от витамин С, кофеин и глюкуронамид. Точно по това време на нощта Франц спи дълбоко. Софи го гледа. Той има волево лице, от което дори в съня му се излъчват непоколебима властност и сила. Дишането му, много бавно до момента, сега е по-неравномерно. Изръмжава насън, сякаш чувства затруднение да си поеме дъх. Софи е гола, малко ѝ е студено. Скръства ръце и го гледа. Ненавижда го спокойно. Отива в кухнята. Оттам малка врата води към миниатюрно помещение, което по неизвестни причини живеещите в сградата наричат „сушилня“. По-малко от два квадратни метра с малък външен отдушник — вътре е

студено както лете, така и зиме — където прибират всичко, което не може да се прибере другаде. Там е и шахтата за смет. Софи отваря внимателно капака и пъхва ръка вътре, доста навътре и нагоре. Измъква прозрачна пластмасова торбичка и бързо я отваря. Поставя на масата къса спринцовка и ампула с някаква течност. Закача торбичката с останалите ампули на капака на шахтата и за всеки случай отива до стаята. Франц продължава да спи дълбоко, дори леко похърква. Софи отваря хладилника и изважда стек от четири кутии айрян, който пие единствено Франц. Иглата на спринцовката се промушва през еластичната опаковка, като оставя само миниатюрна дупчица, скрита под капачето. След като инжектира всички кутии, Софи ги разтърсва една по една, за да ускори смесването, и ги оставя на мястото им. След няколко минути пластмасовата торбичка е отново в скривалището си и Софи се пъхва в леглото. Дори най-лекият контакт с тялото на Франц я изпълва с неописуемо отвращение. На драго сърце би го убила в съня му. С кухненски нож например.

Според него Софи би трябвало да спи десетина часа. Това ще му осигури предостатъчно време, стига всичко да мине както трябва. В противен случай ще се наложи да направи нов опит по-късно, но той е толкова възбуден от перспективата, че не иска дори да мисли за провал. Посред нощ са му нужни по-малко от три часа, за да стигне до Ньовил Сент Мари.

Нощта предвещава дъжд. Би било идеално. Той оставя мотоциклета в края на малката горичка, тоест възможно най-близо. След няколко минути са налице едновременно две добри новини: къщата на Оверне тъне в мрак и започват да падат първите капки дъжд. Франц оставя спортния сак до краката си, съблича бързо комбинезона, под който носи лек екип за джогинг. След като обува маратонките и затваря сака, той се спуска по хълма, отделящ горичката от градината на Оверне. С един скок прескача оградата. Знае, че няма куче. В момента, в който докосва портата на хамбара, един от прозорците светва. Този на спалнята на Оверне. Той се долепя до портата. Освен ако не излезе в градината, Оверне няма как да го забележи. Франц поглежда часовника си. Почти два сутринта. Разполага с достатъчно време, но същевременно и изгаря от нетърпение, а това е едно от онези състояния, в които човек допуска грешки. Поема си дълбоко въздух. Прозорецът на стаята излъчва квадратен сноп светлина, който

пронизва пелената на ситния дъжд и се спира в моравата. Някаква сянка се мярва за миг и изчезва. През нощите на наблюдение бе установил, че Оверне не страда от безсъние, но знае ли човек... Франц скръства ръце, поглежда просмукващия се в нощта дъжд и се подготвя за дълго чакане.

Като малка, бурни нощи като тази буквално я наелектризираха. Тя отваря широко прозорците и вдишва дълбоко студения въздух, който вледенява дробовете ѝ. Има нужда от това. Не беше успяла да изплюе цялото лекарство на Франц и сега леко залита, а главата ѝ тежи. Въздействието му не би трябвало да продължи дълго, но точно в момента тя се намира във възходящата фаза на сънотворното, пък и този път Франц бе пресилил дозата. А щом се е решил на това, значи, ще отсъства доста дълго. Бе заминал някъде към 23:00 ч. и според нея нямаше да се върне по-рано от 3:00-4:00 часа сутринта. За всеки случай залага на 2:30 часа. Опирайки се на мебелите, за да не падне, отваря вратата на банята. Вече е свикнала. Съблича фланелката си, влиза във ваната и отваря докрай крана на студената вода. Преднамерено надава дрезгав вик, заставяйки се да продължи да диша. След няколко секунди вече се е смръзнала и енергично се разтрива с една хавлиена кърпа, която веднага окачва в сушилнята, точно срещу отдушника. Приготвя си много силен чай (за разлика от кафето, той не оставя миризма) и докато го чака да се запари, прави няколко тонизиращи движения с ръцете и краката, после четири-пет лицеви опори за ускоряване на кръвообращението и усеща как жизнеността постепенно се възвръща в нея. Изсърбва горещия чай, след което измива и подсушава съдовете. Леко отстъпва назад и оглежда кухнята, за да се увери, че нищо не издава влизането ѝ. Покачва се на един стол, повдига едно от паната на висящия таван и измъква малък плосък ключ. Преди да слезе в мазето, нахлузва латексови ръкавици и сменя обувките. Затваря много бавно вратата и се спуска по стълбите.

Дъждът не е престанал нито за миг. Отдалече долита приглушеният шум на минаващите по магистралата камиони. След като дълго тъпче на място на няколко квадратни сантиметра, на Франц започва да му става студено. В момента, в който кихва за първи път, светлината в стаята угасва. Часът е точно 1:44. Франц си дава двайсет минути. Заема отново изчаквателна позиция и се пита дали няма да се

наложи да отиде на лекар. Някъде далече изтрещява гръмотевица и светкавицата за миг осветява цялото имение.

Часът е точно 2:05. Франц напуска позицията си, спокойно се плъзва покрай сградата и опипва рамката на малък прозорец, разположен на височина човешки бой, през който на светлината на фенерчето си вижда ясно вътрешността. Рамката е стара, дървото се е раздуло от зимните студове. Франц изважда комплекта инструменти, но едва-що побутнал го, прозорецът рязко се отваря и шумно се блъсва в стената. В тътена на бурята е малко вероятно трясъкът да достигне до жилищния етаж от другата страна на сградата. Той затваря комплекта, закрепва го внимателно на перваза, промъква се през прозореца и все тъй предпазливо се прехвърля оттатък. Подът е циментов. Събува се, за да не оставя следи, и след секунди, с фенерчето в ръка, се озовава пред кашоните с архива на доктор Оверне. Необходими са му не повече от пет минути, за да измъкне от купчината онзи, върху който са маркирани буквите А — G. Не може да съдържа възбудата, която надделява над обичайната му флегматичност, и се вижда принуден да си наложи да диша дълбоко, да отпусне ръце край тялото си...

Кашоните са много тежки. Залепени са с най-обикновен широк скоч. Франц преобръща този, който го интересува. Дъното му е елементарно залепено. Достатъчно е да плъзне кътъра си в процепите, за да разтвори четирите капака от гофриран картон. Озовава се пред внушителен куп картонени папки. Наслуки изважда една: „Граветие“. Името е изписано със син флумастер и с главни букви. Пъхва я обратно в кашона. Изважда наръч папки и предчувства близкото освобождение. Балан, Барук, Бенар, Бьоле, Берг! Папката е оранжева, името е изписано от все същата ръка и все така с главни букви. Тя е много тънка. Франц припряно я отваря. Папката съдържа само три документа. Първият е озаглавен „Клинично заключение“ на името на Сара Берг. Вторият е обикновена бележка, засягаща административни подробности по гражданското състояние, а последният, състоящ се от един лист, включва нахвърляни на ръка медикаментозни индикации, в по-голямата си част нечетливи. Той измъква клиничното заключение, сгъва го на четири и го пъхва под комбинезона си. Връща папката на мястото ѝ, изстиска няколко капки свръхсилно лепило в крайчеца на капаците и оставя затворения кашон отново там, откъдето го е взел.

След няколко секунди прекрива обратно прозореца и скача в градината. Петнайсет минути по-късно вече кара по магистралата, старайки се да спазва ограниченията на скоростта.

В мига, в който прекрива прага на мазето, я скована страх. Макар че много добре знае кой е Франц. Но гледката, която се разкрива пред нея, най-брутално нахлува в подсъзнанието ѝ. Стените са почти изцяло покрити с фотографии. Обзема я ужасяващо отчаяние, когато погледът ѝ попада върху заснетите в близък план уголемени снимки на Венсан, на хубавото му и тъжно лице. Всичко това е безпощадна изложба на четири години от живота ѝ. Ето я, тук върви (къде беше това?), големите цветни снимки от Гърция, заради които загуби работата си в „Пърсис“, и то при толкова унижителни обстоятелства... Ето я пак, на излизане от мола, това е през 2001 година, тук е къщата в Оаз... Софи захвапва юмрук. Иде ѝ да креши, да взриви това мазе, тази сграда, цялата земя. Чувства се отново изнасилена. На тази снимка Софи е задържана от охраната на един супермаркет. На друга влиза в някакъв полицейски участък, куп фотографии в близък план са от времето, когато е била красива. А ето я и тук, ала грозна като смъртта, да се разхожда прегърната с Валери в градината в Оаз. Вече е тъжна. Ето я... Ето я Софи, хванала за ръка малкия Лео. Тя се разплаква, не може да се сдържи, не може повече да разсъждава, да мисли, може само да плаче, главата ѝ се мятта неудържимо под натиска на непоправимата мъка, в която се е превърнало изложеното ѝ на показ в тази дупка съществуване. От устата ѝ се изтръгват стонове, в гърлото ѝ напират ридания, сълзите ѝ обливат снимките, мазето, живота ѝ. Софи пада на колене, вдига очи към стените, погледът ѝ попада върху Венсан, легнал върху нея, гол, сцената е заснета през прозореца на апартамента ѝ (но как е възможно?!), близки планове на нейни вещи: портмоне, чанта, блистер с хапчета, ето я отново с Лор Дюфреш, тук пак... Софи скимти, притиска чело към пода и продължава да плаче. Франц може да се появи всеки момент, но това вече няма значение, тя е готова да умре.

Ала Софи не умира. Накрая вдига глава. Постепенно дива ярост измества отчаянието. Тя се изправя, изтрива сълзите си, яростта остава. Франц може да се появи всеки момент, но това няма значение, тя е готова да го убие.

Софи е навсякъде по стените, с изключение на тази вдясно, на която има само три снимки. Десет, двайсет, може би трийсет копия на все същите три снимки — рекадрирани, колорирани, тип плакатни, сепия, три изображения на една и съща жена. Сара Берг. Софи я вижда за първи път. Приликата с Франц е изумителна, очите, устата... На две от снимките тя е млада, към трийсетте, без съмнение. Красива е. Дори много красива. Третата снимка е заснета вероятно към края. Тя седи на една пейка пред морава, върху която се изсипва зеленият водопад на една плачеща върба. Погледът ѝ е безжизнен, изражението — механично.

Софи се изсеква, сяда на масата, отваря лаптопа и го включва. След няколко секунди прозорчето на паролата примигва, Софи поглежда часа, дава си четирийсет и пет минути и започва с най-близкото до ума: софи, сара, мама, йонас, оверне, катрин...

Четирийсет и пет минути по-късно ѝ се налага да се откаже.

Внимателно затваря лаптопа и започва да се рови в чекмеджетата. Намира куп свои вещи, понякога същите, които фигурират върху снимките на стените. Остават ѝ само няколко минути от времето, което си е определила. Миг преди да тръгне, отваря една тетрадка с корица на ситни карета и се зачита:

3 май

Днес я забелязах за първи път. Казва се Софи. Излизаше от дома си. Успях да различа единствено силуета ѝ. Очевидно е припряна жена. Качи се в колата си и потегли толкова бързо, че ми беше трудно да я следвам с мотоциклета.

ПОВЕРИТЕЛНО

Д-р Катрин Оверне

Клиника „Арман-Брюсиер“

До

Д-р Силвен Легл

Директор на клиниката „Арман-Брюсиер“

16 ноември 1999 г.

Клинично заключение

Пациентка: Сара Берг, родена Вайс

Адрес: (вж. админ. досие)

Дата на раждане: 22 юли 1944 г. в Париж (XI р-н)

Професия: без

Дата на смъртта: 4 юни 1989 г. в Мьодон (92)

Г-жа Сара Берг е хоспитализирана за първи път през септември 1982 г. в болницата „Пастьор“. Досието ѝ не ни бе изпратено. Допълнително научихме, че хоспитализацията е препоръчана от нейния лекуващ лекар по изрично настояване на съпруга ѝ, Йонас Берг, но със съгласието на пациентката. Тя очевидно не е била продължена след наложилния я период на спешност.

Г-жа Сара Берг е била хоспитализирана повторно през 1985 г. от д-р Рудие (клиника „Паркът“). Тогава пациентката е страдала от тежки хронични депресивни симптоми, чиито първи прояви са датирани от много отдавна, още от средата на 1960 година. След опит за самоубийство със сънотворни тя е била хоспитализирана за периода от 11 март до 26 октомври.

Лично поех грижите за Сара Берг през юни 1987 г. по време на третото ѝ постъпване в болница (приключило на 24 февруари 1988 г.). По-късно научих, че опитът за самоубийство, дал повод за предишната ѝ хоспитализация, е бил предшестван от други два, през 1985 г. и 1987 година. Стремешът към подобни опити, подчертано медикаментозни, може да бъде определен като стабилен. Състоянието на пациентката обуслови прилагането на масирано лечение като единствено средство за ефикасно противодействие на нови опити за самоубийство. Колкото до резултатите от него, наложи се да изчакам до края на юли 1987 г., за да вляза в реален контакт с пациентката.

Когато го осъществихме, Сара Берг, тогава на четиресет и три години, се оказа изключително ерудирана жена, с жив интелект, боравеща с богат, дори сложен речник, и надарена със способността да прави завидни по логиката си умозаклучения. Животът ѝ е несъмнено белязан от депортирането и смъртта на родителите ѝ в концлагера „Дахау“ малко след нейното раждане. Първите, безспорно твърде ранни прояви на маниакална депресия, изглежда, произтичат от комбинацията на силно чувство за вина — характерно при подобни конфигурации — и прекомерен нарцисизъм. По време на разговорите Сара непрекъснато говореше за родителите си и постоянно се връщаше на въпроса за историческата справедливост (почти винаги на темата: „Защо точно тях?“). Този въпрос несъмнено прикрива психически по-архаично измерение, свързано със загубата на обичта на другия и с натрапчив комплекс за малоценност. Трябва да подчертая, че е невероятно трогателно създание, понякога дори обезоръжаващо в преливащата, нередко стигаща дори до крайност искреност, с която приема да се възстанови. Често силно развълнувана, когато говори за ареста на родителите си и за отказа си да сложи траур — който скоро все пак започва да носи, но междувреме е предшестван от активни тайни издирвания на оцелели концлагеристи...

Сара се оказа болезнено чувствителен човек, едновременно наивен и здравомислещ. Невротичният страх, в който се вмести детството ѝ, е комбинация от чувството за вина на оцелелия и негодуванието, характерно за мнозина сираци, които тълкуват подсъзнателно „заминаването“ на родителите си като доказателство, че не са били интересни деца.

Като цяло може да се направи изводът, че не е изключено заболяването на Сара Берг да се дължи и на генетични фактори, които очевидно убягват на изследванията ни. На първо място, естествено, бихме препоръчали подлагането на близко наблюдение на прякото потомство на пациентката, при което има опасност да се проявят депресивни симптоми, съпътствани с морбидни кризи и обсесии.

Франц се прибра посред нощ. При отварянето на вратата Софи се събуди, но веднага се потопи във фалшивия сън, който контролираше вече много успешно. По шума на стъпките му и по начина, по който затвори вратата на хладилника, разбра, че е силно развълнуван. А обикновено бе толкова спокоен... Различава силуета му на вратата на стаята. После той се приближава до леглото, коленичи. Гали косите ѝ. Изглежда умислен. Вместо да си легне, въпреки късния час, се връща в хола и от там отива в кухнята. Струва ѝ се, че долавя шумоленето на хартия, сякаш отваря плик. След това — нищо. Така и не си легна. На сутринта го завари да седи на един стол в кухнята с унесен поглед. Изумява я отново приликата със снимката на Сара, макар на лицето му да се чете много повече отчаяние. Сякаш внезапно се бе състарил с десет години. Задоволи се само да вдигне очи, като че ли гледаше през нея.

— Да не си болен? — попита Софи.

Загърна се в пеньоара си. Франц не ѝ отговори. Дълго време стояха така. Софи изпита странното усещане, че това тъй необичайно, тъй неочаквано мълчание бе първият реален контакт помежду им, откакто се познаваха. Не би могла да каже на какво се дължи. Денят нахлуваше през прозореца на кухнята и осветяваше краката му.

— Излизал ли си? — попита Софи.

Той погледна изцапаните си с кал обувки така, сякаш бяха чужди.

— Да... Всъщност не.

Нещо явно не беше наред. Софи се приближи и се насили да го погали по тила. Допирът я погнуси, но тя успя да преодолее отвращението. Отиде да стопли вода.

— Не... Всъщност да...

Странна атмосфера. Като че ли тя излизаше от своята нощ, в която той тепърва навлизаше.

Лицето му е преbledняло като на мъртвец. Казва само: „Чувствам се скапан“. От два дни яде много малко. Тя го съветва да наблегне на млечните продукти: той изгълтва по три кисели млека, които тя грижливо му приготвя, пие чай. След това продължава да седи на масата, вперил поглед в мушамата. Размишлява. Мрачният му вид я изпълва със страх. Дълго време седи така, унесен в мислите си. После се разплаква. На лицето му не се изписва никаква мъка, сълзите просто текат и се ронят върху мушамата. Така е от два дни.

По някое време непохватно избърсва очи и промърморва: „Болен съм“. Гласът му трепери, едва се чува.

— Може да е грип... — подхвърля Софи.

Фразата е от ония, най-идиотските, които приписват сълзите на грипа. Но при него плачът е нещо наистина неочаквано...

— Легни си — сепва се тя. — Ще ти приготвя нещо топло за пиене.

Той може би прошепва: „Да, добре...“, но тя не е сигурна. Наистина странна атмосфера. Франц става, обръща ѝ гръб, влиза в стаята и ляга облечен. Тя му приготвя чай. Идеалната възможност. Уверява се, че той все така лежи, и отваря шахтата за смет.

Не се усмихна, но изпита невероятно облекчение. Току-що бе настъпил обрат в ситуацията. Съдбата ѝ се беше притекла на помощ, макар това да бе най-малкото, което искаше от нея. Беше решила при първата проява на слабост от негова страна да вземе нещата в свои ръце. И си беше обещала от сега нататък никога повече да не ги изпуска. Освен мъртва.

Когато влиза в стаята, той я поглежда странно, сякаш очаква да види друго, когото вече не е очаквал, сякаш иска да ѝ каже нещо сериозно. Но нищо. Премълчава. Софи се обляга на лакът.

— Би трябвало да се съблечеш... — отбелязва тя със загрижен вид.

Разбухва възглавниците, опъва чаршафите. Франц става, бавно се съблича, изглежда съсипан. „Май вече спиш...“, усмихва се тя. Преди да си легне, той взема чашата, която му е донесла. „Това ще ти помогне да поспиш малко...“ Франц започва да пие и прошепва: „Знам...“.

(...) През 1964 г. Сара Берг се омъжва за родения през 1933 г. Йонас Берг, който е единайсет години по-възрастен от нея. Този избор потвърждава стремежа ѝ към създаването на символично родство, имащо за цел да компенсира, доколкото е възможно, липсата на пряка роднинска връзка. Йонас Берг е много активен човек, надарен с въображение, работохолик и изключително интуитивен бизнесмен. Възползвайки се от икономическите възможности, предоставени от Трийсетте славни години, през 1959 г. Йонас Берг създава първата верига от супермаркети във Франция. Петнайсет години по-късно, превърнала се вече в известна търговска марка, компанията включва около четиристотин и трийсет магазина, осигурявайки на семейство Берг завидно благосъстояние, което предпазливостта на създателя ѝ позволява да поддържа през икономическата криза през 70-те години и дори да увеличи чрез придобиването на множество недвижими имоти. Той почива през 1999 година.

Благодарение на солидното си положение и искрените чувства, които изпитва към нея, Йонас Берг ще остане за съпругата си нерушим стълб на сигурността. Изглежда, първите години на двойката са били белязани отначало от не особено сериозни, ала с течение на времето все по-ярко изразени депресивни симптоми у Сара, която прогресивно е затъвала в едно действително меланхолично измерение.

През февруари 1973 г. Сара забременява за първи път. Младата двойка посреща събитието с искрена радост. Не

ще ѝ съмнение, че Йонас Берг тайно е мечтаел за син, докато Сара се е надявала новороденото да бъде момиче (предназначено, естествено, да се превърне в „идеалния обект за възстановяване“ и в палиатива, позволяващ да се възпре развитието на изначалния нарцистичен дефект). Тази хипотеза се потвърждава от неописуемото щастие на двойката през първите месеци на бременността и от почти напълното изчезване на депресивните симптоми у Сара.

Второто най-важно събитие в живота на Сара (след изчезването на родителите ѝ) се случва през юни 1973 г., когато на бял свят преждевременно се появява мъртвородено момиченце. Отново зейналата рана ѝ нанася поражения, които втората ѝ бременност ще превърне в непоправими. (...)

След като се уверява, че Франц спи, Софи слиза в мазето и взема тетрадката, която съдържа дневника му. Запалва цигара, разтваря я на кухненската маса и започва да чете. Отначало всичко е наред, всичко е точно, почти както си го е представяла. Но с всяка прочетена страница омразата ѝ нараства, събира се на топка в стомаха ѝ. Думите в тетрадката на Франц са реплика на фотографиите, с които е покрил стените на мазето. След портретите идва ред на имената: първи са Венсан и Валери... От време на време Софи вдига очи към прозореца, угасва цигарата, запалва нова. Ако в този момент Франц станеше, би забила нож в корема му, без окото ѝ да мигне, толкова го ненавижда. Би могла да го убие и в съня му, щеше да бъде толкова лесно. Но именно защото го мрази неистово, тя дори не помръдва. Разполага с множество решения. И все още не е направила избор.

Софи изважда от гардероба едно одеяло и ляга да спи на дивана.

Франц се събужда след дванайсетина часа сън, но като че ли продължава да спи. Походката му е мудна, лицето — мъртвешки бледо. Извърта очи към дивана, където Софи е оставила одеялото. Не казва нищо. Гледа я.

— Гладен ли си? — пита тя. — Искаш ли да повикам лекар?

Отрицателно завърта глава, но Софи не знае дали това се отнася до глада, или до лекаря. Може би и до двете.

— Ако е грип, ще мине — въздъхва тя.

Той сяда, или по-скоро се свлича насреща ѝ. Сетне поставя ръце върху масата, като вещи.

— Трябва да хапнеш нещо — отбелязва Софи.

Франц ѝ прави знак с глава да прави каквото намери за добре. „Както искаш...“, казва.

Тя става, отива в кухнята, пхва пакет замразена лазаня в микровълновата фурна, запалва цигара и чака звънеца. Той не пуши и димът обикновено го дразни, но е толкова отпаднал, че като че ли не забелязва, че тя пуши, че гаси фасовете си в чашите от закуската. А иначе е толкова педантичен.

Франц седи с гръб към кухнята. Когато лазанята се стопля, тя изсипва половината в една чиния. Уверява се, че Франц не е помръднал от мястото си, и смесва сънотворното с доматиения сос.

Франц вкухва и вдига очи към нея. Мълчанието я кара да се чувства неловко.

— Хубава е — казва тя накрая.

Франц опитва лазанята, изчаква няколко секунди, после опитва доматиения сос.

— Има ли хляб? — пита.

Тя отново става и му донася найлонов пакет със заводски хляб, нарязан на филии. Той започва да топи в соса. Изяжда хляба неохотно, механично, добросъвестно, до последната хапка.

— Какво точно чувстваш? — интересува се тя. — Боли ли те нещо?

Той с неопределен жест махва към гърдите си. Очите му са подпухнали.

— Един горещ чай ще ти дойде добре...

Тя става и приготвя чая. Когато се връща, установява, че очите му отново са плувнали в сълзи. Пие чая много бавно, но скоро се отказва, оставя чашата и мъчително се изправя. Отива до тоалетната, после отново си ляга. Облегната на рамката на вратата, тя го наблюдава как се настанява на леглото. Докато се облича, той отново потъва в сън.

(...) Сара забременява отново през февруари 1974 година. На фона на дълбоката депресия, в която се намира по онова време, тази бременност очевидно ѝ повлиява силно в символичен план, като се има предвид, че от предишната я дели точно година, с ден повече или по-малко. Сара е обзета от т.нар. магически страхове (детето, което идва, е „убило“ предишното, за да може да просъществува) в комбинация със страхови неврози, изразяващи се в жестоки самообвинения (тя е убила дъщеря си така, както вече е убила майка си) и прояви на остро негодувание (изживява се като „невъзможна майка“, неспособна да даде живот).

По време на тази бременност, която носи едновременно мъка на двойката, непомерни страдания на Сара и е съпътствана от безброй инциденти, от които терапията ще разкрие несъмнено само някои аспекти, тя се опитва неведнъж и скришом от съпруга си да предизвика спонтанен аборт. За психическата ѝ необходимост да пометне може да се съди по жестокостта на методите, към които прибегва по онова време... Периодът е белязан и от два опита за самоубийство, които свидетелстват за отхвърляне на бременността от страна на младата жена, която все по-обсесивно възприема очакваното дете — за което, между другото, нито за миг не се съмнява, че ще бъде момче — като натрапник, като „няма що нищо общо с нея“, и на което постепенно придава в съзнанието си облика на зловредна, жестока и дори сатанинска твар. Като по чудо бременността приключва на 13 август 1974 г. с раждането на момченце, което кръщават Франц.

В качеството си на символичен заместител, детето бързо отправя родителския траур на втори план и еднолично съсредоточава върху себе си цялата агресивност на Сара, чиито злостни прояви все повече зачестяват. Първата от тях приема формата на фантомичен мавзолей, който през първите месеци от живота на сина си Сара издига в памет на мъртвородената си дъщеря. Магическият и окултен характер на „черните меси“, на които, както сама

ми призна, се посвещава през този период, свидетелства за метафоричния аспект на молбата ѝ: пак по думите ѝ, тя призовава „покойната си дъщеря, която е на небето“, да тласне живия син в „адовите пламъци“.(...)

Софи отива на пазар за първи път от седмици насам. Преди да излезе, се оглежда в огледалото и решава, че е ужасно грозна, но изпитва удоволствие да върви по улицата. Чувства се свободна. Би могла да замине. И си казва, че точно това ще направи, когато всичко приключи. Прибира се с пълен сак храна, с която може да изкара дълго време. Но интуитивно е убедена, че това няма да е необходимо.

Той спи. Софи сяда на един стол до леглото. Гледа го. Не чете, не говори, не помръдва. Ситуацията е вече с обратен знак. На Софи не ѝ се вярва. Нима е било толкова просто? Защо сега? Защо Франц изведнъж рухна? Изглежда пречупен. Сънува. Мята се, тя го наблюдава, все едно е насекомо. Той плаче в съня си. Толкова го мрази, че понякога не чувства вече нищо. И тогава Франц се превръща в идея. В концепция. Ще го убие. Вече го убива.

Точно в момента, в който си мисли: „Аз го убивам“, по неведоми причини Франц отваря очи. Сякаш превключва. Вторачва се в Софи. Как е възможно да се събуди с това, което му е дала? Сигурно е сбъркала... Той протяга ръка и свирепо я сграбчва за китката. Тя се отдръпва на стола. Франц я гледа и я държи, все така, без да пророни дума. Накрая пита: „Ти си тук?“. Тя преглъща и прошепва: „Да“. Сякаш отворил просто скоба в съня си, Франц отново затваря очи. Но не спи. Плаче. Очите му остават затворени, ала сълзите се стичат бавно чак до врата му. Софи си налага още миг търпение. Франц ядно се извързва към стената. Раменете му потръпват от ридания. След няколко минути дишането му се забавя. Той започва леко да похърква.

Тя става, сяда на масата в хола и отново отваря тетрадката.

Ужасяващият ключ към всички мистерии. В тетрадката на Франц се описва стаята срещу апартамента, в който живееха с Венсан. Всяка страница е изнасилване, всяко изречение — унижение, всяка дума — жестокост. Всичко, което бе загубила, всичко, което ѝ бе откраднато,

целият ѝ живот, любовта ѝ, младостта ѝ, всичко бе тук, пред нея... Тя става, отива в стаята и наблюдава спящия Франц. Пуши над него. Бе убила само веднъж в живота си, бе убила шефа на едно заведение за бързо хранене и си го спомня без страх и угризения. Но това е още нищо. Този мъж, който спи в леглото... когато го убие...

В дневника на Франц се появява едрата, безформена фигура на Андреа. Няколко страници по-нататък майката на Венсан пада по стълбите и се размазва в подножието им, докато Софи тъне в коматозен сън. Убита на място... Андреа пада от прозореца... Досега Софи се страхуваше за живота си, но не си даваше сметка какъв ужас се е спотайвал зад тъмните кулиси на съществуването ѝ. Направо ѝ секва дъхът. Затваря тетрадката.

(...) Няма съмнение, че именно на самообладанието на Йонас Берг, на неговата душевна и физическа сила, както и на безспорно положителното място, което е съхранил в живота на съпругата си, се дължи фактът, че омразата на Сара към сина ѝ така и не е довела до съдебномедицински инцидент. При все това следва да се отбележи, че през този период детето е предмет на директни мъчения от страна на майка си: Сара споменава най-вече за щипания, удари по главата, извивания на ръцете, изгаряния и т.н., които тя се старае да останат незабелязани. Тя обяснява, че в такива моменти ѝ се налага да се бори с всички сили срещу самата себе си, за да не убие детето, в което вече се концентрира цялата ѝ неприязън към живота.

Както казахме, мястото на бащата несъмнено съставлява последната защита, позволяваща на това дете да преживее атаките на една майка, потенциална детеубийца. Бдителността на бащата принуждава Сара да развие шизоидно поведение: с цената на огромно психическо усилие тя действително успява да заиграе двойна игра, демонстрирайки характерните черти на любяща и грижовна майка на дете, чиято смърт неистово желае. Тази тайна обсебися се изявява в много сънища, в които детето

например е осъдено да открие и да замени баба си и дядо си в концлагера в Дахау. В други халюцинаторни конструкции момченцето бива скопено, изкормено, дори разпнато на кръст, удавено, изгорено или смазано, при това често в най-ужасни мъки, които носят на майката удовлетворение и едва ли не освобождение.

За да заблуди околните и самото дете, Сара е принудена да бъде постоянно нащрек. Може да се предположи, че именно необходимостта непрекъснато да преиначава, да прикрива и да потиска омразата си към своя син изчерпва психическата ѝ енергия, тя е залегнала в основата на тежките депресивни състояния, в които започва да изпада през 80-те години.

Парадоксално, но именно нейният собствен син от несведуща жертва ще се превърне в неосъзнат палач, тъй като съществуването му само по себе си и независимо от неговото поведение ще се окаже реалната причина за смъртта на майка му. (...)

Двайсет часа по-късно Франц най-сетне става. Очите му са подпухнали. Плакал е много в съня си. Появява се на прага на стаята, докато Софи пуши на прозореца и гледа небето. С количеството сънотворни, което е изгълтал, изминаването дори на това кратко разстояние е, без съмнение, проява на чиста воля. Софи е надделяла. Окончателно. През последните двама и четири часа тя е удържала победа в медикаментозната война помежду им. „Ти си направо герой“, подхвърля студено Софи, докато Франц залита в коридора на път към тоалетната. Докато върви, той зъзне, резки пристъпи разтърсват тялото му от глава до пети. Да го наръга точно в този момент, би било формалност... Тя се приближава до тоалетната и го гледа, докато той седи свит на чинията. Толкова е отпаднал, че би било повече от лесно да му размаже главата с нещо, независимо какво... Тя пуши и го наблюдава със сериозен поглед. Той вдига очи към нея.

— Ти плачеш — констатира Софи, дръпвайки от цигарата.

Той ѝ отговаря с унила усмивка и става, подпирайки се на стената. В хола залита, докато се тътри към леглото. Разминават се

отново на вратата на стаята. Той навежда глава, сякаш се колебае, придържайки се за касата на вратата. Втренчва се в жената с леден поглед и се колебае. После пак навежда глава и без да пророни дума, се просва върху леглото с широко разперени ръце. Затваря очи.

Софи се връща в кухнята и изважда дневника на Франц, който е скрила в първото чекмедже. Продължава да чете. Изживява отново катастрофата на Венсан, смъртта му... Вече знае как Франц се е промъкнал в клиниката, как след часовете за хранене се е добрал до Венсан и как, заобикаляйки стаята на сестрите, е изблъскал инвалидната количка през аварийната врата, водеща към монументалното каменно стълбище. За миг Софи си представя ужасеното лице на Венсан, изпитва потресаващата му безпомощност с цялото си същество. И изведнъж решава, че останалата част от дневника вече не я интересува. Затваря тетрадката, става, отваря широко прозореца: тя е жива.

И готова.

Франц спи отново близо шест часа. Събират му се повече от трийсет часа, без да пие и да яде, трийсет часа непробуден коматозен сън. На Софи дори ѝ минава през ума, че може да пукне още сега, на място. Да угасне. От свръхдоза. Нагълтал се е с толкова количество боклуци, което отдавна би тръшнало всеки не чак толкова солиден мъж. Той непрекъснато сънува кошмари и Софи често го чува да плаче насън. Тя спа на дивана. Отвори си даже бутилка вино. Излезе да си купи цигари и някои дреболии. Когато се върна, завари Франц да седи в леглото, докато прекалено натежалата му дори за него глава се люшка безволно насам–натам. Софи го наблюдава с усмивка.

— Вече си готов... — отбелязва тя.

Той отвърща също с усмивка, или по-скоро с подобие на усмивка, но не успява да отвори очи. Тя се приближава и го тласва с длан. Все едно го е блъснала с всички сили с рамо. Той се хваща за рамката на леглото и съумява да остане седнал, макар че тялото му продължава да се клатушка, опитвайки се да запази все тъй несигурното равновесие.

— Напълно готов... — казва тя.

Слага ръка на гърдите му и без никакво затруднение го принуждава да се предаде. Той се просва на леглото. Софи напуска апартамента с голяма зелена торба за смет в ръка.

Това е краят. Сега жестовете ѝ са спокойни, прости, решителни. Една част от живота ѝ скоро ще остане зад нея. Разглежда за последен път снимките, откачва ги една по една и ги пъха в торбата. Задачата ѝ отнема почти час. Понякога за миг се заглежда в една или друга, но това вече не ѝ причинява същата болка както първия път. Все едно разглежда обикновен фотоалбум, в който случайно попада на малко позабравени картини от живота си. На тази Лор Дюфрен се смее. Софи си спомня суровото ѝ, решително лице, когато постави пред нея написаните от Франц анонимни писма. Би трябвало да възстанови истината, да съгради отново разрушеното, да се очисти от всичко това, но този живот е вече минало. Софи е уморена. Облекчена и сдържана. Ето, на тази Валери я е хванала под ръка и ѝ шепне нещо в ухото с лакома усмивка. Софи бе забравила лицето на Андреа. До днес това момиче не беше означавало кой знае какво в живота ѝ. На снимката ѝ

се струва простодушна и искрена. Съпротивлява се на напиратата да обсеби съзнанието ѝ гледка на тялото на Андреа, излитащо през прозореца на апартамента ѝ. След това Софи престава да се заглежда. Във втора торба за смет нахвърля всички вещи. Преоткриването им я разтърсва много по-силно, отколкото снимките: часовник, чанта, ключове, тефтерче, бележник... След като прибира всичко, тя напъхва в последната торба лаптопа. Хвърля в големия зелен контейнер първо него и тръсва отгоре му торбата с вещите. После се връща в мазето, заключва вратата и се качва в апартамента с торбата с всички хартии.

Франц продължава да спи, но изглежда някак примирен. Тя изважда на балкона голямата чугунена тенджерата и започва да гори дневника, загребвайки в шепата по няколко страници наведнъж. След това идва ред на фотографиите. Понякога огънят е толкова буен, че ѝ се налага да се отдръпне и да изчака, преди да продължи. В тези моменти тя запалва цигара и замислено наблюдава гърчещите се в пламъка снимки.

Накрая грижливо измива тенджерата и я поставя на мястото ѝ. Взема душ и започва да подрежда пътническия си сак. Няма да взема много багаж. Само жизненонеобходимото. Сега всичко трябва да остане зад нея.

(...) Крайно изтощение, втрънен поглед, изражение на тъга, страх и понякога на ужас, мъчителни размисли, фатализъм пред смъртта, убеденост в собствената си вина, отклонения към магическото — това са само някои елементи от клиничното състояние на Сара през 1989 г., когато тя е отново хоспитализирана.

Доверието, установило се между Сара и мен през първия ѝ престой в клиниката, за щастие, помага за възстановяването на положителния климат, който позволи да тушираме, каквато бе и основната ни цел, чувствата на омраза, на отвращение и на непоносимост, които тя тайно акумулира по отношение на сина си, които са изключително изтощителни, особено предвид факта, че тя винаги е успявала успешно да заблуди околните поне до опита си за самоубийство, което налага да бъде поставена

отново под наблюдение. До този момент, в продължение на повече от петнайсет години, тя потиска, под привидността на любяща майка, дълбока, а по-късно и буквално органична неприязън към сина си, когото неистово желае да убие... (...)

Софи оставя сака си до входната врата. Досуц като след престой в хотелска стая, тя прави последна обиколка на апартамента, побутва това, подрежда онова, разбухва възглавниците на дивана, забърсва с мокра гъба кошмарната мушама на кухненската маса, прибира последните съдове. После отваря гардероба, измъква един кашон и го поставя върху масата в хола. Изважда от сака си флакон, пълен със светлосини капсули. Отваря кашона, изважда булчинската рокля на Сара, отива при Франц, който спи все така дълбоко, и започва да го съблича. Трудна задача — той ужасно тежи, досуц като труп. Принуждава се да го преобръща няколко пъти от една на друга страна. Но ето го най-сетне чисто гол. Тя вдига краката му един по един и ги напъхва в роклята, после отново го обръща и я издърпва на ханша му. Следва най-трудното — торсът на Франц е прекалено едър, за да влезе в нея до раменете.

— Няма страшно — изпъшква Софи с усмивка. — Не се безпокой.

Отнема ѝ двайсетина минути, за да постигне що-годе задоволителен резултат. Налага ѝ се да разпори шевовете от двете страни.

— Видя ли — промърморва тя, — беше излишно да се тревожиш.

Отдръпва се, за да прецени резултата. По-скоро завит, отколкото облечен с вехтата булчинска рокля, Франц седи на леглото, облегал на стената, с клюмнала на една страна глава, в безсъзнание. Космите на гърдите му стърчат от облото деколте. Гледката е потресаваща и същевременно трогателна.

Софи запалва една последна цигара и се обляга на рамката на вратата.

— Така си много хубав — заключава тя с усмивка. — Направо си за снимка...

Но е време да привършва. Донася чаша и бутилка минерална вода, изважда сънотворните и две по две, понякога три по три, ги напъхва в устата на Франц и го заставя да ги изпие.

— Това ще ти помогне да преглътнеш...

Франц кашля, понякога плюе, но в крайна сметка преглъща. Софи му е дала дванайсет пъти повече от леталната доза.

— Ще отнеме време, но си струва.

Накрая леглото е цялото подгизнало, но Франц е изпил всички хапчета. Софи се отдръпва. Наслаждава се на гледката и я намира достойна за Фелини.

Липсва един малък нюанс...

Измъква от пътническия сак стик с червило и се връща.

Може би не е съвсем подходящият цвят, но все пак...

Тя грижливо намазва устните му, като щедро наслабва червило отгоре, отдолу, встрани. За пореден път се отдръпва, за да прецени резултата — глава на спящ клоун в булчинска рокля.

Върхът.

Франц сумти, опитва се да отвори очи и успява, мъчително, много мъчително. Исква да каже нещо, но почти веднага се отказва. Започва нервно да жестикулира, сетне рухва.

Без дори да го погледне, Софи взема сака си и отваря вратата на апартамента.

(...) По време на терапията Сара говори почти само за сина си: за физиката му, за разсъдъка му, за неговите маниери, за речника му, за вкусовете му... всичко в потвърждение на изпитването от нея отвращение. В този смисъл се налага продължителна подготовка на посещенията в клиниката, и то най-вече благодарение на проявяването от баща му разбиране, подложено на множество изпитания през последните години.

Всъщност именно посещението на сина ѝ се оказва основната причина за самоубийството ѝ на 4 юни 1989 година. През предшестващия го период тя многократно изразява желание „да не се озовава в присъствието на сина си“. Заявява психическата си неспособност да продължи

дори за секунда повече тази ужасяваща лицемерна игра. Обяснява, че единствено едно окончателно във всяко отношение решение ще ѝ позволи да просъществува. Непреднамереният натиск от страна на клиниката, чувството за вина и упоритостта на Йонас Берг принуждават Сара все пак да приеме това посещение, след което, веднага след като синът ѝ напуска стаята, в пристъп на агресивност срещу самата себе си, Сара облича булчинската си рокля (отдавайки така символична дан на съпруга си, благодарение на чиято подкрепа никога не е била лишена от нищо) и се хвърля от петия етаж.

Докладът на жандармерията, съставен на 4 юни 1989 г. в 14,53 ч. от жандармерийски старшина Ж. Белрив от участъка в Мьодон, е приложен към административното досие на Сара Берг под номер JB-GM 1807.

Д-р Катрин Оверне

Софи установява, че много отдавна не се е интересувала какво е времето навън. А то е хубаво. Тя прекрачва прага на остъклената врата на сградата и за миг се спира на стълбището. Остава ѝ да се спусне по пет стъпала, за да навлезе в новия си живот. И той ще бъде последният. Тя поставя сака между краката си, запалва цигара, но веднага я угасва. Пред нея — трийсетина метра асфалт, а малко по-далече — паркингът. Поглежда небето, взема сака, спуска се по стълбите и се отдалечава от сградата. Сърцето ѝ бие учестено, сякаш след избегната на косъм катастрофа.

Изминава десетина метра, когато изведнъж чува името си, произнесено нейде далече над нея.

— Софи!

Обръща се и вдига очи.

Франц стои на балкона на петия етаж, в булчинската рокля, високо над нея. Прекрачил е парапета и виси в празнотата. Държи се за парапета с лявата ръка.

Полюшва се. Несигурен. Гледа я. Произнася по-тихо:

— Софи...

После с яростна решимост се хвърля надолу като плувец. Ръцете му са широко разтворени и тялото му без вик се размазва в краката на Софи. Звукът е ужасяващ и зловец.

РАЗНИ

Преди ден трийсет и една годишният Франц Берг се е хвърлил от петия етаж на жилищната сграда „Ръоти Шан“, която е обитавал. Загинал е на място.

Преди да се самоубие, той е облякъл булчинската рокля, принадлежала на майка му, която — наистина странно съвпадение — е загинала при идентични обстоятелства през 1989 година.

Страдащ от хронична депресия, той се е хвърлил през прозореца пред очите на младата си съпруга в момента, когато същата е заминавала да прекара уикенда при баща си.

При аутопсията е установено, че той е погълнал сънотворни и значително количество успокоителни, чийто произход остава неустановен.

Съпругата му, Мариан Берг, родена Льоблан, наследява богатството на фамилията Берг. Всъщност съпругът ѝ е син на Йонас Берг, създателя на веригата супермаркети „Поен фикс“. Преди няколко години младият човек е продал компанията на един мултинационален консорциум.

С. Т.

Зелена_мишка@msn.fr — Вие се свързахте.

Велик_маниту@neuvville.fr — Вие се свързахте.

— Татко?

— Зеленото ми мишле... Значи, направи своя избор...

— Да, и трябваше да го направя много бързо, но не съжалявам. Оставам Мариан Берг. Така си спестявам процедурите, обясненията,

оправданията и пресата. Задържам парите. Ще започна нов живот.

— Добре... Ти си знаеш...

— Да.

— Кога ще те видя?

— Вече приключвам с формалностите, ще ми отнеме най-много още ден-два. Ще се срещнем в Нормандия, нали, както се договорихме?

— Да. Вече ти обясних, че ще мина през Бордо, така е най-сигурно. Да имам дъщеря, обявена официално за изчезнала, ме принуждава да правя упражнения, които вече не са за моята възраст...

— Твоята възраст, та твоята възраст... Говориш така, сякаш си на...

— Не се опитвай да ме съблазниш...

— В това отношение най-важното е направено.

— Така е...

— А, татко, само още нещо...!

— Да?

— Архивите на мама... Нямахте ли още нещо друго, освен това, което ми даде?

— Не. Но... нали вече ти обясних?

— Да. И...?

— Ами... и... намерих само онази бележка, онова „клинично заключение“, нищо повече. Само страницата, която ти дадох... Всъщност дори не знаех, че е тук.

— Сигурен ли си?

— ...

— Татко?

— Да, сигурен съм. По принцип то не би трябвало да бъде тук: майка ти дойде за няколко дни да поработи преди последното си хоспитализиране и остави малката кутия от бристол, която мъкнеше навсякъде със себе си. Трябваше да я предам на съдружниците ѝ, но забравих и после така и не се сетих повече за нея. Докато ти не отвори дума за това...

— Добре де... но архивите, ИСТИНСКИТЕ архиви, медицинските заключения за сеансите, цялата тази документация, къде е отишла?

— ...

— Къде е отишла, татко?

— Ами... Предполагам, че след смъртта на майка ти всичко е останало в ръцете на съдружниците ѝ. Дори не знам как точно изглеждат тия хартии... Защо?

— Защото сред вещите на Франц намерих нещо странно. Един документ на мама...

— ... какъв?

— В него е изложен случаят на Сара Берг. Най-подробно. Доста любопитно четиво. И това не са работни бележки, а доклад. Неизвестно защо, адресиран до Силвен Легл. Датира от края на 1989 година. Не знам как го е докопал Франц, но за него четенето със сигурност е било истинска мъка... та дори и по-лошо...!

— ...

— Това наистина ли нищо не ти говори, татко?

— Не, абсолютно нищо.

— Няма ли да ме попиташ за какво се говори в него?

— Нали ми каза, че се отнасял до случая на Сара Берг?

— Ясно. Така или иначе, това е доста необичайно за мама.

— ...?

— Прочетох го МНОГО внимателно и мога да те уверя, че писанието е всичко друго, но не и професионално. Озаглавено е „Клинично заключение“ (да си виждал някъде нещо подобно?). Веднага става ясно, че имаш пред себе си пълен „сбиротък“. Иначе не е лошо накъдрено, но ако се вгледаш по-внимателно... всичко това са пълни глупости...!

— ...?

— В него привидно се излага случаят на Сара Берг, но е налице доста странна псевдопсихиатрична галимация, включваща думи и изрази, измъкнати очевидно от енциклопедии и общообразователни статии. Колкото до биографията на пациентката, освен онова, което може да се намери в интернет за мъжа ѝ например, тя е толкова елементарна, че би могла да бъде написана от някой, който дори не я е виждал: достатъчно е да е знаел не повече от два-три факта за нея, за да забърка тази псевдо-психо-не-знам-каква-си каша...

— ...

— Мога и да бъркам, но според мен биографията на Сара Берг е пълна измишльотина.

— ...

— Ти как мислиш, татко?

— ...

— Няма ли да кажеш нещо?

— Слушай... Виж... никога не съм бил наясно с психарската терминология... Слабостта ми са по-скоро архитектурата и строителството...

— Е, и...?

— ...

— Охо!

— Ами... Виж, зелено мишленце... Направих каквото можах...

— О, татко...!

— Да, признавам, излезе куцичко.

— Обясни!

— Малкото, което открихме във въпросното „клинично заключение“, ни разкри най-същественото: Франц отдавна е мечтаел да отмъсти за смъртта на майка си, като убие своята. И тъй като не му се е удала такава възможност, той е прехвърлил цялата си омраза върху теб.

— Очевидно.

— Стори ми се, че може да използваме този факт като лост, откъдето ми хрумна и идеята за това заключение. Та просто малко да поизтощим момчето... Ти се нуждаеше от помощ.

— Но... как Франц го е открил?

— Ти ме увери, че той ме наблюдава много внимателно. Затова първо струпах в хамбара кашоните с предполагаемия архив на майка ти. После оставих портата достатъчно широко отворена... Доста се потрудох, докато изфабрикувам на пръв поглед относително стари архиви, след което в кашона с буквата Б пъхнах документа, който бях изготвил за него. Признавам, че съдържанието му беше доста... относително.

— Относително, но... МНОГО ефикасно! Подобен документ би докарал депресия на всеки син, особено ако е толкова привързан към майка си! И ти си го знаел!

— Да речем, че беше логично.

— Направо не мога да повярвам... Направил си го?!

— Знаем, много е лошо...

— Татко...

— А... ти какво стори с това чудо? Даде ли го на полицията?

— Не, татко. Дори не го запазих. Да не съм луда?!

Издание:

Автор: Пиер Льомер

Заглавие: Булчинска рокля

Преводач: Максим Благоев

Година на превод: 2016 (не е указана)

Език, от който е преведено: френски

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: френска

Печатница: „Инвестпрес“

Излязла от печат: 11.04.2016 г.

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Стефан Касъров

Коректор: Колибри

ISBN: ISBN 978-619-150-601-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1105>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.